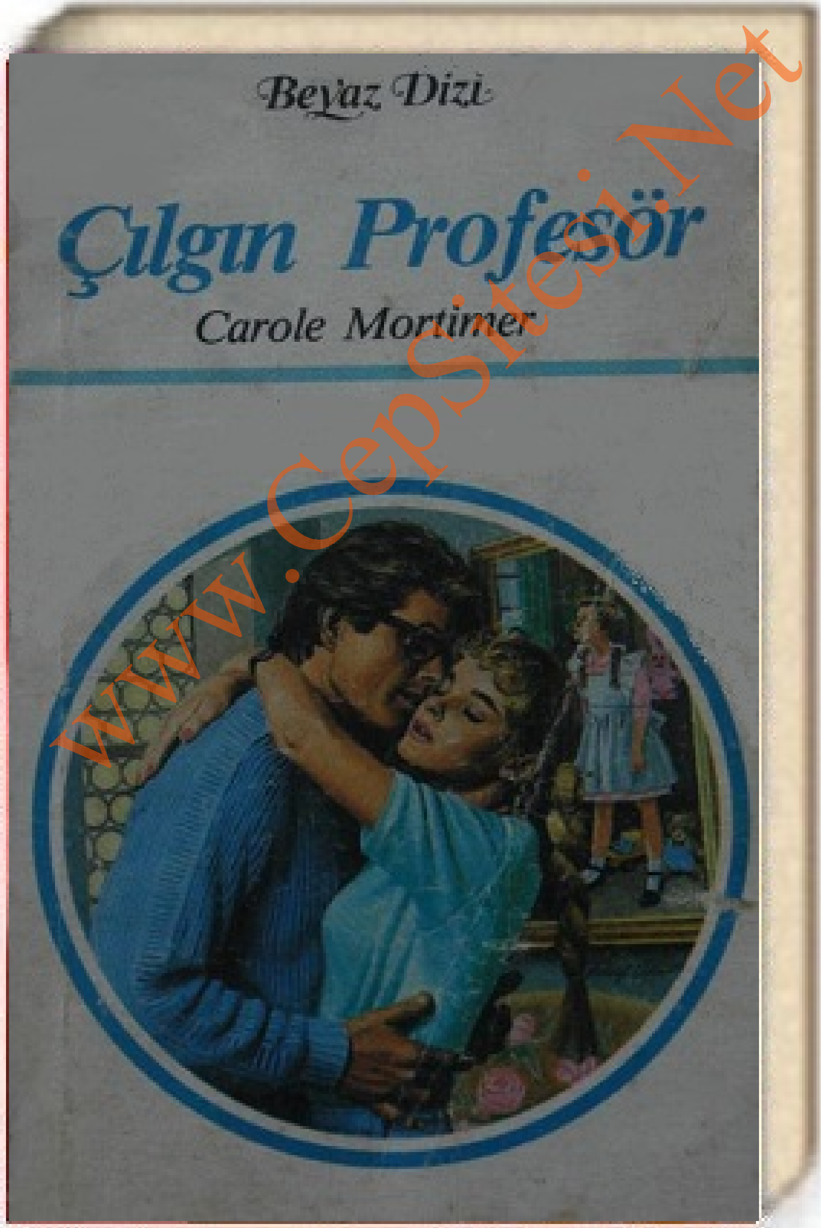
Carole Mortimer - Çılgın Profesör

Bölüm Bir

«Çıldırmak üzereyim! Beni buradan hemen kurtaracak bir şey olmazsa, hapishaneyi boylayacağım. Öz amcamı öldürmek suçundan!»

Arkadaşı öyle bağırıyordu ki, Dizzy ahizeyi kulağından biraz uzaklaştırmak zorunda kaldı. «Sakin ol Christi, lütfen sakin ol,» dedi. «Amcanı ziyaret etmeyi sen istemiştin. Yolunda gitmeyen bir şeyler mi var yoksa?»

Christi bu ziyaretten neler beklediğini avazı çıktığı kadar bağıra bağıra anlatmaya başladı. Dizzy bir kez daha ahizeyi kulağından uzaklaştırmak zorunda kaldı.

«Burada kalmak istemiyorum, Dizzy. Yirmi birinci yaşgünümde bana miras kalan o parayı almamı imkânsız hale getirecek korkunç bir şey yapmaktan korkuyorum.»

Christi meslek olarak tiyatroculuğu seçtiği için bütün olayları dramatik yönden ele alırdı. Yine de zor durumları sakin bir tavırla karşılamayı iyi bilirdi. Ses tonundaki umutsuzluk işte bu yüzden Dizzy'yi şaşırtıyordu. Bu Zachariah Bennett, zavallı kızı bu hale getirdiğine göre gerçek bir canavar olmalıydı.

«Gitmene daha bir ay var,» diye hatırlattı arkadaşına.

«Üç hafta, beş gün,» dedi Christi. Burnundan soluyordu. «Saniyeleri sayıyorum. Onu öldürebilirdim, geriye tek bir iz bile kalmayacak şekilde parçalayabilirdim onu!»

Dizzy düşünmeye başlamıştı. Karıncayı ezmek-

ten bile çekinen bir kızın bu şekilde konuşması tuhafına gidiyordu.

Christi bir haftadır amcasının Lake Districk'teki evinde kalıyordu. Zachariah Bennett yeğenine miras kalan parayı elinde tutuyordu. Para Christi'ye üç yıl kadar önce ölen anne ve babasından kalmıştı. Servete kavuşabilmesi için Bennett'in yeterli bulduğu bir olgunluk düzeyine ulaşması gerekiyordu Christi'nin. Aslında o da her şeyin amcasına bağlı olduğunu çok iyi biliyordu. Eğer onu razı edemezse, paranın otomatik olarak kendisine geçeceği yirmi beş yaşına kadar beklemesi gerekebilirdi. Şimdi onu öldürmekten ve ıssız bir yere gömmekten söz etmeye başladığına göre işler yolunda gitmiyordu.

«Neler oluyor, anlatır mısın lütfen?»

«Bu adamdan nefret ediyorum. Bütün gün odasına kapanıp kimsenin anlamadığı acayip tarih kitapları okuyor.»

«Ah, bak bunu anlayabiliyorum,» dedi Dizzy. «Romalılar hakkında yazdığı bir kitabı okumuştum. Bana çok ilginç gelmişti.»

«Bir çocuk yıllığına yarım saat harcayabilen birinin böyle bir konuda sağlıklı yargılara varabileceğini sanmıyorum.»

Dizzy kendi kendine gülümsedi. Christi'nin bu kadar büyük bir öfkeye kapıldığına ilk kez tanık oluyordu.

«Ama o yıllık beş yaşındaki çocuklar için,» diye mırıldandı gülümseyen bir sesle.

«Senin manevi evlatların çok hoşlanmışlardır umarım.» Christi derin bir iç çekti. «Kaç çocuk var şimdi?»

«Altı,» diye karşılık verdi Dizzy, gururla. «Sarah yıllığı çok beğendi, biliyor musun?»

«Şu anda beni ilgilendiren tek bir şey var, bir an önce buradan uzaklaşmak. Burası tam bir ha-

yaletler şatosu Dizzy. Düşünebiliyor musun, dev bir şato! Bir tarafından ırmaklar akıyor, bir tarafında dağlar yükseliyor. Dev bir dondurucu sanki. Haziran ayında içinde kazakla dolaşılan bir ev düşünebiliyor musun?»

Arkadaşının sözleri Dizzy'yi adeta heyecanlandırmıştı. «Demek bir şato,» diye mırıldandı. «Yani...»

«Çok eski, garip, bir şato, Dizzy. Çevrede tek bir komşu, tek bir insan yok, ya da ben görmedim. Dün gece saat dokuz buçukta yataktaydım. Düşünebiliyor musun, dokuz buçukta?»

İşte bunun Christi için ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu Dizzy. Christi daha çok geceleri yaşayan bir insandı.

Telefonun öteki ucunda bir sessizlik oldu. Sonra Christi'nin ağlamaklı sesi duyuldu. «Lütfen söyler misin bana, onu nasıl ikna edebilirim? Kendi paramı idare edebilecek kadar yetişkin ve olgun biri olduğumu nasıl anlatabilirim? Bunu onun boğazına sarılmadan yapmanın bir yolu olmalı.»

«Boğazına sarılırsan senin hakkında pek iyi şeyler düşünmez sanıyorum,» dedi Dizzy. Sinirleri bozulmaya başlamıştı. Gülmemek için kendini zor tutuyordu.

«Benim sorumsuz biri olduğumu düşünüyor,» diye devam etti Christi. «Koleji bırakıp tiyatro okuluna gittim diye!»

«Senin sorumsuz olduğunu düşünüyorsa, benim için kim bilir neler düşünür. Bence...»

«Lanet olsun! Akşam yemeğini haber veren o kahrolasıca gong çalıyor. Telefonu kapamak zorundayım. Lütfen, beni Londra'ya getirecek makul bir mazeret bulmaya çalış Dizzy. Yoksa burada çıldıracağım!»

Dizzy ahizeyi yavaşça yerine bıraktı. Havayı

kokladı. Izgaradaki balığın yanmadığını anlayınca sevindi. Balığı çok severdi. Mümkün olsa günde üç öğün balık yiyebilirdi. Ama bütün yalnız yaşayan insanlar gibi boğazına pek düşkün değildi. Pek yalnız da sayılmazdı, çünkü sürekli ayaklarının dibinde dolaşan iki kedi ve bir köpek vardı. Aslında yemeğini yerken hayvanların huzursuz huzursuz çevrede dolaşmaları biraz canını sıkmıyor değildi. Ama Christi'ye onlara bakmak için söz vermişti.

Aslında bu evin dekorunu ve rahat mobilyalarını çok seviyordu. Christi hayvanlara baksın diye evi ona bıraktığı için Dizzy çok memnundu.

Kedileri ve köpeği doyurduktan ve kendi yemeğini de yedikten sonra koltuklardan birine rahatça oturdu ve omuz çantasından çıkardığı kitabı okumaya başladı. Tam yetmişinci sayfada kalmıştı. Nefis bir tarihsel macera kitabıydı bu. En beğendiği yazarlardan birinin eseriydi. Claudia Lawrence öyle bir yazardı ki, okurun her defasında ondan yeni ve değişik bir şeyler öğrenmemesi imkânsızdı.

İki yüzüncü sayfaya geldiğinde -bu arada tam beş saat geçmişti- yatma vaktinin geldiğini düşündü. Odasına geçip üstündekileri değişti ve yattı. Tam uyumak üzereydi ki başucundaki telefon çalmaya başladı. Bu saatte kim olabilirdi?

«Benim,» dedi telefondaki ses.

Çok garip ve daha önce hiç işitmediği bir sesti bu. Fısıldar gibi çıkıyordu.

«Kimsiniz?» dedi. «Bu saatte beni neden rahatsız ediyorsunuz?»

Telefondaki ses yine fısıldayarak, «Dizzy,» dedi. «Sakın telefonu kapatma. Bana bunu yapamazsın.»

'Çok garip,' diye düşündü Dizzy. Telefonla bu saatte insanları rahatsız edenler genellikle ku-

banlarının isimlerini bilmezlerdi. Bu sesi bir yerden tanıyor gibiydi. Sakın Christi olmasındı? Ama o sabahın altısında telefon eder miydi? Uzanıp yatağın yanındaki saate bir göz attı. Evet, saat altıyı çeyrek geçiyordu.

Bütün cesaretini toplayarak, «Christi, sen misin?» diye sordu.

«Elbette benim. Sabahın bu saatinde seni başka kim arar?»

«Neden fısıltıyla konuşuyorsun?»

«Kimse beni işitmesin diye.»

Dizzy rahatlamıştı. Uzun uzun esnedi. «İşitirlerse ne olur?» diye sordu uykulu bir sesle.

«Ne oluru var mı, saat sabahın altısı.» Fısıldamayı bırakmış ve bu sözleri yüksek sesle söylemişti.

«O halde neden bu saatte telefon ederek insanları rahatsız ediyorsun?»

«Çünkü beni buradan kurtaracak bir yol buldum.»

«Tebrikler. Bunu söylemek için birkaç saat daha bekleyemez miydin?»

«Hayır, çünkü bana yardım edebilecek tek kişi sensin.»

«Oraya bir saatli bomba göndermemi mi isteyeceksin yoksa?»

«Bu kadar zor durumda olduğum bir sırada, benimle nasıl alay edebiliyorsun, anlayamıyorum.»

«Özür dilerim,» dedi Dizzy. Gerçekten ayıp etmişti. «Söyle bana, şu korkunç Zachariah'ın elinden kurtulabilmen için nasıl yardım edebilirim? Bütün dikkatimle seni dinliyorum.»

«Aslında senin söylediğin bir şey bana bu fikri verdi.» Heyecanlı ve coşku dolu bir sesle fısıldıyordu Christi.

«Şöyle düşündüm,» diye devam etti. «Benim gi-

aynı evde oturan ve iki kedi ile bir köpek besleyen birisi nasıl olur da sorumsuz biri gibi görülebilir. Ve ayrıca...»

«Biliyorum canım, kusursuz bir yurttaş olduğunu biliyorum. Ve şu anda saat sabahın altı buçuğuna geliyor. Henüz gözümü bile kırpmadım. Lütfen sadede gelir misin?»

«Oh, evet. Az önce söylediklerimi bir bütün olarak ele alırsak, bunlar benim sorumsuz biri olmadığımı gösteriyor. Sence de öyle değil mi?»

Dizzy sabrının hızla tükenmekte olduğunu hissediyordu. «Sen bu gece beni uyutmayacaksın galiba,» diye bağırdı.

«Elbette uyutmayacağım. Ama bu avaz avaz bağırmanı gerektirmez. Buradaki insanları bile uyandırabilir sesin.»

«Bak canım, şu anda sana yeterince ilgi gösteremediğimi biliyorum. Ama amcanla birkaç hafta aynı evde kalmanın neden bu kadar korkunç bir şey olduğunu gerçekten anlayamıyorum.»

«Bir süre sonra anlayacaksın.»

«Nasıl? Lütfen açık açık söyler misin, benden ne istiyorsun?»

Telefonun öteki ucunda derin bir sessizlik oldu. O anda Dizzy arkadaşının yüzünü hayal etti. Christi uzun boylu ve zarif bir tipti. Aslında oldukça sakin ve hoş bir görünüşü vardı. Amcası bu özelliği yeterince değerlendirememiş olmalıydı. Herhalde şu anda mavi gözleri iyice irileşmiş, yüzü de kıpkırmızı olmuştu.

«Buraya gelmeni ve...»

«Hayır Christi, benden bunu isteyemezsin!»

«Dinle beni. Amcama sorumsuz bir insanın nasıl olabileceğini göstermeni istiyorum.»

Dizzy iyice şaşırmıştı. İşittiklerine inanamıyor-

du. «Bunu nasıl yapacağımı söyler misin?» diye mırıldandı.

«Telefonu kapatacağını sanmıştım, birden rahatladım. Dinle şimdi. Çok değişik bir havaya bürünmelisin. Evin yok, belli bir gelirin yok, nerede akşam orada sabah yaşıyorsun. Omzundaki çantadan başka hayatta sahip olduğun bir şey yok. Sürekli dolaşıyorsun.»

«Seyahat etmeyi sevdiğim bir gerçek, ama yine de...»

«Çok güzel. Hayatımda pasaportunu senin kadar eskitmiş bir insan görmedim, tamam mı?»

«Ama benim pasaportum eski değil ki...»

«Olsun. Bence sen amcamın sorumsuzluk olarak görebileceği her şeye sahipsin. Dilediğin gibi yaşıyorsun, aklına gelen herkesle arkadaşlık edebilirsin sen.»

«Christi, lütfen.»

«Zamanını nerede ve nasıl geçirdiğini ancak Tanrı bilir.»

Birden Dizzy bir rüya görüyormuş gibi oldu. Bu sözler geçmişte bir yerlerde yankılanıyordu sanki. Sonra birden hatırladı. Babasından işitmişti bu sözleri. Kızını eleştirmek için ne zaman ağzını açsa buna benzer şeyler söylerdi. Christi bir süre kadar onların evinde kalmıştı. Fakat arkadaşının varlığı bile babasını bu tür konferanslardan alıkoyamamıştı. Christi sorumsuzluk üzerine düşünürken o zamanlar işittiği sözleri hatırlamıştı kuşkusuz.

«Ama bence önemli bir sorun var,» dedi. «Amcana beni arkadaşın olarak tanıtacaksın, öyle değil mi?» Alaycı bir ses tonuyla. «Yoksa beni hayatında ilk kez gördüğünü mü söyleyeceksin ona?»

Christi telaşla, «Amcamın bu konuda bir şey bilmesi gerekmez,» diye atıldı. «Ona bir zamanlar aynı okulda okuduğumuzu söyleriz. O zaman-

lar benim gibi normal ve sorumluluk duygusuna sahip bir öğrenci olan sen, daha sonra... şey oluyorsun...»

«Dağıtıyorum, öyle mi?»

«Evet, dağıtıyorsun. Mükemmel bir sözcük bu. Ama yine de senin arkadaşınım tabii.» Bu sözü içtenlikle söylemişti. Kısa bir sessizlik oldu.

«Bana kırılmadın ya,» dedi Christi. «Bunların hiçbirisinin doğru olmadığını ikimiz de biliyoruz, öyle değil mi Dizzy. Bu bir oyun sadece. Yıllardır benim en yakın arkadaşımsın. Seni ne kadar çok sevdiğimi bilirsin. Ayrıca senin kadar, cömert, fedakâr ve bencil olmayan...»

«Yeter, yeter,» dedi Dizzy. «Bu dağıtmış arkadaşının o hayaletler şatosunun kapısını ne zaman çalması gerekiyor sence? Bir fikrin var mı?»

«Bugün.»

Hiç duraksamamıştı. Kafasının içindeki senaryoyu tamamladığı anlaşılıyordu.

«Peki ben buradan ayrılırsam, senin hayvancıklara kim bakacak?»

«Hemen karşı kapıdaki Lucas. Bu işi yapmaya alışıktır. Hayvancıklar onu tanırlar ve çok severler. Onları bu kadar çok düşündüğünü bilmiyordum doğrusu. Eğer gerçek buysa eve daha sık gelmelisin. Son gelişini izleyen hafta boyunca Gladsy ve Josephine evin içinde sürekli seni aradılar. Ve eminim, Henry'yle şu anda aynı yatakta yatıyorsunuz.»

Dizzy gülümsedi. Hayvancıklarla arasında gerçekten çok sıcak bir ilişki kurulmuştu. Yatağının hemen altında kıvrılıp yatmış iri Yorkshire köpeğine sevgiyle baktı. Kuyruğunu kıvırmış, mışıl mışıl uyuyordu.

«Aslında bu gece mutfakta yatmasını istedim. Ama kahverengi gözleriyle öyle mahzun baktı ki,

onu kıramadım. Bence hiç yalnız kalmak istemiyor.»

«Mahzun gözler ve yalnızlık onu odana alman için yeterli sebepler değil bence. Aslında bu köpek... Aman Tanrım biri geliyor galiba!» Dizzy arkadaşının müthiş bir telaşa kapıldığını hissetti.

«Daha sonra görüşürüz, tamam mı?» diye fısıldadı Christi. Dizzy'nin yanıt vermesine fırsat bırakmadan telefonu kapadı.

Dizzy yatağının kenarında oturup bir süre düşündü. Lake District'e gitmeyi düşünmek bile bir çılgınlıktı. 'Söylediği kadar zor durumda olabilir mi?' diye sordu kendi kendine. Aslında o paraya sahip olmayı çok istemişti Christi.

Ama oraya gitse bile ne faydası olacaktı. Zachariah Bennett'in onu gördükten sonra Christi'ye dönüp, 'Tanrıya şükür bu kız gibi değilsin sen, işte paran, istediğin gibi harca,' demesi mümkün müydü?

Eğer böyle bir şey mümkün olursa yeryüzünde olmayacak iş yok demekti. Işığı söndürüp yatağa uzandı. Gözlerinden uyku akıyordu.

Dızzy, Lake District'in güzellikleri hakkında pek çok şey işitmişti. İngiltere'nin o bölgesine daha önce gitmiş, ama Lake District'in sadece çevresini görebilmişti.

Ertesi sabah ilk iş olarak karşı dairenin kapısını çaldı ve karşısına çıkan adama Gladys, Josephine ve Henry'ye bir süre kadar bakıp bakamayacağını sordu. Adam tam da Christi'nin söylediği gibi öneriyi sevinçle kabul etti. Böylece hayaletler şatosuna gitmek için önünde hiçbir engel kalmamıştı genç kızın.

Saatlerce uyumak vücudunu dinlendirmişti. Kahvaltıdan sonra Christi'nin planının işleme olasılığının çok zayıf olduğunu düşündü. Zachariah

meyen iki okul arkadaşı olduklarına inanacak mıydı bakalım? Ayrıca uzun süredir birbirini tanıyan insanlar ister istemez bu durumu davranışlarına da yansıtırlardı. Christi'yle neredeyse on iki yıldır birlikteydiler. Küçük ayrıntılarda çok usta olan Zachariah gibi bir adamın bu basit senaryoya inanması mümkün müydü? Ama belki de bu senaryonun gücü basitliğinden geliyordu.

Bir ara Christi'ye telefon edip orada olup bitenler hakkında daha fazla bilgi almayı düşündü. Sonra vazgeçti. Telefonda kiminle karşılaşacağını bile bilmiyordu. Ayrıca Christi amcası ile birlikte olabilirdi ve sabah sabah telefon eden bu esrarengiz kişi hakkında sorulara muhatap olabilirdi. Ayrıca telefonun paralel olma ihtimali de vardı. En iyisi şatoya gidip durumu kendi gözleriyle görmesiydi.

Çok hoş bir tren yolculuğundan sonra Lake District'e vardı. Trenden indiğinde kendini çok hafif hissediyordu. Merak ve heyecan doluydu. Istasyonda bir süre ne tarafa gideceğini bilemedi. Oradaki insanlara sordu. Şatonun yaklaşık sekiz kilometre uzakta olduğunu öğrenince bir düşündü. Uzun bir tren yolculuğundan sonra güzel bir yürüyüş hiç de fena olmazdı.

Altı kilometre kadar yürüdükten sonra gölü gördü. Gerçekten çok güzeldi. Gölü dört yandan kuşatan alçak tepelerden birinin tam üzerindeydi. Manzarayı seyretmek için bir taşın üzerine ilişti. Birden gölün içinde bir adam gördü. Uzun kulaçlarla yüzüyor, gittikçe kıyıya ulaşıyordu. Dizzy oturduğu yerde iyice büzüldü. Genç adam ağır adımlarla sudan çıktı. Uzaktan görüldüğü kadarıyla saçları açık kumraldı. Uzun boyluydu ve ıslak vücudunun çok güçlü olduğu ilk bakışta belli oluyordu. İhtiyar Zachariah bu manzarayı

görse çileden çıkardı mutlaka. Yoksa bu adam onun misafiri miydi? Her şey olabilirdi.

Adam gerçekten çok yakışıklıydı. Şimdi onu daha iyi görebiliyordu. Küçük bir havluya kurulanıyordu. Dizzy ilk kez bu kadar gelişmiş adaleli bir erkek vücudu gördüğünü düşündü. Boyu uzun, omuzları genişti. Göğsünde koyu altın renkli tüyler vardı. Kalçaları dar, karnı dümdüzdü. Dizzy her geçen dakika biraz daha şaşırıyordu. İnanılmayacak kadar yakışıklı bir adamdı bu. Apollo böyle biri olsa gerekti.

Genç adam güneşlenmek için uzandı. Dizzy istemeye istemeye yerinden kalktı. Bu muhteşem manzarayı bırakmak istemiyordu aslında. Hayran olmuştu. Adamın onun varlığından haberi bile yoktu kuşkusuz. Bay Zachariah'ı mutlaka tanıyor olmalıydı bu adam. Yoksa günün bu saatinde gölde işi neydi?

Hızlı hızlı yürümeye başladı. O şatoya bir an önce varmak istiyordu. Zaman hızla geçiyordu ve bu arada Christi'nin ne yapacağı belli olmazdı.

Son iki kilometreyi yürürken az önce gördüğü adamı düşündü. Manzara çok güzeldi gerçekten. Işıl ışıl suların içinden çıkan o adam... Bu rastlaşmaya çeşitli anlamlar yüklemeye hazır hissediyordu kendini. Belki bu civarda oturan biriydi. Christi onu tanıyor olabilir miydi acaba? Hayır, tanımıyordu, çünkü civarda tek bir insan bile görmediğini söylemişti. Çok yazık! Bu Yunan Tanrısı ile tanışmak çok ilginç olabilirdi. İhtiyar Zachariah'a ne kadar sorumsuz bir insan olduğunu kanıtlamak için önemli bir fırsat edinmiş olurdu. Sorumsuzluk oranını biraz arttırmaktan ne çıkardı?

Görünüşü hiç de fena değildi ve özellikle içinde bulunduğu duruma gayet iyi uyuyordu. Ayağındaki blucin dizinin biraz üzerinden püskül

püskül kesilmişti. Üstündeki kolları sıvalı gömlek de oldukça eskiydi ve sayısız yıkanmadan sonra şeklini iyice kaybetmişti. Daha doğrusu vücudu, özellikle de iri göğüsleri ona bir şekil veriyordu. Saçları bukleler halinde sırtına doğru dökülüyordu. Yeşil gözlerini biraz kısarak bakmalıydı çevresine. Bu hareketin yüzüne bir vahşi kedi görüntüsü verdiğini biliyordu. Bir bütün olarak bakıldığında tam bir 'çılgın sarışın' tablosu çizdiği kesindi. İşte, Zachariah Bennett'in olağanüstü evi, yani şatosu, şu karşıda görülen bina olacaktı.

Ev tam da Christi'nin anlattığı gibiydi. Gerçek bir şatoyu andıran yüksek ve heybetli duvarlar, durgun göller arasında garip bir mimari. Sonra her yanda gittikçe yükselen tepeler.

Bu binanın Christi'yi etkilememiş olması tuhaftı. Dizzy için ise durum oldukça farklıydı. Apaçık bir heyecan duyuyor, bir an önce bu binanın tarihini öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Ama bu konuda pek şansı yoktu. Çünkü günümüzün sorumsuz genç kızları bu tür şeylerle ilgilenmezlerdi. Özellikle yaşlı Zachariah'a tarihe meraklı olduğunu sezdirmemesi gerekiyordu. Aksi halde zavallı Christi'nin bütün planları suya düşebilirdi.

Doğrusu şatonun dışardan görünüşü, bir tarihçiye çok uygundu. İnsan bu kalın duvarların gerisine sığınarak tarihin kendisiyle bütünleşebilirdi. Zachariah Bennett'in esaslı bir yazar olduğunu biliyordu Dizzy. Onun belli başlı kitaplarını da tanıyordu. Yaptığı işin Bennett'e çok iyi para kazandırdığı belliydi.

Dış kapıyı uzun uzun çaldı. Çıngırağın sesi her yanda duyulduğu halde kapıyı açan olmadı. Neden sonra duvarın gerisinde ayak sesleri işitildi. Dizzy kapıyı açan yaşlı uşağa gülümsedi. Hemen içeri girdi ve gördüğü manzara karşısında nere-

deyse şoka uğradı. Burası gerçek bir şatoydu. Görünüşü ilk yapıldığı günkü gibiydi. Yan gözle uşağa baktı. Oldukça zayıf bir adamdı. Hayret dolu bakışlarını Dizzy'nin üzerine çevirmiş, kımıldamadan duruyordu. Çam ağacından yapılmış kalın kapıyı yavaşça iterek kapadı adam. Yoksa bu Zachariah'ın kendisi miydi? Hayır, olamazdı. Böyle bir şatonun sahibi kapıyı bizzat açacak değildi ya. Ayrıca şu sırada çalışıyor olmalıydı.

Dizzy rahat bir tavır takınmaya çalıştı. Dişlerini göstererek gülümsedi. Omzundaki çantayı indirerek, «Selam,» dedi. «Nasılsınız?» Elini uzattı. «Benim adım Dizzy James.»

Adam kendisine uzatılan eli görmezlikten geldi. «Burada ancak birkaç dakika kalabilirsiniz, Miss James,» dedi derinden gelen bir sesle. «Şato yabancılara açık değildir.»

Dizzy sebepsiz bir telaşa kapılmak üzere olduğunu hissetti. «Ama,» dedi. «Ben Christi'nin yakın arkadaşıyım. Ayrıca söylediğiniz beni çok üzdü. Böyle güzel bir yapıyı insanlar görmeli. Eminim şu kapıyı açık tutsanız binlerce insan burayı ziyarete gelir.» Masum ve şımarık jestlerle konuşmaya gayret ediyordu.

Yaşlı adam kaşlarını kaldırdı, dudaklarını büzerek onu tepeden tırnağa süzdü. Aralık duran kapıyı eliyle işaret ederek, «Birkaç dakika binayı seyredebilirsiniz,» dedi. «Size anayolu göstereyim. Önce, geldiğiniz yoldan bir süre sapmadan yürüyeceksiniz, sonra...»

«Ama ben anayola falan gitmek istemiyorum ki.» Adama dikkatle bakarak gülümsedi. O anda yüzünde tam bir vahşi kedi ifadesi belirdiğine emindi.

«Az önce belirttiğim gibi burası özel bir mülktür Miss James ve ben...»

«Ama ben buraya Christi Bennett'i görmeye geldim.»

«Miss Christi mi? Ama nasıl olur?» Kuşkuyla bakıyordu. O anda Dizzy zaferi kazandığını hissetti. Besbelli ki adam Miss Dizzy'nin nasıl olup da böyle bir arkadaş edindiğini düşünüyordu. Tam karşısında durmuş başını kaşıyordu. Anlamaya çalışıyormuş gibi bir hali vardı. Dizzy ise daha ilk adımda küçük bir başarı kazandığı için mutluydu.

Yaşlı adam sonunda başını iki yana salladı.

«Pekâlâ,» dedi. «Madem öyle, gidip Miss Christi'ye haber vereyim. Siz burada bekleyin, lütfen.»

«Gerek yok, Fredericks.»

Dizzy sesin geldiği yöne başını çevirdi. Christi eteklerini savura savura geliyordu. Üzerinde uzun, bol ve gösterişli bir elbise vardı. «Onunla ben meşgul olurum,» dedi yaşlı adama. Oldukça telaşlı görünüyor ve heyecanını bastırmaya çalışıyordu.

Koyu mavi gözleri parlak gün ışığı altında pırıl pırıldı. Dizzy'nin tam önüne gelip durdu. Bir süre kadar hiç kımıldamadan tanımaya çalışıyormuş gibi dikkatle baktı ona. Sonra gülümsedi. Çok şaşırmış gibi, «Dizzy,» dedi. Dizzy kucaklaşacaklarını sanıyordu ama yanılmıştı. Christi sadece elini uzatmakla yetindi. Bunca yıllık beraberlikten sonra böyle resmi bir tavırla tokalaşmak çok garip oluyordu.

Yıllar öncesinden birkaç şey konuştular ayak üstü. Christi'nin rolüne çok iyi hazırlandığı her halinden belli oluyordu. Yıllar sonra karşılaştığı eski arkadaşına merakla sorular soran bir ev sahibesi gibi davranıyordu. Bu arada Fredericks'in varlığı hissediliyordu. Yaşlı adam birkaç adım uzaklarında durmuş aralarındaki konuşmayı can-kulağıyla dinliyordu.

Neden sonra Christi onun varlığını fark etmiş gibi yaptı. Yaşlı adama döndü.

«Tamam Fredericks,» dedi. «Çok teşekkür ederim.»

Sonra Dizzy'nin kolunu yavaşça tuttu.

«Seni tekrar gördüğüme ne kadar sevindim bilemezsin.»

O anda Dizzy onu daha önce hiç bu kadar güzel görmediğini düşündü. Şu birkaç günde değişmişti sanki. İnce bedeni, simsiyah saçları ve iri mavi gözleriyle bir fotomodeli veya bir film yıldızını andırıyordu. Ayrıca rolünü de çok iyi oynuyordu. Ne de olsa tiyatrocuydu. İnsanlar onu mesleki başarısını bile gölgede bırakacak kadar güzel olduğu için pek çok kez uyarmışlardı. Eğer tabii gerçekten başarılı bir aktrist olmak istiyorsa... İnsanlar onun sanatını değil de sadece güzelliğini görerek büyülenebilirlerdi.

Birlikte binaya doğru yürüdüler. Dizzy bir ara arkasına baktı. Hayır, Fredericks onları izlemiyordu artık.

Geniş mermer salona girdiklerinde birbirlerine bakıp güldüler. Christi heyecanla onu kolundan tutup, «Gelmeyeceksin diye ödüm koptu,» dedi fısıltıyla.

Dizzy güldü. «Şoke olmuş durumdayım. Kendime gelebilmem için biraz zamana ihtiyacım var. Ayrıca sen de çok iyi görünüyorsun. Yardım etmem gereken kişi sen misin diye düşündüm az önce.»

Christi hafiften kızardı. «Ben sadece...»

«Neler oluyor burada anlatsana.»

Dizzy tam bu sözleri söylemişti ki arkadaşının gözlerinin irileştiğini ve yüzünün bir anda kıpkırmızı olduğunu fark etti. Arkada bir yere sabit bakışlarla bakıyordu. Döndü ve büyük kapıdan

içeri uzun boylu bir adamın girdiğini, ağır adımlarla onlara doğru yaklaştığını gördü.

Bu olsa olsa esrarengiz amca olabilirdi. Peki ama Christi neden bu kadar telaşlanmıştı? Halinde bir gariplik vardı. Gülümsemeye çalışarak, kapıdan içeri giren adama doğru birkaç adım attı.

«Zach Amca!»

Sesindeki titreyişi kontrol edememişti. Adama doğru yürüdü. Dizzy adamın gölgeler içindeki yüzünü seçemiyordu.

«Sana eski bir okul arkadaşımın bu sıralarda beni ziyarete geleceğini söylemiştim.»

Dizzy kulaklarına inanamadı. Christi onun geleceğini amcasına önceden söylemiş olabilir miydi? Bu daha önce konuştuklarına hiç uymuyordu. Birden ortaya çıkıveren dağıtmış eski okul arkadaşı hikâyesi ne olmuştu? Yoksa Christi ona haber vermeden senaryoyu baştan sona değiştirmiş miydi?

Bu arada Zachariah Bennett ağır adımlarla ona doğru yaklaşıyordu. Gerçekten de çok uzun boylu ve geniş omuzlu bir adamdı. Üzerinde balıksırtı bir ceket, onun içinde krem rengi bir gömlek vardı. Profesör Zachariah Bennett'in böyle biri olabileceğini hiç düşünmemişti doğrusu. Altın rengi saçları ona birini hatırlatıyordu. Sonra bu vücut... Dizzy bir anda kıpkırmızı olduğunu hissetti. Bu adam gölde yüzerken gördüğü o Yunan Tanrısı'ndan başkası değildi.

Bölüm İki

Yoksa bu az önce gördüğü adamın ikiz kardeşi miydi? Peki iki erkeğin vücut yapılarının bu kadar birbirine benzemesi mümkün müydü? Dizzy'nin karşısında duran adamın özellikle saç rengi bütün kuşkuları dağıtacak kadar kesin işaretti. Hafif koyu, altın renginde saçlardı bunlar. Tıpkı gölde gördüğü Yunan Tanrısı'nınki gibi. Kardeşi falan olamazdı, çünkü Christi, Zachariah'ın hayatta kalan tek akrabası olduğunu söylemişti. Ayrıca bu bölgede birbirine bu kadar benzeyen iki erkeğin varlığına inanmak çok zordu. Bu durumda geriye tek bir mümkün açıklama kalıyordu: Zachariah Bennett çıplak Yunan Tanrısı'ndan başkası değildi.

Christi'nin amcası hakkında daha önce söylediklerini hızla düşündü. Bir kere Zachariah'ın acayip özellikleri olan, oldukça antika biri olması gerekiyordu. Her neyse, Christi kasten ya da farkında olmadan, amcasının çok yaşlı biri olduğu izlenimini vermişti. Ama bu adam olsa olsa otuz beş yaş civarında olabilirdi. En azından, bundan fazla göstermiyordu. Belki de Christi ondan hep 'amcam' diye söz ettiği için böyle bir şey düşünmüştü.

Üstelik bu adam bir tarih profesörüne de hiç mi hiç benzemiyordu. Ne giyinikken ne de çıplakken. Bir tarih profesörünün böyle bir yüze sahip olması mümkün müydü? Bir kere çok yakışıklıydı. Yüzünde sakin, kendinden emin, hatta gururlu bir ifade vardı. Çenesi son derece azimli

biri olduğunu gösteriyordu. Ortasında belli belirsiz bir çukur vardı. Dudakları hafif dolgun ve biçimliydi.

Gözünde kül rengi güneş gözlükleri vardı. Buna rağmen, dikkatle bakıldığında göz rengi seçilebiliyordu. Yumuşak kahverengi gözlerdi bunlar. İnsana bal rengini hatırlatan hafif bir ela! Altın rengi saçlarından küçük bir bukle ayrılmış, alnının yan tarafını süslüyordu. Bir pipo! Evet, ağzında bir pipo olsa onun bir tarih profesörü olduğu söylenebilirdi.

Bu düşünceler hızla kafasından geçerken, genç adam sağ elini yavaşça ceketinin cebine soktu. Dizzy gözlerini ayırmadan bakıyordu. Onun ince uzun parmaklarıyla cebinden bir pipo çıkardığını, yavaşça ağzına yerleştirdiğini gördü. Genç adam aynı cebinden çıkardığı bir kibritle piposunu yaktı. Ortalığı çok hoş bir koku kapladı. Dizzy piponun ucundan yükselen mavimsi dumana büyülenmiş gibi bakıyordu.

Yine de kafasının içinde yer eden o çıplak Yunan Tanrısı görüntüsü tamamen yok olmamıştı. Onu yüzerken hayal edebiliyordu. Uzun kulaçlarla kıyıya doğru yaklaşıyor, ıslak kolunun güçlü adeleleri güneş ışığında parlıyordu. Sonra kıyıya çıkıyor ve ağır adımlarla yürüyordu. Yere eğilip havluyu alıyor ve kurulanıyordu.

O anda fark etti. Genç adamın saçları az önce kurulanmıştı. Hafif nemli ve yumuşak görünüyorlardı. Özellikle kulaklarının arkasına gelen kısımda saçları ıslak gibiydi. Christi'nin söyledikleri, gördüklerine hiç uymuyordu. Zachariah Bennett, korkulacak veya nefret edilecek bir adam değildi.

Dizzy kafasını toparlamaya çalışıyordu. Christi'nin az önce söylediklerini anlayamamıştı. Kafasında yeni bir öykü uydurduğu apaçık ortaday-

dı. En azından orada ne aradığını açıklamak zorundaydı. Dağıtmış biri gibi davranmanın hiçbir yararı olmayabilirdi.

Tam o anda Christi'nin elini kendisine doğru uzattığını fark etti. Amcasına, «Zavallı Dizzy'nin başka gidecek yeri yok,» dediğini işitti. Bunu söylerken, başını üzgün bir tavırla iki yana sallamıştı.

Bu rolü daha önce prova etmiş olmalıydı, çünkü çok iyi oynuyordu. Böylelikle 'Zach Amca'sına ne kadar ince ve sorumluluk duygusuna sahip olduğunu göstermek istiyordu belki de.

O anda Dizzy genç adamın hafif kısılmış, kuşku dolu bakışlarını üzerinde hissetti. Şimdi ne yapacaktı? Arkadaşının kendisine verdiği rolü oynaması, bu koşullarda çok zordu. Bu adamla başka koşullarda tanışmak mutluluk verici olabilirdi. Oysa şimdi başka yeri olmadığı için arkadaşının evine sığınmış bir parazit gibi davranması gerekecekti.

Zachariah Bennett'in gözlerinin içine bakarak gülümsedi. Parlak, ama anlamsız bir tebessümdü bu. Böylelikle ancak Zachariah'a uyuşuk ve serseri ruhlu biri olduğu izlenimini verebilirdi.

«Christi büyük nezaket gösterdi,» diye mırıldandı.

Genç adamın bakışları üzerine çevrilmişti şimdi. Gerçekten gözleri bal rengindeydi. Dizzy'yi tepeden tırnağa .dikkatle süzüyordu.

«Nezaketle zekâ arasında büyük bir fark vardır,» dedi buz gibi bir sesle. «Ama yine de nazik olmak çekilmez biri olmaktan çok daha iyidir.»

Bu sözlerle Dizzy'nin çekilmez biri olduğunu kastetmişti. Christi hemen atıldı. «Yo, hayır, Zach Amca böyle konuşmamalısın. Dizzy'nin kalacak yeri olmadığını sana daha önce de söylemiştim.

Onun bir parkta, bir sıranın üzerinde uyumasına izin veremem. Böyle bir şeye dayanamam.»

Durum her geçen dakika biraz daha karışıyordu. Christi amcasına ne söylemiş olabilirdi? Dizzy'yi acındırmaya çalışmış olmalıydı. Yersiz yurtsuz, sokaklarda yatan zavallı biri! Ama bütün bunların Profesör'ü hiç etkilemediği apaçık ortadaydı. Christi'nin ağzından çıkan tek bir sözcük bile onu etkilemiyordu.

Genç kız, Christi'ye ikaz dolu bir bakış fırlattı. Sözcüklerin üzerine basa basa, «Yeriniz yoksa burada kalmayabilirim,» dedi. «Ama bu durumda bana gidebileceğim bir yer göstermeniz gerekir.» Bunları söylerken arkadaşının kendisinden gittikçe uzaklaşmakta olduğunu hissetti.

«İstediğiniz yere gitmekte serbestsiniz,» diye mırıldandı Zachariah. «Ama gördüğünüz gibi yeğenim eski okul arkadaşını yalnız bırakmak istemiyor. Sanırım size yardımcı olmak niyetinde.»

Bu küçük iltifat Christi'yi memnun etmişti. Dizzy birden onu omuzlarından tutup sarsma isteği duydu. Arkadaşının gerçek bir parazit olduğunu kanıtlamak için bu kadar uğraşması gerekli miydi? Sorun olmakla parazit olmak arasında o kadar çok fark vardı ki.

Onunla yalnız kalır kalmaz bu yeni planı hakkında neler düşündüğünü ve hissettiğini açık açık anlatmaya karar verdi. Dağıtmış biri gibi davranabilirdi, ama eski bir arkadaşının nezaketini istismar eden biri gibi davranmak istemezdi. Ayrıca Zachariah Bennett'in de kendisi hakkında böyle düşünmesi hiç hoşuna gitmiyordu. Zachariah'ın kara gözlükleri, bakışlarındaki küçümsemeyi gizlemeye yetmiyordu. Genellikle Dizzy başkalarının kendisi hakkında ne düşündüklerine aldırmazdı. Ama nedense bu adamın bu kadar olumsuz düşünmesi onu rahatsız etmişti.

«Burası sadece benim değil, aynı zamanda yeğenimin evi sayılır,» diye devam etti Zachariah. «Dolayısıyla, bizimle birlikte kalabilirsiniz. Şimdi izninizle...» Kapıya doğru birkaç adım attı, sonra durup geri döndü.

«Adınız neydi?»

«James,» dedi Dizzy, kısa bir duralamadan sonra. Christi ona başka bir isim söylemiş olabilirdi. O anda Christi'nin keskin ve endişe dolu bakışlarını üzerinde hissetti. «Dizzy James,» diye ekledi.

«Miss James,» diye mırıldandı genç adam. Piposundan derin bir nefes çekti, dumanları yavaşça havaya üfledi. «Daha sonra görüşmek üzere,» diye mırıldandı.

Christi, «Zach Amca az önce geldi,» dedi. «Kendisi kuşlarla ilgileniyor. Onları gözlüyor.»

Ansızın Dizzy'nin boğazına bir şey takıldı. Kuvvetle öksürdü. Nefes alamıyordu. Gözlerine birden yaşlar doldu. Kuşları gözlüyordu ha! Oysa az önce gözetlenen kendisi olmuştu.

Christi endişelenmişti. Arkadaşına yaklaşarak eliyle sırtına vurdu. Dizzy boğazını tutarak, «İyiyim, iyiyim,» dedi. «Bir şeyim yok.» Boğulacakmış gibi birkaç kez öksürdü.

Zachariah da onlara doğru yaklaşmıştı.

«Ornitoloji üzerinizde garip bir etki yaratıyor galiba.»

Dizzy yatışmıştı. Genç adamın yüzüne baktı. Zachariah kalın kaşlarını kaldırmış dikkatle onu süzüyordu.

«Pek sayılmaz, Profesör Bennett. Ama yine de ilginç bir rastlantı. Buraya gelişimin nedenlerinden biri de kuşları seyretmek. Onları çok severim de.»

Koyu ela gözlerde keskin bir bakış belirdi. Pro-

fesör, «Öyle mi?» diye mırıldandı. Hayret etmiş gibi bir hali vardı.

«Ya, öyle,» dedi Dizzy. Başını salladı. «Christi belki size söylemiştir. Kuşları seyretmeye bayılırım.»

Christi bu konuşmadan fena halde rahatsız olmuştu. «Neden hoşlanıp, neden hoşlanmadığını gerçekten bilmiyoruz, Dizzy,» dedi. «Aradan çok uzun zaman geçti çünkü. En son ne zaman görüştüğümüzü bile hatırlamıyorum.»

Dizzy kaşlarını hafifçe çatarak arkadaşına baktı. Profesörün çok zeki bir adam olduğu kesindi. Konuşmayı bu şekilde uzatırlarsa bir çıkmaza girebilirler ve onun bir şeyler döndüğünü fark etmesine yol açabilirlerdi.

Doğal bir tavır takınmaya çalışarak, «En son ne zaman görüştüğümüzü ben de pek hatırlamıyorum,» diye mırıldandı. «Ama çok uzun bir süre geçmedi sanıyorum.»

Christi bu sözler üzerine yapmacık bir tavırla güldü. «Sen ne zaman birlikte olduğumuzu bile unutmuşsun, hayatım,» dedi. «O kadar çok yer dolaşmış, o kadar çok insan tanımışsın ki, zaman kavramını kaybetmişsin.»

Dizzy tam bir şeyler söyleyecekti ki Christi onu elinden tuttu. Sıcak ve ilgi dolu bir tavırla gülümseyerek, «Hadi gel, yukarı çıkalım,» dedi. «Sana kalacağın odayı göstereyim.»

Dizzy'yi oradan hemen uzaklaştırmak istiyordu. Dizzy'nin boyun eğmekten başka çaresi yoktu. Aksi halde geceyi sokakta geçirebilirdi. Birlikte taş merdivenlere doğru yürüdüler. Profesör piposu ağzında, salonun ortasında durmuş öylece bakıyordu.

Merdivenlerin sonuna geldiklerinde Dizzy, «Sen ne yaptığını sanıyorsun?» diye fısıldadı.

Christi parmağını dudaklarına götürerek sus-

masını işaret etti. «Odaya girince konuşuruz,» dedi.

«Ama...»

«Lütfen, Dizzy. Şu anda seninle tartışacak halde değilim.» Sesinde belli belirsiz bir öfke titreyişi vardı.

Onun açısından işlerin yolunda gitmediği kesindi. Hazırladığı planın istediği gibi yürümesi mümkün değildi. Bunu anladığı zaman biraz daha bozulacağı kesindi.

Kendi kabahatiydi bu. Dizzy'yle daha önce konuşabilirdi, hazırladığı planı anlatabilirdi. En azından Zachariah Bennett'le karşılaşmadan yapabilirdi bunu. Ama yine de Dizzy arkadaşına yardım etmekten başka çaresi olmadığını hissediyordu. İşlese de işlemese de Christi'nin hazırladığı planı sürdürmesi gerekecekti. Ama ne yazık ki, bu plan başarısızlığa mahkûmdu. Dizzy sezgilerinde yanılmadığını biliyordu.

Dizzy birden Fredericks'in arkalarından geldiğini fark etti. Elinde Dizzy'nin salonda bıraktığı küçük sırt çantası vardı. Bir an ne yapacağını şaşırdı. Herhalde bu eve şimdiye dek hiçbir misafir bu kadar küçük bir çantayla gelmemişti. Adamın elindekini alıp almamak arasında durakladı. Sonra gülümseyerek çantayı aldı. Yaşlı uşağın donuk yüzünde en ufak bir değişiklik olmadı.

Christi, Fredericks'in varlığını fark edince ev sahibesi tavırlarında konuşmaya başladı.

«Evin sadece doğu tarafı yenilendi. İçinde oturanların sürekli kullanımı için.» Sonra şatonun diğer kısmının neden kapalı tutulduğunu açıklamaya girişti. Bu bölümün tarihi özelliklerinin tamamı korunuyordu ve Zachariah Bennett genellikle bu bölümde çalışmayı ve yaşamayı tercih ediyordu.

«Yaptığı iş ona çok para kazandırıyor,» diye devam etti Christi.

Fredericks kaybolmuştu. Buna rağmen Christi resmi bir tavırla konuşmaya, şatonun güzelliklerini ve özelliklerini anlatmaya devam ediyordu. Dizzy sesini çıkarmadı.

Gerçekten de çok ilginç bir yerdi burası. Gördüğü her şey Dizzy'yi etkiliyordu. On beşinci yüzyılın içinde yürüyordu sanki. Oysa Christi bu bölümün yenilendiğini söylemişti. Öteki taraf kim bilir nasıldı? İçersi oldukça serindi. Zachariah Bennett yine de merkezi bir ısıtma sistemi kurmuş olmalıydı. Banyo nasıldı acaba?

On beşinci yüzyılda insanlar kuyudan su çekip kovalarla yıkanıyorlardı. Zachariah Bennett'in tarihin içinde yaşama tutkusu banyoya kadar uzanmışsa durum pek parlak değildi.

«Sana benimkinin tam karşısındaki yatak odasını veriyorum,» dedi Christi. Çamdan yapılmış büyük bir kapıyı açtı.

Dizzy ilk bakışta gözlerine inanamadı. Resimli, çok renkli bir duvar kâğıdı tavanı kaplıyordu. Tam orta yerdeki direkli karyola odanın neredeyse yarısını doldurmuştu. Dizzy kalın brokar perdeyi yavaşça çekti. Perdenin gerisinde, ince uzun bir pencere vardı. Üst kısmı renkli vitraylarla süslüydü. Aynı pencereden tam karşıki duvarda da vardı.

Manzara nefisti. Göz alabildiğine uzanan dağlar ve göller. Dizzy en yakındaki gölü tanır gibi oldu. Birden yüzünü ateş bastı. Zachariah Bennett işte bu gölde yüzüyordu. Gölün hemen arkasındaki alçak tepeleri tanımıştı. Bu bölgenin önemli bir kısmı şatonun arazisi olmalıydı.

Bu odada kalması pek iyi olmayacaktı. Çünkü ne zaman pencereden baksa Zachariah Bennett'in çıplak vücudunu görür gibi olacaktı.

«Ne kadar ıssız, değil mi?»

Arkadaşının sesini duyan Dizzy irkildi. Onun varlığını tamamen unutmuştu. Zachariah Bennett'in çıplak görüntüsü gözlerinin önünden kayboldu. Christi'yle göz göze geldi. Aklından geçenleri anlamış olabilir miydi?

«Sana söylemiştim,» dedi Christi. «İnsan kendini her yerden ve her şeyden uzak hissediyor. Sen de böyle düşünmüyor musun? Belki henüz anlayamadın. Biraz zaman geçince, aynı havaya gireceğin kesin.»

«Bu işi becerebileceğimizi hiç sanmıyorum, Christi.»

Zachariah'ı düşünmenin sırası değildi. Şimdi bütün gücünü kullanarak arkadaşını ikna etmeliydi. Hazırladığı plan kesinlikle başarısızlığa uğrayacaktı. Hatta geri tepebilirdi.

Konuşmaya devam edecekti ki bir şey dikkatini çekti. Karşıki duvarda bir kapı vardı. Gidip açtı ve gerekli her şeye sahip mükemmel bir banyoyla karşılaştı. Rahatlamıştı. Banyoya çok ihtiyacı vardı. Yine de soyunup, durgun bir göle girmeyi tercih ederdi.

Bu düşünceyi silmek ister gibi elini alnına doğru götürdü. «Ona benim sıradan bir üçkâğıtçı olduğumu söyledin, değil mi? Bu konuda amcanı ikna etmeye, inandırmaya çalıştın. Bence bu konuda çok ileri gidiyorsun, Christi. Gerçi konuşmuştuk ama, bu kadarını beklemiyordum doğrusu. Eminim amcan ilk görüşte benden nefret etti.»

«Ama bunu yapmaya mecbur kaldım.»

«Nasıl?»

«Henry yüzünden?»

«Henry mi? Köpeğinin bu işle ne ilgisi var, sorabilir miyim?»

«Şey... doğrudan bir ilgisi yok, tabii.» Christi

gülümsemek için kendini zor tutuyordu. Yüz hat-
ları gevşemişti. Dizzy sabırsızlanmaya başladı. Anlaşılan durum, göründüğünden çok daha karmaşıktı.

«Neler oluyor burada?»

Christi ciddileşti. Söze başlamadan önce alt dudağını hafifçe ısırdı. Biraz sinirli görünüyordu şimdi.

«İstediğim gibi olmadı, Dizzy. Bu yüzden bir ara ne yapacağımı bilemedim. Hiçbir şey planladığım gibi yürümedi. Daha doğrusu bir aksilik oldu?»

«Aksilik mi? Bu da nereden çıktı şimdi? Ne oldu?»

Christi yüzünü buruşturdu. «Bu sabah seninle telefonla konuşurken, birisi geliyor demiştim, hatırlıyor musun? Bu yüzden telefonu hemen kapamak zorunda kalmıştım.»

«Hayal meyal hatırlıyorum.» Dizzy içini çekti. «Uykusuz biri sabahın o saatinde olup bitenleri ne kadar hatırlayabilirse o kadar.»

«Şey... o gelen meğer amcammış. Nasıl oldu bilemiyorum. Sabahın o saatinde genellikle yürüyüşe çıkar ve uzun süre dolaşır. Ama her nasılsa telefonla konuştuğumu işitmiş ve merak edip gelmiş. Kiminle konuştuğumu sordu bana. Sabahın o saatinde garip bir durum tabii. Ben de ona seni kısaca tanıttıktan sonra telefon numaramı eski bir okul arkadaşımızdan aldığını söyledim. Buraya gelmek ve bir süre kalmak istediğini de anlattım.»

Buraya kadar anlattıklarında bir anormallik yoktu, ama planını neden değiştirdiğini açıklamıyordu.

«Anlıyorum. Amcan ani gelişiyle sana düşünme fırsatı bırakmadı. Ama yine de daha sonra telefon edip beni uyarabilirdin.»

«İnan bana Dizzy, o andan itibaren bir dakika bile tek başıma kalamadım. Zach amca kendisiyle birlikte yürüyüşe çıkmamı önerdi. Birkaç mazeret uydurduysam da, öyle ısrar etti ki sonunda başka çarem kalmadı. Döndüğümüzde de elinden kurtulamadım. Beni birlikte kahvaltı etmeye zorladı. Ve o akla gelebilecek her türlü yiyecekle donatılmış kahvaltı masasına onunla birlikte oturmak zorunda kaldım.»

Christi sabahları hiç kahvaltı etmez, sadece bir fincan kahve içerdi.

«Benim az yediğimi ve durmadan zayıfladığımı düşünüyor,» diye devam etti Christi. «Kahvaltıdan sonra yalnız kalacağımı sanıyordum. Ama ne gezer. Bu kez de beni çevrede dolaşmaya zorladı. Tur atacakmışız. Düşünebiliyor musun, Dizzy! Hayatımda bu kadar sıkıntılı saatler geçirdiğimi hatırlamıyorum.»

«Bu anlattıkların gerçekten çok ilginç,» diyerek arkadaşının sözünü kesti Dizzy. Sabrı tükenmişti. «Köpeğin Henry'yi unuttuk bu arada. Onun bu meseleyle ilgisini açıklayacaktın.»

«Henry mi?» Christi kaşlarını çattı. «Çok kötü bir şey oldu Dizzy. Nasıl anlatacağımı bilemiyorum.»

Christi gülmemek için kendini zor tutuyor, ikide bir alt dudağını ısırıyordu. «Zach Amca senin yatağına bir erkek aldığını duyunca çok şaşırdı. Böyle şeylere pek alışık değildir de kendisi.»

Dizzy dehşete kapılmıştı. Bir an ne diyeceğini bilemedi. «Kim yatağına erkek almış?» dedi hayretle. «Ne erkeği?»

Christi daha fazla dayanamayarak gülmeye başladı.

«Henry'yle şu anda aynı yatakta yatıyorsunuzdur, demiştim ya.»

«Ne var bunda? Gerçekten de köpeğin yatağı-

mın dibinde yatıyordu.» Bir an durdu. Kafasında ansızın bir şimşek çaktı. «Aman Tanrım,» diye mırıldandı. «Yoksa amcan Henry'nin bir erkek olduğunu mu düşünüyor. Bana bunu mu söylemek istiyorsun?»

«Ne matrak, değil mi?» diye kıkırdadı Christi.

«Sen çıldırmışsın! Şu anda avazım çıktığı kadar bağırabilirim.»

«Haydi, Dizzy. O kadar önemli bir şey değil bu. Bence çok komik.»

«Hiç de komik değil. Henry için de komik olduğunu sanmıyorum. Umarım zavallı Henry'nin kız arkadaşı bunu duymaz.»

«Zavallı amcam sözlerini duyunca şok oldu. Bu müzede yapayalnız yaşıyor, düşünebiliyor musun? Ayrıca onun da gözleri tıpkı Henry'ninki gibi, kahverengi.»

«Kahverengi değil, koyu ela.»

Dizzy bu sözleri farkında olmadan söylemişti. Birden yanaklarının pembeleştiğini hissetti. Kuşkuyla arkadaşının yüzüne baktı.

Bereket, Christi durumu fark edememişti. Dizzy'nin amcasına özel bir ilgi duyduğunu bilse kim bilir ne düşünürdü? Christi özel hayatında erkeklere sürekli ilgi duyardı. Aralarında bir ayırım yapmaması oldukça tuhaftı. Dizzy ise bu konuda oldukça seçmeciydi.

Daha dikkatli olmalıydı artık. Amcasına özel bir ilgi duyduğunu Christi asla anlamamalıydı. Bu özel ilginin nasıl bir şey olduğunu açıklayamıyordu aslında. Belki de abartılacak bir şey değildi bu. Sadece gölde gördüğü adamla Zachariah Bennett'in aynı kişi olması onu biraz şaşırtmıştı. Böyle bir rastlantı olmasaydı belki Profesör'e hiç ilgi duymayacaktı.

Derin bir soluk aldı. «Henry adında bir köpeğin olduğunu amcana açıklayamaz mıydın?»

«Elbette hayır,» dedi Christi bir an bile duraksamadan. «Bunu yapsaydım, Zach Amca evimde hayvanlara bakmak için kaldığını derhal anlardı. Bu durumda yıllardır birbirimizi görmediğimizi ona nasıl söyleyebilirdim. Ayrıca bu sabah sen beni aramış oluyorsun, ben seni değil.»

«Evet, anlıyorum,» diye mırıldandı Dizzy, başını iki yana sallayarak. «Yine de şu parkta yatma hikâyesi biraz fazlaydı.»

«Senin de en büyük hatan adını söylemendi.»

«Ne yapmalıydım sence. Başkasının adını veremezdim ya. Benim adım Dizzy James. En azından, resmen.»

«Soyadından hareketle ailenin kimliğini araştırabilir.»

«O kadar önem vereceğini sanmam.»

«Bu tarihçilerin ne yapacağı hiç belli olmaz. Özellikle Zachariah Bennett'in. Her şeyden kuşkulanmayı bir çeşit meslek haline getirmiştir. Ona ailenden kısaca söz ettim. Okulu bitirmenden kısa süre sonra ailenin bütün servetini kaybettiğini ve sefalete düştüğünü anlattım.»

Dizzy tek kaşını kaldırarak arkadaşının yüzüne baktı. Bütün bu olup bitenler ona kötü bir komedi gibi gelmeye başlamıştı. Adını Dizzy James olarak vermesi Christi'nin gülünç planı açısından hiçbir anlam taşımıyordu. Yıllardır babasının adını kullanmıyordu nasıl olsa. Onunla bütün bağlarını kesmeyi tercih etmişti çünkü.

«Şimdi ne yapacağımızı konuşalım istersen,» dedi sinirli sinirli ellerini ovuşturarak. «Amcana benim hakkımda bir sürü yalan söyledin. Bunların en azından bir kısmının doğru olmadığını anlayacaktır sanırım. Böylece ortaya dehşet verici bir karışıklık çıkacak. Bunun üstesinden nasıl geleceğiz Christi?»

Christi'nin yüzünde kırgın bir ifade belirdi.

Dizzy'nin bakışlarında ise apaçık, alaycı bir anlam vardı.

«Pekâlâ,» dedi Christi. «Ne yapacağımızı söylemeden önce biraz düşünmek zorundayım. Planımda bazı aksamalar olduğunu kabul ediyorum. Ama bunun dışında bence her şey mükemmel yürüyor. Senin hakkında ona öyle şeyler söyledim ki, amcam artık benimle eskisi gibi konuşmuyor. Örneğin, o zamandan beri Tiyatro Okulu'na kaydolmakla ne büyük bir hata yaptığımı söylemedi. Ayrıca her ay başka bir erkekle çıktığımdan da söz etmez oldu. Bütün bunlar onda önemli bir değişiklik olduğunu, en azından işlerin şimdilik yolunda gittiğini gösteriyor.»

«Yaptığım hizmetin boşa gitmemesi beni sevindirdi doğrusu.»

Christi arkadaşının sesindeki alaycı ifadeyi anlamazlıktan geldi.

«Eminim daha da iyisini yapacaksın,» diye atıldı. «Ah Dizzy buraya gelmen çok iyi oldu.» Coşku dolu bir havayla söylemişti bu sözleri.

«Umarım öyledir,» diye mırıldandı Dizzy.

«Çok eğleneceğiz, göreceksin. Daha da komik şeyler olacak.»

Dizzy, 'Zavallı Christi,' diye geçirdi içinden. 'İyice şaşırmış. Karamsarlıktan iyimserliğe ne de çabuk geçiveriyor.'

Gerçekten de Christi'nin mavi gözlerine neşe dolu, canlı bir ifade yerleşmişti.

«Burada yapılacak bir şey olduğunu pek sanmıyorum,» diye mırıldandı.

«Nasıl böyle söylersin. Eskiden bu tür eğlence fırsatlarını hiç kaçırmazdın. En azından ben hatırlamıyorum.»

«Bu tür komedilerde rol alamayacak kadar yaşlandığımı hissediyorum,» diye mırıldandı Dizzy. Hafif bir yorgunluk duyuyordu içinde. Az önce

dışarıyı seyrettiği pencereye doğru yürüdü. Zachariah Bennett'in içinde yüzdüğü göle doğru çevirdi bakışlarını.

«Amcan kuşları çok seviyor, öyle mi?» diye mırıldandı. «Ve eline bir dürbün alıp onları seyretmeye çıkıyor. Sık mı yapar bunu?»

«Hemen hemen Tanrının her günü, öğleden sonra.»

Christi'nin sesinde tam bir kayıtsızlık vardı. Amcasının özellikleriyle hiç ilgilenmediği belli oluyordu. «Çok yoğun bir çalışmadan sonra sinirlerini gevşetiyormuş. O kuşlarda ne buluyor, anlamıyorum. Birkaç saat dışarda kalır ve sonra dönüp kitaplarına kapanır. Saatler ve saatler boyunca başını kaldırmadan çalışır.»

Bu arada soyunup buz gibi suya giriyor ve yüzüyordu. Zindeleşmek için.

«Böyle bir şatoyu çekip çevirmek için insanın çok parası olmalı,» diye mırıldandı Dizzy.

«Paradan yana sıkıntısı yok. Şu benim paramı bir verse, harcamalarında ona yardım bile edebilirim.»

Dizzy bakışlarını arkadaşının yüzüne çevirdi. «Amcan sana bekçilik etme rolünü çok ciddiye alıyor gibi bir his var içimde. Bu yüzden ona para vererek kurtulabileceğini düşünmemelisin. Bunu bir çeşit rüşvet gibi görecek ve çok kızacaktır. Eminim bundan.»

«Bunu gayet iyi biliyorum,» dedi Christi omuzlarını kaldırarak. «Buraya geldikten sonra ilk bir saat içinde onu parayla ikna edemeyeceğimi anladım.»

Christi aslında hayatı boyunca hiç parasız kalmamıştı. Çok mutlu bir çiftin kızıydı. Ama ne yazık ki karı koca seyahat etmeyi çok seviyorlardı. Üstelik babasının mesleği de sürekli seyahat etmesini gerektiriyordu. Başarılı bir arkeologdu.

Bu yüzden zavallı Christi daha sekiz yaşındayken yatılı okula gönderilmişti. Orada yaşadıkları ortak mutsuzluk Dizzy'yle Christi'yi birbirine yaklaştırmıştı. Her şeylerini paylaşmışlardı. Yıllar geçtikçe kızkardeş gibi olmuşlardı. Birbirlerine hep yardım ederlerdi.

Christi, elini arkadaşının omzuna koyarak, «Bak canım,» dedi. «Şimdi sana tam on beş dakika veriyorum. Bu süre içinde duş yapabilir ve üstündekileri değişebilirsin. Üstündekiler çok uygun. Aynı derecede kötü şeyler giymelisin. Bunu özellikle rica ediyorum senden.» Dizzy'yi cesaretlendirmek ister gibi gülümsedi. «Sonra biraz dolaşırız, etrafı görürüz. Görülecek ne varsa?»

Dizzy başını salladı. Arkadaşı odadan çıkınca yüzündeki tebessüm yavaşça soldu. Pencereye doğru yürüdü. Bakışlarını gölün duru mavi sularına çevirdi.

O Yunan Tanrısı'nı işte bu gölün kıyısında görmüştü. Ve şu kuş seyretme meselesinde Christi yanılmıyorsa, aynı şeyi her gün öğleden sonra görmesi işten bile değildi.

Bölüm Üç

Tamamen rastlantıya dayanan bu küçük olayı Christi'ye neden anlatmamıştı?

Zaman yokluğuyla bir ilgisi yoktu bunun. Merdivenleri çıkarken, koridorlarda yürürken ya da bu odanın içinde konuşurlarken söyleyebilirdi. Christi, öğleden sonraları amcasının gölde çıplak yüzdüğünü öğrense kim bilir ne derdi? Belki de rahatlardı. Zachariah Bennett'in başkaları tarafından görülme korkusu duymaksızın böyle rahat hareket etmesi sorumluluk duygusuna sahip bir insana yakışmayacağı için Christi eline önemli bir koz geçirmiş bile olabilirdi. Gerçi göl bölgesi şatonun topraklarına dahildi. Ama yine de bir tarih profesörünün böyle davranması oldukça garipti.

Bütün bunlara rağmen Dizzy sessiz kalmıştı.

Chris, arkadaşının hayatta hiçbir bağı olmadığını söylerken haklıydı. Gerçekten de kimseye bağımlı değildi Dizzy. Ama öte yandan, aynı şey, hayatında bir erkek olmadığını gösteriyordu. Oysa Zachariah Bennett bunun tam aksine inanıyor olmalıydı.

Yine de gölde gördüklerini anlatmaması iyi olmuştu. Çünkü bu durumda Christi bütün ayrıntıları öğrenmek istiyecekti ve Dizzy ister istemez onu bir Yunan Tanrısı gibi gördüğünü ve çok çekici bulduğunu itiraf etmek zorunda kalacaktı.

Dizzy uzun yıllar dar ve çok samimi bir arkadaş çevresinde duygusal bakımdan önemli deneyler yaşamadan sürdürmüştü hayatını. Arkadaşla-

rıyla arasında tam bir güven ilişkisi vardı. Çoğu Dizzy'nin sevgi dolu, mutlu bir hayatı olduğunu düşünürdü. Belki de bir ailesi olduğundan. Erkeklerle ilişkilerinde oldukça serbest davrandığı için arkadaşlarının hiçbiri Dizzy için çöpçatanlık yapmaya gerek görmemişti. Ama bu serbest davranışlar Zachariah Bennett'in anladığı anlamda değildi. tabii.

Saatine baktı. Christi'nin verdiği süre dolmak üzereydi. Hemen banyoya girip bir duş aldı ve üstündekileri değişip odadan çıktı.

Christi hâlâ banyodaydı. Arkadaşına seslenmeden, sessizce odasının kapısını kapayıp çıktı Dizzy. Yemek salonuna tek başına gidecekti. Bu eski şatolar hakkında az çok bilgisi vardı. Bu yüzden yemek yenen yerin ne tarafta olduğunu biliyordu.

Yemek salonuna girdiğinde ilk dikkatini çeken, duvarlardaki gösterişli yağlıboya tablolar oldu. Resimlerden birinin önünde durup incelemeye başladı.

İster istemez beraberinde getirdiği iki elbiseden birini giymek zorunda kalmıştı. Bu tek parça halinde uzayan basit, siyah bir giysi idi. Her durumda giyilebilecek türden bir şey. En kötüsü kolsuz olmasıydı. İçersi oldukça serindi. Aslında böyle bir durumla karşılaşacağını bilseydi yanına daha uygun bir şeyler alırdı.

Christi şatonun bir buzdolabı kadar soğuk olduğunu söylerken haklıydı. İnsanın içine işleyen bu serinliğe kolsuz bir elbiseyle direnmek akıl işi değildi. Kollarını ovuşturarak çevresine bakındı. Merkezi ısıtmaya benzer bir şey yoktu görünürde. Sadece geniş odanın uzak bir köşesinde mermer bir şömine vardı. İçinde yanan ateş odanın soğuğunu biraz kırmaya yetiyordu ancak. İyi ki saçlarını serbest bırakmıştı. Uzun saçları en

çok üşüyen yerini, yani kulaklarını koruyabilirdi. Acaba iyi mi yapmıştı? Bukleler halinde sırtına kadar uzanan bu saçlar ona nasıl bir görüntü veriyordu? Zachariah Bennett'in karşısına şuh ve hafif bir kadın görünümüyle çıkmak istemiyordu. Yine de Christi'nin bu görünümden hoşlanacağı kesindi. Anlattığı öykülere uyuyordu çünkü. Profesöre gelince, mutlaka az önce yaptığı gibi gözlerini kısarak onu tepeden tırnağa süzecekti.

Birden ayak sesleri duydu. Arkasına dönmek, bakışlarını tam karşısında duran yağlıboya tablodan ayırmak istemiyordu. Ama yaklaşan ayak seslerini duymazlıktan gelmek imkânsızdı. İster istemez arkasına döndü ve Zachariah Bennett'le göz göze geldi.

Genç adamın üzerinde siyah bir kostüm vardı. Beyaz gömleğinin yakası açıktı. Bu haliyle çok daha yakışıklıydı. Giyimine düşkün biri olduğu belli oluyordu. Giydiği her şey kuşkusuz usta bir terzinin elinden çıkmıştı.

Saçları yine ıslak gibiydi. Bu adamın ikide bir saçlarını yıkaması biraz garip değil miydi? Ama bu kez onları dikkatle taramıştı. Yüzüne çekicilik katan o küçük bukle görünürde yoktu. Bakışlarını Dizzy'den ayırmadan piposunu cebinden çıkarıp yaktı. Onu dişlerinin arasında sıkıca tutuyordu.

'Böyle bir adamın yalnız yaşaması çok garip,' diye içinden geçirdi Dizzy. Kadınları bir bakışta büyüleyebilecek her şeye sahipti. Onu daha önce gölde görmüş olmasaydı kuşkulanabilirdi. Ama şimdi genç adamın giysilerinin gerisinde ne olduğunu da çok iyi biliyordu. Bir erkek olarak kusursuz olduğu kesindi.

Dişlerinin arasına sıkıştırdığı piposunu eline alarak Dizzy'nin tam karşısında duran resmi işaret etti.

«Resimde gördüğünüz ev Martin Ellington'a aittir,» dedi. Geniş odada sesi hoş bir yankı yapıyordu. Resimde büyük bir çiftlik evi akşam güneşinin kızıltılarına karışmıştı. Sıcak renklerine rağmen, nedense insanın içini ürperten kasvetli bir şeyler vardı bu resimde.

«Çok etkileyici,» diye mırıldandı Dizzy.

«Bir Valerie Sherman resmidir,» dedi genç adam. Piposundan derin bir nefes çekti. Sesinde ve tavırlarında çok kibar bir hava vardı.

Dizzy yan gözle onun yüzünü inceledi. O sırada Zachariah Bennett önündeki tabloyu seyrediyordu. Genç adamın bakışlarında apaçık bir hayranlık gördü. Salonda en çok bu resmi seviyor olmalıydı.

'İnsanın nefesini kesecek kadar yakışıklı,' diye geçirdi içinden. Ona bakan bütün kadınların aynı şeyi düşünecekleri kesindi.

Neden sürekli güneş gözlüğü takıyordu acaba? Gölden çıktığında gözlük takmadığını çok iyi hatırlıyordu. Oysa hava çok güneşliydi. Belki de bu gözlüğü insanlarla kendi arasına dikilmiş bir çeşit kalkan gibi kullanıyordu. Oysa gölde... Dizzy ikide bir kızardığını fark edince telaşlandı.

«Valerie Sherman'ın burada yaşadığını sanıyorum,» diye devam etti genç adam.

Sesi çok yakındaydı şimdi. Dizzy başını çevirmeden Zachariah Bennett'in resme doğru değil, kendisine doğru bakarak konuştuğunu fark etti. Ne düşünüyordu acaba? Yoksa yeğeninin anlattığı gibi biri olup olmadığını mı?

«İnsan ancak yaşadığı bir evin resmini bu kadar canlı yapabilir,» diye mırıldandı.

«Resim sanatından anlıyorsunuz galiba.»

«Biraz.»

Dikkatle Dizzy'nin yüzünü inceliyordu. O bal

rengi gözlerle karşılaşmamanın tek yolu sürekli resme bakmaktı.

«Demek Miss Sherman'ın resimlerini beğeniyorsunuz.»

Christi'yi beklerken Dizzy'le konuşabileceği ortak bir ilgi alanı bulduğu için sevinmiş gibi bir hali vardı.

Dizzy paniğe kapılmıştı. Sherman hakkında fazla şey bilmiyordu aslında.

«İyi resimden anlarım,» dedi, konuyu biraz dağıtmak için. Sonra birden cesaretini toplayarak «Sherman'ın çok yetenekli bir ressam olduğu kuşku götürmez,» dedi. «Knollsley Hall'un çirkinliğini ve kasvetli görünüşünü tuvale mükemmel biçimde yansıtmış.»

Genç adam bakışlarını tekrar resme çevirdi. «Belki biraz...»

«Grotesk.»

«Olabilir. İnsanın bu resimdeki hatları ve renkleri unutması çok güç.»

Aslında Dizzy bu resmi fazla gerçekçi buluyordu. Bir çeşit hayal gücü eksikliği vardı onda.

«Bende başka Shermanlar da var,» dedi profesör. «Hepsi bu kadar gotik değil. Bir ara onları sana göstermek isterim.»

Dizzy'ye göre bu sözlerin özel bir anlamı yoktu. Profesöre bunları söyleten, evdeki misafire gösterilmesi gereken sıradan nezaketten başka şey olamazdı.

Titrememek için zor tutuyordu kendini. Odadaki ısı hızla düşüyordu sanki. Hafifçe titredi. Bu durum Zachariah Bennett'in gözünden kaçmamıştı. Tek kaşını kaldırarak merakla baktı.

«Ah özür dilerim,» dedi Dizzy. «İçersi biraz soğuk da.»

Genç adamın dudaklarında hayal gibi bir tebessüm belirdi.

«Alışık olmadığın için,» diye mırıldandı.

İnsan soğuğa alışabilir miydi? Ne gerek vardı buna? Profesör istese bu binayı çok iyi bir ısıtma sistemiyle donatabilirdi kuşkusuz.

«Gelin, ateşin yanına gidelim.»

Şöminenin iki yanındaki koltuklara doğru yürüdüler.

Genç adam koltuğa yerleşirken, «Bu gece gerçekten parkta yatmayı mı düşünüyordunuz?» diye sordu.

Christi'nin yalanlarının hiç olmazsa bir kısmını düzeltme fırsatı çıkmıştı. Ama yine de ileri gitmemeliydi. Arkadaşının planını tamamen bozacak bir şey söylememeliydi.

«Aslına bakarsanız, pek emin değilim.»

«Böyle bir şey yapabileceğinizi ben de sanmıyorum,» diye mırıldandı genç adam. Merak dolu, sabit bakışlarla Dizzy'yi süzüyordu.

«Zor durumda kaldığınız zaman Henry'ye sığınıyorsunuz herhalde.»

Henry adını duyan Dizzy, az kalsın oturduğu yerde sıçrayacaktı. Christi'nin yalanlarını açığa çıkarmak için önemli bir fırsat daha yakalamıştı. Ama bunu yapamayacağını hissediyordu.

«Henry'nin bana yardım edebileceğini hiç sanmam,» diye mırıldandı. «Ben... şey, bu gece bir başkasıyla birlikte olmalı...»

«Anlıyorum,» diye söylendi Zachariah Bennett, düşünceli bir tavırla başını sallayarak. «Londra'da bulunduğunuz sırada Christi'yle sık görüşüyorsunuz herhalde?»

«Christi, yıllardır görüşmediğimizi size söylemiş olmalı. Bir rastlantı sonucu buradayım.»

İşte bu doğruydu. Ama Profesör kül yutacağa benzemiyordu.

«Buraya neden geldiniz, Miss James?»

«Bana Dizzy diye hitap edebilirsiniz.» Biraz za-

man kazanmak için söylemişti bu sözleri. «Şey... bir süre kadar Londra'dan uzaklaşmam gerekiyordu da...»

Genç adam hafifçe kaşlarını çattı. «Yoksa Henry evli mi?»

Bir de tarih profesörlerinin hayal gücünden yoksun olduklarını iddia ederlerdi!

«Yo hayır, öyle bir şey değil. Bir süre kadar uzaklaşmak istedim. Yalnız kalmak için. Seyahat etmeyi de ayrıca çok severim. Bunun nasıl bir duygu olduğunu anlıyorsunuzdur, umarım.» Hafifçe gülümsedi. Profesör Bennett'in bu sözlerin tek bir kelimesine bile inanmadığı apaçık ortadaydı.

«Anladığımı pek söyleyemem,» diye mırıldandı, piposundan derin bir nefes çekerek. «Bir içki alır mıydınız?»

İşte bu çok iyi bir fikirdi, zira her geçen dakika, ateşin yanında olmasına rağmen biraz daha üşüyordu. Bir viski istese miydi acaba? Hayır bunu yapamazdı. Alkol, bütün bunların üzerine biraz fazla gelirdi.

«Küçük bir sherry lütfen,» dedi hafifçe titreyerek.

«Gidip kendinize bir hırka alabilirsiniz,» dedi genç adam. «Ben hiç üşümüyorum, ama özellikle Christi akşamları çok serin olduğunu söylüyor. Yanınızda hırka gibi bir şey yoksa, Christi size uygun bir şey bulabilir.»

Bu sözler üzerine Dizzy nedense kendini bir kez daha parazit gibi hissetti. «Teşekkür ederim,» dedi. «Üzerime alacak bir şeyim var. Parkta yatma olasılığı nedeniyle hazırlıklı geldim.»

Profesör Bennett ona bir bardak sherry uzatırken hafifçe gülümsedi. «Yaşadığınız hayat tarzı ailenizi endişelendirmiyor mu?»

«Hayır,» diye karşılık verdi Dizzy. Babasından

dinlediği o uzun ve bıktırıcı konferanslar yıllar önce sona ermişti. Zaman her şeyi değiştirmiş ve babasının kızına duyduğu ilgi tamamen kaybolmuştu. «Onların kendi sorunları var,» diye ekledi.

«Anlıyorum,» diye mırıldandı genç adam. Christi'nin anlattıklarını hatırlamış olmalıydı. Bütün servetini kaybederek yoksulluğa düşmüş aile öyküsü yerini bulmuştu.

«Şatoda bu şöminelerden başka ısıtma aracı yok mu?» diye sordu Dizzy, konuyu değiştirme umuduyla.

«Şimdilik yok.»

Bu soru Profesör'ün canını sıkmış gibiydi.

«Çok güzel bir yer,» diye atıldı Dizzy. «Bu evde insan sanki tarihin içinde yaşıyor. Ayrıca...»

«Geç kaldığım için özür dilerim.»

Christi yüzünde saygılı bir tebessümle içeri girmişti.

«Giyecek bir şeyin olmadığını düşündüm, Dizzy. Sana bunu getirdim.» Elindeki krem rengi kaşmir hırkayı Dizzy'ye uzattı.

Dizzy kaşlarını hafifçe çatarak arkadaşına baktı. Uzattığı hırkayı almaktan başka çaresi yoktu. Hırkayı omuzlarına koyarken Christi'nin yüzünün biraz kızarmış olduğunu fark etti. Hızlı hızlı nefes alıyordu, koşmuş gibi.

Dizzy onun, Zachariah Bennett'le aralarında geçen konuşmayı kapı aralığından dinlediğini adı gibi biliyordu. Hırkadan söz edildiğini duyunca bir koşu merdivenleri çıkmış ve bir şey bulup getirmişti.

Hiç bozmadan, «Teşekkür ederim,» dedi. Aslında çok iyi olmuştu, çünkü donmak üzereydi.

Zachariah Bennett'le şatonun tarihi hakkında konuşmak istiyordu. Christi'nin gelmesiyle birlikte bu olanak ortadan kalkmıştı. Şimdi yine ap-

tal rolü oynamak zorundaydı. Christi birlikte okudukları okulun aptal üretmekten başka bir işe yaramayan bir yer olduğu konusunda amcasını çoktan ikna etmiş olmalıydı. Tabii bu durumda tarih ve sanat gibi konularda hiç konuşmamak gerekiyordu.

Christi amcasının oturduğu koltuğun kenarına ilişip elini samimi bir tavırla onun omzuna koydu.

«Ne iyi ettin de geldin, Dizzy!»

Bu sözlerin ardından derin bir sessizlik oldu. Dizzy arkadaşına bakıp hafifçe gülümsedi. Christi biraz telaşlı görünüyordu. Ne olursa olsun bir şeyler söyleme isteğiyle, «Birbirinizi iyice tanımışsınızdır artık,» dedi.

'Ona ne şüphe,' diye içinden geçirdi Dizzy. Bütün anlatılanlardan sonra Zachariah Bennett'in hakkında neler düşündüğünü tahmin etmesi hiç de zor değildi. Aslında üzülüyordu. Çünkü bu adam gerçekten çok ilginç biriydi. Onunla başka koşullarda tanışmayı çok isterdi.

Zachariah yeğenine dönerek, «Yemekten önce bir şey içmek istemez misin?» diye sordu.

«Her zamanki gibi bir meyve suyu alabilirim,» diye karşılık verdi Christi.

Christi'nin en son ne zaman meyve suyu içtiğini düşündü Dizzy. Herhalde okul sıralarındayken. O zamanlar kendisi meyve suyu değil süt içmeyi tercih ederdi. En küçük ayrıntılarda bile rolünü başarıyla oynamayı sürdürüyordu.

«Bir sherry daha ister misin, Dizzy?»

Profesörün derinden gelen sesi onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. İlk kez kendisine soyadıyla hitap etmiyordu. Bunu neye yormalıydı?

«Teşekkür ederim,» dedi. «Bu sherry bana yeter.»

Christi onun bir değil birkaç sherry içmesini

tercih ederdi kuşkusuz. Bu rol gittikçe canını sıkmaya başlamıştı. Bir yerde vazgeçmekten korkuyordu. Birinin ne kadar sorumluluk duygusuna sahip olduğunu kanıtlamak için sorumsuz biriymiş gibi davranmak! Bundan daha budalaca bir şey düşünülebilir miydi? Ayrıca Christi'nin hayatla oyun oynamayı bırakma zamanı gelmemiş miydi? Bu yaştaki bir insan kendi sorunlarını kendi çabasıyla çözmeyi öğrenmeliydi.

Ne fark ederdi ki? Bu kısa ziyaretten sonra Zachariah Bennett'i bir daha görmeyecekti. Bu durumda genç adamın, hakkında ne düşüneceği hiç de önemli değildi.

Profesör yeğenine meyve suyu hazırlamak için yerinden kalkıp dışarı çıkınca Dizzy arkadaşına dönerek, «Biraz aşırı gitmiyor musun Christi?» dedi.

Arkadaşının mavi gözleri masum bir ifadeyle açıldı.

«Ne demek istedin, anlayamadım?»

«Şu hırka.»

«Beğenmedin mi yoksa?»

«Hayır, tam aksine, çok hoşuma gitti. Kapı aralığından konuşmamızı dinlemen ise hiç hoşuma gitmedi.»

Christi'nin mavi gözlerinde bir öfke kıvılcımı çaktı. «Ne yapacaktım yani?» dedi. «Bu şatonun tarihi hakkında onunla sohbet etmene izin mi verecektim? Onun üzerinde yaratman gereken izlenime zarar verir böyle şeyler.»

Dizzy sinirlenmeye başlamıştı. «Konuşmamızın tamamını dinlediğine göre rolümü elimden geldiği kadar oynamaya çalıştığımı anlamışsındır. Sana fazla ileri gitmemeni ihtar ediyorum. Bu şekilde devam edersen amcan varlığımdan rahatsız olmaya başlayabilir ve benim buradan gitmemi isteyebilir.»

Bu sözler üzerine Christi paniğe kapıldı. «Yani, gerçekten çok ileri gittiğimi mi düşünüyorsun?»

«Hem de nasıl? Ayrıca şu Sherman resimleri hakkında beni uyarabilirdin.»

«Ama ben...»

Profesör içeri girmişti. Birbirlerine gülümseyerek sustular. Christi meyve suyunu aldı. Zachariah koltuğuna otururken Dizzy'ye dönerek, «Bir şey sormak istiyorum,» dedi. «Dizzy ismi sana pek uymuyor. Neden böyle bir isim seçmişler?»

Christi'nin yüzünde panik dolu bir ifade belirmişti. Dizzy rahat bir tavırla gülümsemeye çalışıyordu.

«Sizinle aynı fikirde değilim Profesör Bennett,» dedi. «Bu isim bana çok iyi uyuyor. Tanıdığım insanlar da aynı fikirdeler.»

«Yine de sana böyle bir isim vermeleri çok garip. Bu sözcük şaşkın anlamına bile geliyor. Veya yolunu şaşırmış, başı dönen...»

«Olsun. İnsan zamanla alışıyor Profesör.»

Doğduğu zaman annesi ve babası büyük bir düşkırıklığına uğramışlardı. Çünkü erkek çocuk bekliyorlardı. Hazırladıkları isimler hep erkek isimleriydi. Dünyaya yanlış bir şey getirmişler gibi adını Dizzy koymuşlardı. Çok sonra ilk şoku atlattılar ve kızlarına böyle acayip bir isim taktıkları için pişman oldular. Ama yine de değiştirmek istemediler. Onu DC diye çağırmayı tercih ettiler. Dizzy'yi insanlar, ancak okula başladıktan sonra kendi ismiyle çağırmaya başladılar.

Zachariah Bennett'in dudaklarında yine o hayal gibi tebessüm belirmişti.

«Bana Zach veya Zachariah diye hitap etmeni tercih ederim. Sadece öğrencilerim bana Profesör diye hitap ederler.»

Dizzy hafifçe gülümsedi.

«Teşekkür ederim, Zach.»

Genç adam başını salladı. «Akşam yemeği hazır olmuştur,» dedi. «Gidip bakayım.» Yerinden kalkıp, bitişik salona geçti.

«Bu bir başlangıç olmalı,» diye mırıldandı Christi. Endişelenmişti.

O anda Dizzy'nin kafası başka yerdeydi. Ya da, iki kilometre ötede, gölün kıyısında. «Ne dedin?» diye fısıldadı.

«Dikkat etmedin mi? Sana samimiyet gösteriyor. Bunu hiç beğenmedim. Aslında çok kibirli bir adamdır.»

Kibirli ha! Hiç de öyle değildi. «Yanılıyorsun hayatım,» dedi Dizzy. «Seni etkileyecek bir ailen olmadığı için böyle düşünüyorsun. Az önceki konuşma amcanın beni olumlu bir tip olarak gördüğü anlamına gelmez. Sadece çok nazik biri.»

«Demek beni etkileyen bir ailem yok öyle mi?» dedi Christi, öfkeyle. «Peki ya sen, senin ailen nasıldı, söyler misin?»

«Lütfen benim ailemi bu işe karıştırma olur mu? Şu anda senin ailenle ilgileniyoruz.»

Christi'nin yüzü hafifçe kızardı.

«Özür dilerim,» dedi. «Sinirlerim bozulmaya başladı galiba. Biliyor musun, amcama Zach diye hitap etmen bana çok garip geldi. Bunu sana nasıl teklif etti, anlamıyorum.»

Dizzy gülmeye başladı. «Ona ne diye hitap edecektim?» dedi. «Zach Amca mı demeliyim yoksa?»

Christi başını iki yana salladı. «Ona Zach denebileceğini hiç düşünmemiştim doğrusu.»

«Babanın erkek kardeşi, değil mi? Yaşça ondan çok küçük olmalı.»

«Babamdan tam on yaş küçük. Görünüşü ve davranışı daha yaşlı gösteriyor, ama aslında tam otuz beşinde.»

Profesör Bennett daha yaşlı gösteriyordu, oysa göl kıyısındaki o Yunan Tanrısı çok ama çok gençti. Ve zaman geçtikçe Dizzy ikisini birbirinden ayıramaz hale geliyordu.

«Başından öyle şeyler geçti ki,» diye mırıldandı Christi.

«Üzücü mü?»

«Evet, acıklı bir aşk öyküsü. Özellikle seni çok etkileyebilir. Aradan uzun yıllar geçti. Yine de sık sık hatırladığını sanıyorum.»

Dizzy ilgilenmiyormuş gibi bir tavır takındı. «Söylediklerinden bir şey anlamadım,» dedi kayıtsız bir tavırla tırnaklarını inceleyerek.

«Amcam nişanlısını kaybetti. Aman Tanrım, tam on bir yıl geçmiş üzerinden. İnanılır gibi değil. Çok hoş bir kadındı. Benim bebeklerime elbiseler dikerdi.»

Dizzy'nin kafasında bir şey aydınlanmış gibi oldu. Zachariah Bennett'in hayatında büyük bir trajedinin yaşandığını hissetmişti aslında. Bu durumda son on bir yıl boyunca hayatında ciddi bir ilişkiye yer olmamıştı. Kaybettiği nişanlısına hâlâ âşık olmalıydı.

«Diktiği elbiseler bir yerlerde duruyor olmalı. Onu tamamen unutmuş olmam ne garip. Oysa beni çok severdi. Sence bencilin biri miyim ben?»

«Bencil olduğunu mu düşünüyorsun?»

«Her zaman değil. Ama bazen bana bunca zamandır nasıl tahammül edebildiğini düşünüyorum.»

Dizzy içini çekti. Hafifçe gülümsedi.

«Çok kolay olduğunu söyleyemem.»

«Çok mu zordu?»

«Birinin sana acıması ve seninle arkadaş olması gerekiyordu.»

Christi güldü. «Haklısın,» dedi. «Bazen düşü-

nüyorum da sen olmasan ne yapardım bilemiyorum.»

Anne ve babasını yıllar önce kaybetmesi, Christi'nin üzerinde müthiş bir şok yaratmıştı. Kazadan sonra birkaç hafta amcasıyla birlikte yaşamıştı. Aslında bütün bu yıllar boyunca Dizzy ile Christi aile özlemlerini birbirlerine duydukları dostlukla gidermişlerdi.

«Bizim ilişkimiz hep karşılıklı oldu,» diye mırıldandı Dizzy. Gerçekten, Christi de ona pek çok konuda yardımcı olmuştu. En azından yalnız kaldığı veya sarsıldığı zamanlar ondan başka sığınacak kimsesi olmamıştı. «Yine de,» diye devam etti, «Şu Sherman resimleri hakkında beni uyarsaydın iyi ederdin. Anladığım kadarıyla bu resimlere sahip olmak amcanı gururlandırıyor.»

Christi hafifçe kızardı. «Nereden bilebilirdim,» dedi. «Dikkatini çekeceğini sanmıyordum.»

Dizzy duvardaki Knollsley Hall resmini gösterdi. «Bu felaketi görmemek mümkün mü?» dedi.

«Ne korkunç bir tablo, değil mi?» diye söylendi Christi. «Bu kadının neredeyse bütün resimleri var onda.»

«Anlattı. Umarım ötekiler bunun gibi değildir.»

«Aslına bakarsan...»

«Yemek nihayet hazır, bayanlar.»

Zachariah içeri girmişti. Konuşmalarını duymuş olması imkânsızdı. Yine de Dizzy'nin içini bir endişe kapladı. 'Trajik bir aşkın hayatta kalan tek kahramanı,' diye geçirdi içinden. Aslında adamın yüzünde melankoliden veya derin bir sarsıntıdan eser yoktu. Özellikle şu anda kendinden emin ve neşeli görünüyordu.

«Yemek geciktiği için özür dilerim,» dedi. «Öyle sanıyorum ki mutfakta büyük bir panik yaşanmış.»

Christi sahte bir ilgiyle yerinde doğruldu.

«Ne olmuş. Ciddi bir şey mi yoksa?»

«Önemli değil. Şu anda Frederiks her şeyi kontrol altına almış durumda.»

Zachariah Bennett belirli bir rutine alışmış olmalıydı. Bu rutinde meydana gelen ufak tefek aksamaları büyük olaylar gibi algılıyor olmalıydı. Hep birlikte yemek bölümüne geçerlerken Dizzy'nin kafası sorularla doluydu.

Bu adam hakkında öğrendiği veya keşfettiği her şey ilgisini çekiyordu. Değişik bir duyguydu bu ve pek hoşuna gitmiyordu.

«Aslına bakarsan,» diye söze kaldığı yerden başladı Christi. «Shermann resimleri...»

Dizzy onu dinlemiyordu.

Bölüm Dört

«Ne yapıyorsun orada?»

Dizzy bir anda donakaldı. Karıştırmakta olduğu dev kilerden yavaşça dışarı çıktı. Zachariah Bennett tam karşısında duruyordu. Kileri karıştırırken yakalanmak hiç de hoş bir durum değildi. Üstelik misafir olarak bulunduğu bir evde.

Mutfağın oldukça güçlü ışığında gördüğü manzara oldukça garipti. Genç adamın üzerinde mavi beyaz çizgili bir pijama vardı. Pijamasının üzerine mavi renkli yün bir rob giymişti. Saçları darmadağınıktı ve o meşhur gözlüğü yoktu. Yataktan fırlamış gibi bir hali vardı.

Mutfakta bir hırsız bulacağını düşünmüş olmalıydı. Dizzy onu uyandıracak kadar büyük bir gürültü yapıp yapmadığını düşündü.

«Şey... biraz acıkmıştım da. Küçük bir geceyarısı yemeği için...»

O saatte mutfakta oluşunu başka nasıl açıklayabilirdi?

Genç adam duvardaki saate bir göz attı. «Saat sabahın bir buçuğu,» diye mırıldandı.

Gözlüksüz olarak duruyordu Dizzy'nin karşısında ve bal rengi gözleri inanılmayacak kadar güzeldi. Dizzy o gözlerin derinliklerinde kaybolmak üzere olduğunu hissetti.

Genç adam kaşlarını çatınca bir şeyler söylemesi gerektiğini düşündü.

«Bazen sabahın bu saatinde acıkıyorum.»

«Akşam yeterince yemedin mi?»

«Yedim, tabii. Ama yine de bu saatlerde acıkıyorum işte.»

Genç adam içini çekti. «Anlıyorum,» diye mırıldandı. «Özel olarak aradığın bir şey varsa sana yardım edebilirim.»

Dizzy bir an önce ortadan kaybolmaktan başka bir şey düşünmüyordu o anda. Ama öncelikle bakışlarına hâkim olmalıydı. Çizgili pijamanın dünyanın en seksi giysisi olmadığı açıktı. Ama bu adamın gözlerinin içinde insana uygunsuz şeyler düşündüren garip bir kıvılcım vardı. Buna rağmen halinde öğrencisini yaramazlık yaparken yakalamış bir öğretmen havası seziliyordu.

«Sardalya,» dedi, içini çekerek. Hayır, ondan beklediği bu değildi. Bir çeşit yakınlık istiyordu, daha arzu dolu sıcak bakışlar.

«Efendim, anlayamadım,» diye karşılık verdi genç adam.

Dizzy gülümsedi. «Bir çeşit balık,» diye açıkladı. «Ringa ailesinden. Sardunyanın biraz daha büyüğü. Teneke kutularda satılır. Genel olarak yağlıdır. Bazılarında domatesli sos bulunur.»

«Öyle mi?»

«Evet.»

Zach kollarını göğsünde kavuşturarak sırtını duvara yasladı. Başını hafifçe yana eğerek Dizzy'yi tepeden tırnağa süzdü.

«Yani bu saatte kilerde sardalya bulacağını sanıyorsun, öyle mi?»

«Şey, ben düşündüm ki, bu tür evlerin mutfak dolaplarında mutlaka birkaç kutu sardalya vardır.»

Bal rengi gözlerde belli belirsiz alaycı bir ifade görür gibi oldu. Ama pek emin değildi.

«Hamile misin yoksa?»

Bu kadarı fazlaydı. Henry bir anda Dizzy'nin

gözlerinin önüne geldi. «Hayır,» dedi kararlı bir tavırla.

«Kilerde bir şey bulamadığına göre, neden buzdolabını denemiyorsun? Birkaç tavuk budu vardır sanıyorum.»

«Gecenin bu saatinde ancak sardalya yiyebilirim.»

«Korkarım sana yardım edemeyeceğim.»

Onu mutfakta bırakıp gidecek miydi yoksa? Dizzy paniğe kapılır gibi oldu. Bu saatten sonra uyuyabileceğini hiç sanmıyordu. Gece yatmadan önce Christi'yle bir süre konuşmuş ve iyice asabı bozulmuştu. Uyuyamayacağını anlayınca Claudia Laurence'in kitabına gömülmüş ve tam üç saat başını kaldırmadan okumuştu. Kitabı bitirdiğinde yine uyuyamayacağını anlayınca bir şeyler yemek istemişti.

Zach'ı durdurmak amacıyla, «Mümkünse bir bardak sıcak süt içebilir miyim?» diye sordu.

«Tabii, neden olmasın?» dedi genç adam omuzlarını silkerek. «İstersen sütünü ben hazırlayabilirim.»

«Yo hayır,» diye atıldı Dizzy. Gözle görülür biçimde titredi. «Yemek burada pişirildiği halde içersi çok soğuk.»

Hemen buzdolabını açıp sütü aldı, bir cezvenin içine boşaltıp ateşin üzerine koydu.

«İşte bu kadar,» diyerek döndü. Zach çok daha yakınındaydı. Öyle ki bu mesafeden genç adamın vücudunun sıcaklığını bile duyabileceğini hissetti. Üzerindeki yün hırkaya biraz daha sıkı sarındı. Bir an göz göze geldiler. Aralarında bir elektriklenme olmuştu ve Zach'ın bu ani gerilimi fark ettiği bakışlarındaki ifadeden belliydi.

Dizzy ilk kez bir erkeğin varlığını bu kadar güçlü hissediyordu. Pijamasının V biçimindeki yakasına bakışları takıldı. Bu küçük aralıktan genç

adamın göğsündeki sarı tüyler görünüyordu. Bunlar bütün göğsünü kaplıyor olmalıydılar.

Birden bu göğsün gittikçe daha hızlı inip kalkmakta olduğunu fark etti. Profesör Bennett de onun varlığını aynı biçimde algılıyor olmalıydı. Dizzy kendi kalp atışlarını kulaklarında zonklamalar halinde duymaya başlamıştı.

Bakışlarını kaçırdı. En iyisi bir şey olmamış gibi davranmaktı. Cezvedeki sütü tamamen unutmuştu. Kaynama sesini duyar duymaz hemen arkasına döndü cezveyi alıp içindeki sütü bir bardağa boşalttı. Bardağı sıkıca kavradı, çünkü eli inanılmaz biçimde titriyordu. O sırada genç adamın arkadan yaklaştığını fark etti. Taş kesilmiş gibiydi. Sürekli böyle durması imkânsızdı.

«Bana döner misin?»

Dizzy bardağı bırakıp yavaşça döndü. Göz göze geldikleri an bakışlarını kaçırdı. Zach'ın dudaklarında hafif bir tebessüm vardı. Yavaşça ellerini uzatarak Dizzy'nin üzerindeki hırkanın yakalarını tutup iyice örttü.

«Bu sana az geliyor,» diye mırıldandı derinden gelen bir sesle. «Seni sıcak tutacak daha kalın bir şey lazım. Yeterince iyi yemiyorsun, belki.»

Böyle düşünmesi doğaldı. Nerede akşam orada sabah yaşayan birinin yeterince beslenemeyeceği açıktı. Zach onun gecenin bir vaktinde mutfağa girip kileri karıştırmasını da buna bağlıyor olabilirdi. Dizzy o anda rolünü oynamaya devam etmesi gerektiğini düşündü. Ama bu umutsuz bir çaba olacaktı. Rol yapacak halde değildi.

«Pek zayıf sayılmam,» dedi kendini savunmak istercesine.

Bu arada Zach üzerindeki robdöşambrı yavaşça çıkarıp Dizzy'nin omuzlarına koydu. İşte bu iyi olmuştu. Birkaç dakika geç kalsaydı heyecandan ve soğuktan zangır zangır titremeye başlaya-

bilirdi. Roba kollarını geçirdi. Zach gülümseyerek baktı ona. Giysi Dizzy'ye çok bol gelmişti.

«Bir büyüğün elbiselerini giymiş küçük bir çocuğa benziyorsun bu halinle,» diye mırıldandı genç adam. Bakışlarındaki alaycı ifade bu kez iyice belirginleşmişti.

«Hakkımda çok şey işittiniz,» dedi Dizzy. «Buna rağmen beni hâlâ bir çocuk gibi görmeniz doğrusu çok garip.»

Zach gözlerini kısarak baktı ona. Bir şey düşündüğü belliydi.

Dizzy saatine baktı. «Aman Tanrım,» dedi. «Çok geç olmuş. Çok uzun ve yorucu bir gün geçirdim. Nedense bir türlü uyuyamadım.»

«Yalnız yatmaya alışık olmadığın için uyuyamıyor olabilirsin.»

Dizzy bir an yanlış anlayıp anlamadığını düşündü. Hayır, yoruma gerek göstermeyecek kadar açık seçikti sözleri. Aslında bütün bunlarda gülünç bir yan vardı. Dizzy bakireydi. Yirmi bir yaşında olmasına rağmen bir erkek tarafından doğru dürüst öpülmemişti bile. Birkaç dakika önce ise buna çok yaklaştığını hissetmişti.

Rolüne devam etmeli ve hiç bozuntuya vermemeliydi. «Haklısınız,» dedi. «Bu eksikliği gidermek istemez miydiniz?» Başını ona meydan okur gibi kaldırmıştı.

Genç adamın yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. Kısa bir sessizlikten sonra, «Hayır,» dedi. «Bunu yapacağımı sanmıyorum.»

«Neden,» diye ısrar etti Dizzy. «Yoksa yeterince iyi değil miyim?»

«Onu demek istemedim. Bence çok iyisin. Senin gibi çok tecrübeli gençler beni genellikle pek çekici bulmazlar. Bu yüzden talihli sayılırım.» Bu son sözleri özellikle üzerine basa basa söylemişti. Eliyle masanın üzerindeki bardağı göstererek,

«Sütün soğuyor,» dedi. «Seni yalnız bırakayım da rahat rahat sütünü iç.»

«Bir şeyler çalacağımdan korkmuyor musunuz? Mesela ailenizin bütün gümüş takımlarını veya çok değerli iki yağlıboya tabloyu çalabilirim. Onları sırtladığım gibi gecenin karanlığından yararlanarak kaçıp gidebilirim.»

«Hayır, böyle bir korkum yok.»

«Neden ama?»

Zach omuzlarını kaldırarak gülümsedi. Yüzünde muzip bir çocuk ifadesi belirmişti. «Aileden kalma gümüş takımlar çok sağlam kilitler altında tutuluyor. Resimlere gelince, hepsinin ardında bir alarm teli var.»

Dizzy dudaklarını büktü. «Bu kadarını ben de tahmin edebilirim,» dedi. Nedense üzerine saldırgan bir hava gelmişti.

Zach içini çekti. «Ne zamandan beri böyle yaşıyorsun?»

«Doğduğumdan beri.»

Genç adam başını iki yana salladı. «Anlıyorum,» dedi. «İstersen bu konuşmaya burada son verelim. Vakit çok geç oldu ya da çok erken. Yattıktan sonra ışıkları söndürmeyi unutma, olur mu?»

Dizzy onu tam kapıdan çıkmak üzereyken yakaladı. «Robdöşambrı unuttunuz.»

«Kalabilir. Yarın alırım. Belki aklına eser şehre inersin. Kendine birkaç kutu sardalya almak için. Sabahın bu saatinde hava çok soğuk olur.»

Dizzy irileşmiş gözlerinde masum bir ifadeyle ona baktı.

«Parasını nasıl ödeyeceğim?»

Zach bu soruyu bekliyormuş gibi güldü. «Mağazaların birinde hesabım var. Bir başka yere girsen de fark etmez. Castle Haven'den geliyorum dediğin anda istediğini verirler.»

«Çok naziksiniz.»

«Kaba olmaktan daha iyidir.»

Bunları söyledikten sonra mutfaktan çıktı. Dizzy masanın yanındaki taburelerden birine çöktü. Bu raundu Zach'a kaptırdığı apaçık ortadaydı. Bir çeşit espri yapmaya çalışmış ama sonunda saçmalamıştı. Bir daha ona bu kadar yaklaşmamalıydı.

Zach acı çekmiş insanlara özgü özellikler taşıyordu. En azından en sevdiği insanın, bir kadının ölümüne tanık olmuştu. Böyle insanlar hayatlarında karmaşık kişiliklere yer vermek istemezlerdi. Ayrıca kendisi de hayatını bu tür saçmalıklardan arındırsa iyi ederdi.

Dizzy o gece hiç uyuyamadı. Yatağa girdikten sonra uzun süre gözlerini kapayamamıştı. Gerçi içtiği süt onu biraz rahatlatmıştı, ama içinde duyduğu huzursuzluğu gidermeye yetmemişti. Sonunda çantasının dibine yerleştirdiği kitaplardan birini çıkarıp okumaya başlamış, saat tam yediye kadar sürekli okumuştu. Bu arada Christi'nin sözleri aklına gelmişti. Zach her sabah saat altı buçukta yürüyüşe çıkıyordu.

Yerinden kalkıp Christi'nin odasına geçti. Arkadaşı derin bir uykudaydı. Saçları yastığın üzerinde darmadağındı. Dizzy onun uykuda bile çok güzel olduğunu düşündü.

Dış görünüşünden hoşnut değildi. Saçlarını sırtının orta yerine kadar uzatmaktan vazgeçse daha iyi olmaz mıydı? Bu durum ona savruk bir görünüm veriyordu. Bugün de aynı şeyleri giymek zorundaydı ve bu hiç hoşuna gitmiyordu. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi burnunun üzerinde iki çil belirmişti. Güneşin altında yaptığı dünkü yürüyüşün eseriydi bunlar. Zach onu sadece kişilik olarak değil görünüş olarak da çocuksu buluyor olmalıydı.

Christi'nin odasından sessizce çıkıp kütüphaneyi aramaya başladı. Yerini az çok tahmin ediyordu. Bu yüzden bulması zor olmadı. Kitapları görmeden bu şatodan ayrılması düşünülemezdi. Sonra gidip uyuyabilirdi.

Kütüphane tek kelimeyle heyecan vericiydi. Sıralar halinde tavana kadar yükselen kitaplar özenle ciltlenmiş ve numaralanmıştı. 'Kitapları seviyorum,' diye içinden geçirdi Dizzy. Kitaplar hayatın taşıdığı çirkinliklerin hiçbirini taşımazlardı.

Az sonra kapıyı sessizce kapayıp çıktı. Nedense içine garip bir ürkeklik yerleşmiş ve orada uzun süre kalmak istememişti. Odasına doğru yürürken, mutfak tarafından çocuk ağlamasına benzeyen bir ses duydu. İçinin sızladığını hissetti birden. Bu ses onda uzak geçmişten gelen çağrışımlar uyandırmıştı. Çocuk ağlaması mutsuzluğunun simgesiydi. Kendi çocukluğuna doğru hızla çekildiğini hissetti. Ağlayan çocuk kendisiydi sanki, kendi içindeki çocuk. Ses kesilmişti. Bunun bir yanılsama olduğunu düşündü.

Ama aynı ses bir kez daha yükseldi ve bu kez çok daha netti. Mutfakta avazı çıktığı kadar ağlayan bir çocuk vardı. Dizzy koşmaya başladı. Mutfağın kapısını hızla açıp içeri girdi.

Küçük kız mutfak masasının yanında bir taburenin üzerinde oturuyordu. Dört ya da beş yaşında olmalıydı. Kapının birden açılması üzerine şaşırmıştı.

Dizzy hemen koşup onu kollarının arasına aldı. Hiç bu kadar güzel yüzlü bir çocuk görmemişti. Siyah saçları küçük yüzünü çevreliyor, iri mavi gözlerinde gözyaşları parlıyordu. Küçücük burnunu çekerek Dizzy'ye bakıyor, sanki onu tanımak istiyordu.

«Merhaba,» dedi Dizzy sıcak bir sesle. Tezgâhın başında tost hazırlamakla meşgul olan aşçı ona

bakarak gülümsedi. Küçük kızın eline bir tost tutuşturdu.

«Tostlardan bir tane de ben alabilir miyim?» diye sordu Dizzy. Sonra küçük kızı masanın üzerine oturttu. «Benim adım, Dizzy,» dedi. «Seninki ne?»

Küçük kız hâlâ ona hayretle bakmaya devam ediyordu. İnanmıyormuş gibi bir tavırla, «Dizzy,» diye tekrarladı. Ön tarafta iki dişi yoktu.

«Adım gerçekten, Dizzy. Eminim seninki çok daha güzeldir. Annabel mi, yoksa Melissa mı? Belki de...»

«Melissa'yı isterim,» diye bağırdı küçük kız. Gözlerine bir anda yaşlar doldu. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. «Melissa'yı isterim!»

Dizzy soru dolu bakışlarını aşçıya yöneltti.

«Dün gece başladı,» dedi aşçı kadın, telaşla. «Annesini istiyor. Annesi benim kızımdır. Dün gece onu hastaneye kaldırmak zorunda kaldık. Kate'i bana bıraktılar. Babası da işte. Yarına kadar dönmeyecek. Ona arkadaşlarıyla istediği gibi oynayabileceğini söylüyorum, ama dinlemiyor. İlle de bu Melissa'yı istiyor.»

Dizzy küçük kıza doğru eğildi. «Bak canım,» dedi. «Annen çarşıya gitmiş, büyükannen sana bakıyor. Ama arkadaşlarınla birlikte güzel güzel oynamadığın için çok üzgün.»

Kate küçücük yumruklarını gözlerine bastırarak yaygarayı kopardı.

«Melissa'yı istiyorum!»

Aşçı kadın ellerini önlüğüne kurulayarak gelip Dizzy'nin tam karşısındaki sandalyeye oturdu. Çaresizlik içindeydi. Ellerini iki yana açıp, «Ne yapacağımı bilemiyorum,» dedi. «Maureen, yani Kate'in annesi bir apandisit krizi geçirdi. Hemen hastaneye yetiştirmek zorunda kaldık. Tam bir panik yaşadık. Bereket ameliyat başarılı geçmiş.

Şu Melissa'nın kim olduğunu bilsem. Kate'in evinin tam karşısında komşu çocukları var. Onlardan biri mi acaba? Bilemiyorum ki.» Başını iki yana salladı. «Evleri tam otuz kilometre ötede. Oraya kadar gidemem ki. Profesör'ün yemeğini kim pişirecek? Ayrıca kızımı ziyarete gitmem lazım. Şaşırdım kaldım.»

Bu arada Dizzy küçük kızın yüzünden gözlerini ayıramıyordu. Zavallı Kate! İnsanın anne ve babasını bir anda kaybetmesi korkunç bir şeydi. Hiçbir şeye güven duyamaz oluyordu bir anda.

«Onu götürebilirim, isterseniz,» dedi ani bir kararla.

«Yo, bunu yapmanıza izin veremem. Siz Profesör'ün misafirisiniz ve...»

«Aslında Profesör'ün değil, yeğeninin misafiriyim.» Bunu sözcüklerin üzerine basa basa söylemişti. Evde çalışanların Profesör hakkında yanlış şeyler düşünmelerini istemiyordu çünkü.

«Ayrıca bugün şehre inecektim zaten.» Sardalyasız birkaç gün geçirmesi mümkün değildi aslında. Bu arada küçük Kate'in sorununu da çözebilirdi. «Birkaç kilometre daha uzağa gitmek benim için fark etmez. Kate'i bana emanet etmek isterseniz, tabii, Mrs...»

«Mrs. Scott. Özür dilerim. Size kendimi tanıtmayı bile unuttum.»

«Üzülmeyin, sizi çok iyi anlıyorum. Sizin için kolay değil, tabii. Beş yaşında bir çocuğun bütün sorumluluğunu bir anda yükleniyorsunuz.»

«Çocuk bana fazla alışık değil. Burada yaptığım iş ailemle yeterince ilgilenmemi engelliyor. Sakın yanlış anlamayın. Burada çalışmaktan memnunum aslında. Kocamı kaybettikten sonra çalışmak zorunda kaldım. Maureen yıllardır bizden ayrı. Ama yine de kendimi suçlamadan edemiyo-

rum. Onlarla daha yakından ilgilenebilseydim küçük Kate beni bu kadar yabancı görmezdi.»

«Bence sizin kabahatiniz yok, Mrs. Scott. Böyle bir şeyin olacağını önceden tahmin edemezdiniz ki. Ne dersiniz? Kate'i yanıma alayım mı? Biraz alışveriş yaparsak Melissa'yı unutur belki.»

Mrs. Scott ikna olmuş gibi görünmüyordu. «Sizin için çok zor olmaz mı?» diye sordu endişeyle. Ufak tefek şişmanca bir kadındı. Gözleri neredeyse Kate'inkiler kadar maviydi.

«Siz Profesör'ün kahvaltısını hazırlayana kadar, onunla biraz dolaşır bu arada konuşuruz. Şu jambonu onun için hazırlayacaktınız galiba.»

«Oh Tanrım, ne kadar gecikiyorum. Profesör her an gelebilir, daha ben başlamadım bile.» Hemen yerinden fırladı ve yemeği hazırlamaya başladı.

Bu arada küçük kız bahçeye açılan mutfak kapısından çıkıverdi. Mrs. Scott işe öyle dalmıştı ki onun yokluğunu fark edemedi. Dizzy bir şey söylemeden sessizce küçük kızı izledi. İlk bakışta göremedi onu. Sonra yan tarafta açık bir kapı fark etti. Mrs. Scott burada kalıyor olmalıydı. İçeri girdi. Kate yatağın üzerine yatmış kımıldamadan duruyordu.

Dizzy yavaşça yatağın kenarına ilişti, Kate'in saçlarını hafifçe okşadı. «Kate,» diye fısıldadı kulağına. «Bugün seninle birlikte dolaşalım mı, ne dersin?»

İri mavi gözler Dizzy'ye çevrildi.

«Melissa'ya mı gideceğiz?»

«Önce alışveriş yapacağız. Ama sonra gidip Melissa'yı görebiliriz.»

Kate kaşlarını çatarak baktı ona. Elini yumruk yapıp gözlerini ovuşturdu.

«O niye bizle gelmiyor?»

Yarın babası işten gelince Kate'in onunla bir-

likte eve dönmesi mümkündü. Ama adamcağız, kuşkusuz, eve gitmektense karısını ziyaret etmeyi tercih edecekti.

«Ama bizimle gelirse Melissa evini özler. Sonra annesi ve babası onu merak ederler.»

«Ama onun annesi ve babası yok ki,» diye çığlığı bastı Kate.

Dizzy şaşırmıştı. Bir an ne diyeceğini bilemedi. «Kate,» dedi yavaşça. «Bu Melissa kim, kuzum?»

«Bilmiyor musun? Melissa benim arkadaşım. En iyi arkadaşım.»

«Senden büyük mü, yoksa küçük mü?»

«Küçük, tabii.»

Kate dudaklarını büktü. Soruyu çok aptalca bulmuş olmalıydı.

«Peki, saçları sarı mı, yoksa siyah mı?»

Kate ilgiyle baktı ona. «Seninkiler gibi,» dedi. «Uzun değil, ama biliyor musun, Melissa çok sevimlidir.»

«Gözleri nasıl peki? Mavi mi yoksa kahverengi mi?» Dizzy bu sorularla onu oyalıyordu. Bu arada gözlerinin önünde yavaş yavaş bir Melissa portresi canlanıyordu.

«Tabii ki mavi,» dedi Kate. «Benim bütün bebeklerimin gözü mavidir.»

Dizzy derin bir soluk aldı. Melissa'nın kim olduğunu sonunda anlamıştı. Kate'in bebeğiydi besbelli. Çocuklar evlerinden uzaklaştıklarında en yakın arkadaşlarını bile unuturlardı, ama bebeklerini asla. Çünkü geceleri onlarla birlikte yatarlardı. Aslında Kate'in bu huzursuzluğunu anlamak Dizzy için hiç de zor değildi. Anne ve babasına hemen ulaşamadığı için bütün güvenceyi bebeğinde arıyordu. Dün gece onunla birlikte yatamadığı için huzursuz olmuştu. Belki ağlaya ağlaya uyumuş ve uyanınca yine Melissa'sını aramıştı.

Okula gittiği zamanları hatırladı Dizzy. O zamanlar çok yumuşak tüylü oyuncak bir tavşanı vardı. Geceleri yatağını onunla paylaşırdı. Yatılı okula gittiği zaman anne ve babasının hazırladıkları paketlerin içinden tavşan çıkmayınca paniğe kapıldığını çok iyi hatırlıyordu. Onlara hemen bir mektup yazmıştı, tavşanı göndermeleri için. Pazarları mektup yazıyor ve her mektubun sonunda aynı şeyi istiyordu: Yumuşak tüylü tavşanını! Sonra Noel nedeniyle eve dönmüştü ve ayrılırken küçük tavşanını çantasına gizlemişti. Ama o zamana kadar geçen on dört uzun hafta boyunca hemen her gece gözyaşı dökmüştü.

Zavallı küçük Kate'in neler çektiğini şimdi çok daha iyi anlıyordu. Bebeğinin ona verdiği güvenden yoksun bırakılmıştı ve buna katlanmak çok ama çok zordu.

Küçük kızı sevgiyle kollarının arasına alıp göğsüne bastırdı. Onu bu huzursuzluktan kurtarmaya karar vermişti. Gözyaşlarına hâkim olmaya çalışıyordu.

Burnunu çekerek, «Kahvaltıdan sonra gidip Melissa'yı alacağız,» dedi.

«Alacak mıyız?»

Kate'in gözleri parlamıştı. İlk kez yüzü gülüyordu.

«Evet, canım,» dedi Dizzy. «Gidip onu alacağız.» Babasını hatırladı birden. O sırada çektiği acının ne kadar büyük olduğunu hiç anlamamıştı. Belki anlamış, ama görmezlikten gelmişti. Tavşanını okula götürmek için deliler gibi ağlayıp bağırdığını çok iyi hatırlıyordu. Babası ise böyle bir oyuncakla oynamak için çok büyük olduğunu söylemişti. Bunun üzerine Dizzy babasını yalancılıkla suçlamıştı. Bir süre sonra planını hazırlamış ve tavşanın kaybolduğunu söylemişti. Babası çok sevinmişti bu işe. Ama okula gitme vakti

geldiğinde çantasının dibinde o yumuşacık tavşan aynı yolculuğa çıkmaya hazırlanıyordu. Onları aldatmıştı Dizzy ve bunu o zamanlar büyük bir başarı olarak algılamıştı.

«Annen dün gece Melissa'yı düşünemeyecek kadar meşguldü,» dedi, küçük kızın saçlarını okşayarak. «Büyükannen ise Melissa'nın senin için ne kadar önemli olduğunu bilmiyordu. Haydi şimdi gidip yüzümüzü yıkayalım.» Eliyle onun yanağını, ipek gibi tenini yavaşça okşadı. «Sonra gidip büyükanneyle güzelce kahvaltı edelim. Daha sonra gidip Melissa'yı alalım, tamam mı?»

Küçük kız başını salladı. Hâlâ inanmıyormuş gibi bakıyordu ona.

«Gerçekten mi? Gidip Melissa'yı alacak mıyız?»

Dizzy zorlukla yutkundu. «Evet, canım,» dedi.

«Yaşasın,» diyerek ellerini çırptı Kate. Sonra hemen koşup yüzünü yıkadı. Bir görev yapar gibi kahvaltısını bitirdi.

«Öğleden sonra anneml ziyarete giderken Melissa'yı yanıma alabilirim,» dedi.

Mutfak jambon kokuyordu. Zachariah Bennett o sırada yemek salonunda olmalıydı. Ne kadar sürerdi acaba? Bir an önce gidip çalışma odasına kapansa iyi ederdi, çünkü onun bu öyküye karışmasını istemiyordu. Ayrıca Christi'yle derhal konuşması gerekiyordu. Arabasını isteyecekti ondan. Böylece Kate bebeğine daha çabuk kavuşmuş olacaktı.

Mrs. Scott mutfağa girdiğinde Kate'i sakin sakin oturmuş gülümserken buldu. Gözlerine inanamıyormuş gibi baktı ona. Sonra Dizzy'ye dönerek, ne oldu bu çocuğa, der gibi başını salladı.

Dizzy kadının kulağına eğildi.

«Melissa bir bebekmiş,» dedi. «Mavi gözlü sarı saçlı bir bebek.»

«Bir bebek mi? Aman Tanrım! Demek sabaha kadar...»

«Ama sadece bir bebek değil,» dedi Dizzy. «Kate için çok özel bir bebek.»

«Anlıyorum,» diye mırıldandı Mrs. Scott. Bakışlarıyla Dizzy'ye teşekkür ediyordu adeta. «Hiç aklıma gelmemişti, doğrusu.»

«Kate'le karar verdik. Gidip onu alacağız.»

Mrs. Scott heyecanla Dizzy'nin kolunu tuttu. «Size nasıl müteşekkirim bilemezsiniz,» dedi sımsıcak bir sesle. «Bizi daha tanımıyorsunuz bile. Buna rağmen onun derdini hemen anlayıverdiniz.» Tam o sırada bir zil sesi duydular. Mrs. Scott kaşlarını çattı. «Profesör olacak,» dedi ciddi bir tavırla. «İkinci kahvesini istiyor. Size çok ama çok teşekkür ederim, Miss James. Beni büyük bir üzüntüden kurtardınız.»

«Bana Dizzy diyebilirsin.»

Kadıncağız biraz şaşırdı. Dizzy gülümsedi. Ellerini iki yana açarak, «Gerçek adım bu,» dedi. Sonra Kate'e döndü. Küçük kız uslu uslu oturmuş ona gülümsüyordu.

«Kahvaltımızı bitirdik mi bakalım?»

Kate başını salladı. Şimdi gidip Christi'yi bulmalıydı. Zachariah'la karşılaşmadan, tabii. Genç adam yemek salonunda olmalıydı. Mrs. Scott onun ikinci kahvesini hazırlamakla meşguldü. Birden aklına bir fikir geldi. Onun çalışma odasını görmek için bulunmaz bir fırsattı bu.

Mrs. Scott'a, «Profesör'ün çalışma odası nerede?» diye sordu.

«Koridordan dümdüz gidin, sağa dönünce göreceksiniz. Kütüphaneden de bir giriş kapısı var.»

Dizzy bir an duraladı. Bu arada Mrs. Scott Profesör'ün kahvesini bir fincana aktarmakla meşguldü. Fincanı küçük bir tepsinin üzerine koydu. Dizzy'ye gülümseyip çıktı.

Dizzy onun gösterdiği tarafa doğru yürüdü. Aslında Christi'yi bulmak için de bu taraftan gitmesi gerekiyordu. Odanın önünden geçerken kaçınılmaz bir merak duygusuyla kapıyı aralayıp, başım içeri uzattı. İnanılmayacak kadar güzel döşenmiş bir çalışma odasıydı burası. Yerler kalın bir halıyla kaplıydı ve duvarlardaki raflarda kütüphaneyi aratmayacak kadar çok sayıda kitap vardı. Geniş çalışma masası pencereden en iyi şekilde ışık alabilecek bir açıya yerleştirilmişti. Köşedeki mermer şöminenin alevleri odaya bir canlılık ve hoş bir ısı yayıyordu. İçerde belli belirsiz bir pipo tütünü kokusu vardı.

Bölüm Beş

Duvardaki bir resim dikkatini çekti. Resimde bir çocuğun oyun odası görülüyordu. Akla gelebilecek her türlü oyuncak halıya yayılmış veya duvarlardaki raflara dizilmişti. Resim bir çocuk cennetini anlatmak için yapılmış gibiydi.

Ama resimdeki çocuk bütün bunlarla ilgilenmiyordu. Bir pencerenin önünde durmuş dalgın dalgın dışarıyı seyrediyordu. Birini veya bir şeyi bekliyordu. Belki de oynamaktan bıkmıştı.

Yedi yaşında olabilirdi. Ayaklarında siyah paten ayakkabıları vardı. Beyaz çorapları dizlerine kadar uzuyordu. Pembeli beyazlı bir elbise giymişti. Saçları iki örgü halinde omuzlarına düşüyordu. Bu resmin bir çalışma odasında bulunması biraz garip değil miydi?

«Beğendin mi? Bu da bir Sherman.»

Dizzy arkasına döndü. Zach kollarını göğsünde kavuşturmuş, sırtını duvara yaslamış onu izliyordu. Dizzy kalbinin hızlı hızlı çarptığını hissetti.

«Kapıyı aralık görünce dayanamadım,» dedi. «İçeriye bir göz atmak istedim.»

Genç adamın üzerinde mavi bir kazak ve fitilli siyah bir kadife pantolon vardı. Kazak oldukça dardı ve kaslı vücudu bütün hatlarıyla gözler önündeydi.

Ona bu tür giysilerin daha çok yakıştığını düşündü, Dizzy. Zachariah Bennett gözlerini ayırmadan ona bakıyordu. Sessizlik gittikçe uzuyordu.

Resmi göstererek, «Bu da mı Sherman,» diye

sordu. Aslında biraz şaşırmıştı. Knollsley Hall'u gösteren o kasvetli resimden sonra böyle bir temayla uğraşmak Sherman açısından oldukça tuhaftı.

Zach başını salladı. «Daha önce söylemiştim,» dedi. «Bende pek çok Sherman var. Bu gördüğün, en iyilerinden biri.»

Dizzy tekrar resme döndü.

«Bu zavallı küçük kız çok üzgün görünüyor,» dedi. «Oyuncakları sevmiyor gibi bir hali var. Belki de onlardan bıkmış.»

Genç adam hafifçe kaşlarını çattı. «Resimleri hep böyle mi yorumlarsın?»

Dizzy yanaklarının hafifçe pembeleştiğini hissetti. «Ama resimde görülen bu değil mi?»

«Bence değil,» dedi Zach, başını iki yana sallayarak.

«Bir yerlerde bu resim hakkında bir eleştiri okuduğumu hatırlıyorum hayal meyal. Duygudan yoksun olduğu için eleştiriliyordu galiba.»

«Yanılıyorsun. Bence bu resmin en büyük özelliği duygu yüklü olması.»

Zach resme yaklaştı. «Şu gözlere bak. Her an ağlayacakmış gibi bir ifade, görmüyor musun? Gözlerin derinliklerinde yaşlar birikmiş gibi. Sonra, dudaklarda dikkatini çeken bir şey yok mu? Hafifçe büzülmüş. İnatçı, aynı zamanda alıngan bir anlam var burada. Sherman bu resme 'Kayıp Çocuk' adını vermiş. İlginç, değil mi?»

Resmin adını biliyordu aslında. Daha önce fotoğrafını görmüştü. Ama nedense bunu ilk bakışta fark edememiş, hatırlayamamıştı. Daha yakından bakınca Zach'ın haklı olduğunu anladı. Gerçekten de yeşil gözler her an ağlayacak gibiydi.

Yine geçmişe doğru hızla kaydığını hissetti Dizzy. Resimdeki çocuğun yüzü tıpkı oydu. Yalnız bırakılmış, mutsuz bir çocuk. Ama Dizzy'nin

hiçbir zaman oyuncaklarla dolu bir odası olmamıştı. Sherman bu resmi yaparken kendi çocukluğunu düşünmüş olmalıydı. Evlilikte maddi olarak her şeyi bulabilen bir kadının ihmal edilmiş çocuğu. Tıpkı resimdeki gibi. Akla gelebilecek bütün oyuncaklara sahip olan ama yine de kendini mutsuz ve yalnız hisseden bir kız çocuğu! Pencerenin ötesindeki özgürlükten yoksun bir çocuk.

Valerie Sherman, Knollsley Hall'da tam beş yıl geçirmişti. Bu kasvetli yer onun için bir hapishaneden farksızdı. Martin Ellington-James'in karısıydı o sırada. Bir politikacının karısı olmanın ağır yükünü omuzlarında taşıyordu. Bir gün alışveriş yapmak için evden çıkmış ve geri dönmemişti.

Resimdeki çocuk ancak annesi tarafından terk edildiği için bu kadar üzgün olabilirdi. Dizzy de annesi tarafından terk edilmişti. Anılar yine birbirini kovalamaya başlamıştı. Aslında annesinin geri dönmeyeceğine asla inanmamış, onu hep beklemişti. Ama babası içinde filizlenen umutları kırmak için elinden geleni yapıyordu. Onu kucağına oturtmuş ve sakin bir ses tonuyla annesinin asla geri dönmeyeceğini anlatmıştı. Ama Dizzy yine de umutlarını kaybetmemişti. Dört yaşındaydı o sırada ve annesini bir daha asla göremeyecekti.

Bu resmin fotoğrafını gördüğü sırada da buna benzer şeyler düşünmüştü. O fotoğrafı kesip evinin duvarına asmak istemişti.

Daha sonra bu resim hakkında düşündüğü her şeyi hatırlamak istemediği çocukluk anılarıyla birlikte bilinçaltının derinliklerine gömmüştü. Ve uzun bir süre sonra bu garip şatoda aynı resmin karşısında bütün çocukluk acılarını yeniden yaşıyordu.

Zach bu resmin mesajını anlamış, çocuğun bakışlarındaki acı dolu ifadeyi görebilmişti.

«Bütün bunlar bana hiç de yabancı değil,» diye mırıldandı Dizzy. O anki duygularını Zach'a açıklaması imkânsızdı. Ayrıca buna gerek de yoktu.

Genç adama dönerek, «İzninizle, gitmek zorundayım,» dedi. «Christi'yi hemen bulmam gerekiyor.» Hemen bu odadan çıkmalıydı. Kapıya doğru yürüdü.

«Bir dakika, Dizzy.»

Tam kapıdan çıkmak üzereyken durdu. Bir an göz göze geldiler.

«Evet, ne var?»

Genç adamın bakışlarında özel bir ilgi vardı şimdi. Bir şeyleri anlamak ya da hissettiği bir şeyden emin olmak ister gibi bakıyordu. Belki Dizzy'nin az önce duygusal bir fırtına yaşadığını anlamıştı.

«Hâlâ şehre inmek istiyorsan arabamı kullanabilirsin. Bütün gün, istediğin gibi kullanabilirsin.»

«Çok cömertsiniz, teşekkür ederim.»

«Eminim sana eşlik etmek Christi'yi mutlu edecektir.»

«Çok ilginç. Zaman zaman sizi anlamakta güçlük çekiyorum Mr. Bennett. Christi'yi benden mümkün olduğu kadar uzak tutmak istediğinizi sanıyordum.»

Genç adam başını iki yana salladı. «Yanılıyorsun, Dizzy,» diye mırıldandı.

«Yo, hayır, sizi eleştirmek istiyor değilim. Ayrıca, haklısınız. Hakkımda öyle şeyler duydunuz ki, yeğeninizle arkadaşlık etmemi doğru bulmayabilirsiniz.»

Bal rengi gözlerde üzgün bir ifade vardı şimdi. Dizzy havayı yumuşatmak için gülümsemeye çalıştı.

«Arabanızı alacağım,» dedi yavaşça. Artık Christi'den araba istemesine gerek kalmamıştı. «Sizce bir sakıncası olmadığına göre Christi'yi benimle birlikte gelmeye çağırabilirim.»

Ela gözler şimdi iyice irileşmişti. «Benim hakkımda yanlış şeyler düşünüyorsun,» diye mırıldandı Zachariah Bennett. «Her şeyden önce şunu bilmeni isterim ki Christi'yi yetişkin bir insan olarak kabul ediyorum. Artık çocuk değil. Dolayısıyla kendi arkadaşlarını seçebilir.»

«Evet, ama...» Dizzy söyleyeceği şeyden son anda vazgeçti.

Zach merakla baktı ona.

«Evet, ne diyecektin?»

Dizzy kayıtsız bir tavırla omuzlarını silkti. Bu konuşmayı daha fazla uzatmak her şeyi değiştirebilirdi. Christi'nin sorumluluk duygusu hakkında Zach'ın neler düşündüğünü ve aileden kalan para meselesini açamazdı. Bu durumda hem Christi'nin özene bezene hazırladığı o dehşetengiz planları bozmuş olacaktı hem de o evde neden bulunduğunu açıklamak zorunda kalacaktı. Zamansız bir açıklama hem kendisini hem de arkadaşını zor durumda bırakacaktı. Yine de bir şeyler söylemesi gerekiyordu.

«Christi ve ben hiç bu kadar yakın olmamıştık,» diye söze başladı. «Buraya geldiğimden beri onunla arkadaşlık etmemden hoşlanmadığınızı birkaç kez ima ettiniz.»

«Yanılıyorsun. Yeğenim istediği insanla arkadaşlık edebilir. Kararlarında serbesttir.» Bunları söyledikten sonra sempatik bir tavırla Dizzy'ye gülümsedi. Gülümsediği zaman olduğundan çok daha genç görünüyordu.

Dizzy bakışlarını kaçırarak odadan çıktı.

Birkaç saat sonra küçük kızın bebeğini almış dönüyorlardı. Christi'yle Kate arabanın arka kol-

tuğunda oturuyorlardı. Kate, Melissa'yı sıkı sıkı göğsüne bastırmıştı. Ondan bir daha asla ayrılmayacağı için mutluydu.

«Böyle bir şeyi ancak sen yapabilirdin, Dizzy,» diye söylendi Christi. «İnsan gider başka bir bebek alır. Bu kadar yolu katetmek gerekmez ki.»

Dizzy bakışlarını yoldan ayırmadan gülümsedi. «Anlamıyorsun. Aynı şey değil.»

«Ona ne şüphe. Öyle şeyler var ki, bunları ancak sen anlayabilirsin. Ama yine de iddia ediyorum, çoğu insan benim söylediğim gibi davranırdı.»

«Büyük kahramanlık yapmışım gibi konuşma, lütfen.»

Dizzy, Profesör Bennett'in* odasında olanları arkadaşına anlatmıştı. Bütün bunların Christi'yi tedirgin ettiğini biliyordu, ama yine de söylemek zorunda hissetmişti kendini.

«Sana bir şey söyleyeyim mi,» dedi. «Amcamla o resim hakkında hiç konuşmasaydın çok daha iyi olurdu.»

«Bunu ben de düşündüm, ama başka bir şey yapamazdım. Çünkü odaya girdiğinde o resmi daha önce nerede gördüğümü düşünüyordum.»

Christi, manidar bir tavırla, «Resimdeki kızla kendini özdeş gördüğünü anladı mı acaba?» diye sordu.

«Sanmıyorum. O sırada daha çok annemi düşünüyordum. Ama belki de hissetmiştir.»

Uzun bir sessizlik oldu. Bu arada Kate başını Christi'nin kucağına bırakmış ve derin bir uykuya dalmıştı. Melissa'yı sıkı sıkı tutuyordu.

«Onu görmek için bir şeyler yapabilirdin,» diye mırıldandı Christi.

«Neden.»

«Neden olacak, o senin annen.»

«Biliyor musun, amcan ikide bir nezaketin çok

önemli olduğunu söylerken çok doğru bir noktaya değinmiş oluyor. Annem ortadan kaybolduğunda nasıl bir durumdaydım, bilmiyor musun? Düşünebiliyor musun, babam bana annemin bir daha dönmeyeceğini, ölmüş olduğunu söylüyor. Gerçek ya da yalan, bilemem. Ama o sırada annem ikimiz için de yaşamıyordu artık ve benim yapabileceğim hiçbir şey yoktu. İzleyebileceğim en ufak bir ipucu bile yoktu elimde.»

Sesinde acı dolu bir şeyler vardı bunları söylerken. Aradan geçen uzun yıllara rağmen bu öykü ona büyük bir acı veriyordu. Yıllar geçtikçe bilinçaltına ittiği her şey oradan kurtuluyordu.

Christi üzgün bir sesle, «Bence annen ölmedi Dizzy,» dedi.

«Bir şey fark etmez artık. Ayrıca ortadan kaybolmasının ve o zamandan beri beni aramamasının başka bir açıklaması olamaz. Gerçek çok basit. Günün birinde evden ayrıldı ve beni 'Baba' diye hitap ettiğim o korkunç canavarla baş başa bıraktı.»

Dizzy bunları söylerken direksiyonu kıracakmış gibi sıkıyordu. Sabit bakışlarını yola çevirmişti.

Christi'nin, «Seni çok iyi anlıyorum,» diyen üzgün sesini işitti.

«Ayrıca unutma ki, tam o sırada büyük İngiliz ulusu seçimlere giriyordu ve babamın kafası başka bir şeyle meşgul değildi. O sıralarda herkes onun başarılarından söz ediyordu. Bir parlamento üyesi olarak partinin liderliğine oynuyordu. Böyle bir ortamda annesi tarafından terk edilen bir kızın önemi yoktur. Kimse görmez onu. Sesini kimse işitmez.»

«Bu konuda bir kitap yazsana. Tanınmış insanların çocukları günün birinde mutlaka oturup

bir kitap yazarak ailelerinin içyüzünü açıklıyorlar.»

Dizzy başını çevirip arkadaşına sert bir bakış fırlattı. «Laf olsun diye söyledim,» dedi Christi telaşla. «Böyle bir şey yapmayacağını biliyorum aslında.» Kısa bir sessizlik oldu. «Yine de babanın o kadar duygusuz biri olduğunu sanmıyorum,» diye devam etti Christi. «Bu politikacılar genellikle duygularını belli etmek istemezler. Belki o da büyük acılar çekmiştir.»

«Bazı aileler çocuklarını sevmezler. En azından böyle bir kural yok.»

Christi kucağında uyuyan Kate'e baktı. «İnsan çocuğunu nasıl sevmez anlayamıyorum,» dedi. «Ayrıca sen küçükken inanılmayacak kadar güzel ve sevimliydin. Bir taş bebek gibiydin, çok iyi hatırlıyorum. Sapsarı saçlar, kocaman yemyeşil gözler. Burnunun üzerinde çiller vardı.»

Dizzy'nin eli burnuna doğru gitti. O iki çilin hâlâ orada durup durmadığını merak ediyordu. Başını biraz kaldırıp dikiz aynasına bir göz attı, ama fark edemedi.

«Babam beni asla sevmemiştir,» diye mırıldandı duygusuz bir sesle. «Onun birisini sevebileceğini düşünemiyorum.»

Christi başını arkaya yasladı. «İnsanları tanımak ne kadar zor,» diye mırıldandı. «Günün birinde evlenebilecek miyim acaba? Çok zor bence. İnsan evleneceği biriyle ortak ilgi alanlarına sahip olmalı, aynı şeyleri sevmeli, hatta aynı çevreden olmalı. Bütün bunları bir kişide denk getirmek mümkün mü sence?»

Dizzy gülümsedi. «Kolayı var,» dedi. «Yüz soruluk bir test hazırlarsın ve karşına çıkan ilk hevesliyi sınavdan geçirir, öyle karar verirsin.»

«Ya da gazetelerden birine ilan veririm. Neden hoşlanıp neden hoşlanmadığımı uzun bir liste

halinde kamuoyuna duyururum. İlanı okuyan adam hemen koşup beni bulur ve ben tabii ona hemen âşık olurum.»

«Fena fikir değil,» dedi Dizzy. «Sadece bu iş için çıkan bir sürü yayın var.»

«Onlar olmaz,» dedi Christi, gülerek. «Tirajı en yüksek gazetelere tam sayfa ilan vermeyi düşünüyorum.»

Az önceki konuşmanın geriliminden kurtulmuş, rahatlamışlardı.

«Çöpçatanlık bürolarından birine de başvurabilirsin,» dedi Dizzy. «Bu işleri bilgisayarla yapıyorlarmış.»

«Ayrıca dosyaları da var onların. Özel olarak hazırlanmış. Nasıl bir şey istediğini gidip söylediğin zaman, bundan bir tane var, deyip raftan bir dosya indirip önüne koyuyorlar. Sana sadece karar vermek düşüyor. Ama bence bu iyi bir yöntem değil. Gazetelere ayrıntılı bir ilan vermek çok daha parlak bir fikir.»

«Mesela Playboy'a.»

«İşte bu olmaz,» dedi Christi gülerek. «Çok acaip şeyler olabilir. Gelecek yanıtları düşünebiliyor musun? Ayrıca Playboy'a verilecek ilan yanlış anlamalara yol açabilir ve ülkede karışıklık çıkabilir.»

«Bence çok daha ilginç olur,» dedi Dizzy.

«Bu sözleri duyan biri olsa, hakkında kimbilir neler düşünür?»

«Ne düşünürse düşünsün. Benim için fark etmez.»

Christi ön koltuğa yaslanarak arkadaşının yüzüne dikkatle baktı.

«Hep olduğundan başka türlü görünmeye çalışmışsındır sen,» dedi. «Arkadaşların, yani ortak tanıdıklarımız, bu durumu endişeyle karşılıyorlar, biliyor musun? Okulda ve daha sonra bir

sürü erkek arkadaşımız oldu bizim, ama sen biriyle bile çıkmadın.»

İlk kez konuşmuyorlardı bunu. Christi bu şekilde başladığı nasihatlerini her zaman iki ayrı şekilde bitirirdi. Ya, 'senin için vakit çok geç değil,' derdi ya da 'belki de böyle yaşamaktan hoşlanıyorsun.'

Zachariah Bennett'i düşündü. O zamana kadar böyle bir erkeğe rastlamamıştı. Hem fiziksel olarak hem de zekâ bakımından etkilemişti Dizzy'yi. En önemlisi onunla konuştukça hayatında büyük bir boşluğun varlığını hissediyordu. Bir çeşit duygu yoğunlaşmasına uğruyor ve içindeki o muazzam boşluğu acıyla algılıyordu.

Christi hâlâ merakla arkadaşının yüzünü inceliyor, sanki ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordu. Dizzy başını ona çevirerek gülümsedi.

«Şu anda ne düşündüğümü merak ediyorsun, değil mi?»

«Senin ne düşündüğünü her zaman merak etmişimdir.» Kısa bir sessizlik oldu. «Londra'da biri var mı yoksa? Olsa da bana söyleyeceğini sanmıyorum ya...»

«Hayır, yok.»

Christi gülümsedi. «New York'ta?»

«Hayır.»

«Toronto'da?»

Dizzy gülmeye başladı. «Hayır, canım,» dedi. «Orada da kimse yok.»

«Demek hiçbir yerde hiç kimse yok, öyle mi? Emin misin, Dizzy?»

«Yine başladın.»

«Bence ciddi değilsin. Sen istemesen bile birilerinin seni bulması gerek. Haydi söyle, kim? Birisiyle çok ciddi bir ilişkin olduğuna eminim. Ben senin en yakın arkadaşın değil miyim? Neden saklıyorsun?»

Dizzy yüzünde ciddi, hatta sert bir ifadeyle arkadaşına döndü. «Lütfen yeter,» dedi. «Hayatımda ciddiye alınabilecek bir ilişkiye yer olmadığını gayet iyi biliyorsun. Kimseden hoşlanmadığım anlamına gelmiyor bu, tabii. Beğendiğim biri var, ama duygularımdan emin değilim. Daha doğrusu onun hakkımda ne düşündüğünü bilmiyorum.»

Gerçekten de Zach'ın kendisi hakkında neler düşündüğünü bilemiyordu. Öyle karışık ve birbiriyle çelişen görüntüler veriyordu ki ona...

Christi heyecanlanmıştı. «Vay canına,» dedi. «Demek sonunda birini buldun.»

«Pek öyle sayılmaz. Onunla sadece birkaç kez konuşabildim. Birbirimizi doğru dürüst tanımıyoruz bile.»

«Eminim sana âşık olmuştur. Bir sürü çocuğa bakıyorsun, Dizzy. Artık kendi çocukların olmalı. Çocukları ne çok sevdiğini biliyorum.»

«Adamı daha doğru dürüst tanımadığımı söylüyorum. Sen kalkmış, çocuklarımızdan söz ediyorsun. Işte bu yüzden sana sır vermek istemiyorum. Ayrıca sen beni kendi halime bırakıp kendi hayatınla ilgilensen daha iyi olmaz mı?»

Christi suratını astı. «Oyunbozan, ne olacak!»

Dizzy, güldü. «Senin gibi her hafta ayrı birine âşık olamam ki.»

«Yani benim maymun iştahlı biri olduğumu mu söylemek istiyorsun.» Christi yüzünü ön koltuğa yaslayarak bir süre sessizce yolu izledi. «Evleneceğim adamın bir yerlerde olduğunu hissediyorum,» dedi. «Günün birinde onu bulacağıma eminim. Hem de çok uzak olmayan bir gelecekte.»

«Benim hiç acelem yok.»

«Sadece sana bağlı değil, hayatım,» dedi Christi. «Ama benim bir zamanlama yapmam gerekiyor. Önce tiyatro okulunu bitirip mesleğime sa-

hip çıkmalıyım. Biraz tanındıktan sonra onu bulacağıma eminim.»

«Umarım, öyle olur hayatım,» dedi Dizzy. «Oyunculukta başarı kazanmayı ne çok istediğini gayet iyi biliyorum.»

«Annem ve babam hayatta olsalardı kızlarıyla gurur duyarlardı.»

'Ona ne şüphe,' diye içinden geçirdi Dizzy. Michael ve Diana Bennett insanların diledikleri gibi yaşamaları gerektiğine inanırlardı. Toplumun zorla kabul ettirdiği kalıplara hep karşıydılar. Dizzy onları tanır ve severdi. Onların hayat felsefesini tutardı. Çok basit bir ilkeye dayanıyordu bu : Insan hem kendine hem de başkalarına karşı dürüst olmalıydı. Michael ve Diana kızlarını da bu felsefeye göre yetiştirmişlerdi.

Arabaya çöken derin sessizliği Christi'nin sesi bozdu.

«Seni biraz karamsar buluyorum,» dedi. «Oysa buna hiç gerek yok. Kate bebeğine kavuştu. Senin de gizli bir aşkın var ve hayat güzel.»

«Gizli aşkım yok benim,» dedi Dizzy arkadaşına sert bir bakış fırlatarak. «İnsan senin diline düşmemek için çok özel bir davranış tarzı geliştirmeli. Seninle asla poker oynamam.»

«Poker ha! Yoksa o gizli poker kulüplerine mi gidiyorsun?»

«Beni Jason'la sen tanıştırmıştın. Unuttun mu yoksa?»

«Çok ilginç. Jason beni hiç gizli poker kulüplerine götürmedi. Teklif bile etmedi.»

«Ağzında bakla ıslanmıyor da ondan.»

«Sana öyle bir şey yapacağım ki Dizzy...»

«Ne yapacaksın?»

«O konuda, hani...» Dizzy'nin merak dolu bakışlarıyla karşılaşınca birden sustu. «Durmadan

zağına düşüyorum.»

Dizzy güldü. «Evet,» dedi. «Biraz dalga geçtiğim doğru.»

«Bir daha sakın yapma. Senin önemli bir sırrını bildiğimi de unutma sakın. Zach Amca bunu da duyabilir, anlıyor musun? Sadece ona değil başkalarına da söyleyebilirim.»

Dizzy, Zach'ın adını duyunca irkildi. Christi, 'Zach Amca bunu da duyabilir,' derken neyi kastetmişti acaba? Yoksa ona duyduğu ilgiyi fark etmiş miydi? Aslında Zachariah Bennett hakkında her şeyi bilmek istiyordu. Yakıcı bir merak duyuyordu ona karşı, yüreğinin ta içinde.

Onun hakkında çok az şey biliyordu. Bunların biri de her gün saat iki buçuğa doğru Zachariah Bennett'ın kuşları seyretmek için dışarıya çıktığıydı. O gün hava dünden daha sıcaktı. Zach'ın göle gitmek isteyeceği kesindi. Çırılçıplak soyunup o suya girmek için.

Bölüm Altı

«Siz, ikiniz, benim duygusuz bir canavar olduğumu düşünüyorsunuz galiba.»

Zach bunları söyleyerek içeri girdiğinde Christi ile Dizzy yemek salonunda onu bekliyorlardı. Profesör akşam yemeğine biraz gecikmişti.

Dizzy, çalışma odasında Sherman resmi üzerine yaptıkları konuşmadan beri onu ilk kez görüyordu. Göle gidip Zach'ı gözetleme arzusunu yenmek için öğleden sonra Christi'yle uzun bir yürüyüşe çıkmıştı.

Bildiği kadarıyla Christi de sabahtan beri amcasını görmemişti. Bakışlarını genç adamın yüzünden ayıramıyordu. Saçlarının hafif nemli olduğu ilk bakışta fark ediliyordu. Üzerinde dün gece giydiği o muhteşem elbise vardı. Christi'nin amcasının çok yakışıklı ve çekici bir erkek olduğunu hiç fark etmemesi garip değil miydi? Dizzy onu her görüşünde biraz daha büyüleniyordu.

«Mrs. Scott'un kızı bir apandisit krizi geçirerek hastaneye kaldırılmış ve acil serviste ameliyat edilmiş. Kızı da bu arada bize emanet edilmiş. Fakat benim bütün bu olanlardan haberim yok. Neden bana haber verilmiyor? Yoksa onu sokağa atacağımı mı düşünüyorsunuz?»

Christi gülümsedi. Konuşmaya başlamadan önce Dizzy'ye endişe dolu bir bakış fırlattı.

«Böyle bir şey aklımızın ucundan bile geçmedi, Zach Amca,» dedi. «Mrs. Scott gerekli olan her şeyi yapıyordu zaten. Ve ben, yani biz, Frederiks'in bu konuda size bilgi verdiğini düşün-

dük. Bu tür olayların size duyurulması gerektiğini bilecek kadar yeteneklidir.»

«Frederiks'in böyle bir yeteneğe sahip olduğunu hiç sanmıyorum. Ortada bir gariplik olduğunu sezdim ve Mrs. Scott'a sordum. O da bana Miss James'in, torununa baktığını, onun da bebeğini almak için birkaç kilometre uzaktaki evlerine gittiğini söyledi.»

«Ama bu...» diye söze başladı Christi.

Dizzy hemen atıldı. «Christi'nin fikriydi. Küçük Kate bebeğiyle birlikte olmak istiyordu. Aksi halde mutsuz olacaktı. Christi bu konularda çok düşüncelidir.» Arkadaşına gülümseyerek baktı.

«A... ama...»

«Sen de aynı fikirde değil misin, Zach?»

«Evet,» dedi genç adam düşünceli bir tavırla. «Tamamen aynı fikirdeyim.» Bir an durdu, sonra bakışlarını Dizzy'ye çevirerek, «Mrs. Scott da aynı görüşte,» dedi. «Ama yine de evde bir sorun olduğu zaman bunun öncelikle bana bildirilmesini isterim. Eğer haberim olsaydı Mrs. Scott'a bugün izin verirdim ve mesele kalmazdı. Torunuyla dilediği gibi meşgul olabilir, kızını hastanede ziyaret edebilirdi.»

Dizzy onun yüzüne dikkatle baktı. Gerçekten üzgün görünüyordu. 'Başkalarının üzerinde kötü ve sert bir adam izlenimi bırakmak istemiyor,' diye geçirdi içinden.

Onu rahatlatmak için bir şeyler söylemeliydi. «Size gerek kalmadan biz her şeyi hallettik,» dedi. «En azından, gereksiz yere sizi endişelendirmek istemedik. Mrs. Scott'un torununa bakmak zor bir iş değil ki. Ayrıca biliyorsunuz Christi bu konularda çok beceriklidir. Kate şu anda hayatından çok memnun.»

«Eminim öyledir,» dedi Zach. «Ama yine de bu

evin reisi olarak olup bitenlerden haberdar edilmem gerektiğini düşünüyorum.»

Dizzy gülümsedi. Bu konuşma onu adeta eğlendiriyordu. «Siz çok meşgul bir insansınız, Zach,» dedi. «Böyle önemsiz sorunlar yüzünden değerli çalışmalarınızı kesintiye uğratmak istemedik.»

Genç adamın bakışlarında donuk bir ifade belirdi. «Yani Mrs. Scott'un torunu önemsiz bir problem mi?»

«Hayır, onu demek istemedim.»

«Kate kendisine yabancı gelen bir yerde çok kötü bir gece geçirmiş. Mrs. Scott da birkaç yaş ihtiyarlamış gibi göründü bana.»

«Ama yine de hata yapılmadı, öyle değil mi?»

«Bence yapıldı. Benim böyle bir meseleyle ilgilenmeyeceğimi düşünmek başlıbaşına bir hatadır.» Bu sözleri çok sert bir ifadeyle söylemişti.

«Ama ben...»

Zachariah Bennett yeğenine döndü. «Tam olarak düşündüğünüz bu değil miydi?»

Christi bir an ne söyleyeceğini bilemedi.

«Böyle bir şey düşünmedik,» diye atıldı Dizzy. Christi'nin paniğe kapılmaya başladığını fark etmişti.

Zachariah kısa bir süre Dizzy'nin yüzünü inceledi. Sonra sakin bir sesle, «Christi tek başına yanıt verebilir, sanıyorum,» diye mırıldandı. Sonra yeğenine döndü. «Senin söyleyecek bir şeyin yok mu, Christi?» Sesi çok yumuşaktı.

«Evet, var,» dedi Christi. «Bence bir cinayet işlemediğimiz apaçık ortada. Bu işte bizim bir kusurumuz da yok. Kate'le elimizden geldiği kadar ilgilendik.»

Yanlış bir şey mi söyledim, der gibi telaşla arkadaşına baktı. Dizzy onu çok iyi anlıyor, sabrının taşmak üzere olduğunu gayet iyi biliyordu. Christi bir başkası tarafından bu şekilde sorguya

çekilmekten özellikle nefret ederdi ve tahammül gücü fazla değildi. Birden patlayıp her şeyi mahvedebilir, insanları fena halde kırabilirdi. Ve şimdi bu noktaya hızla yaklaşmakta olduğu görülüyordu. Oysa sürekli, sorumluluk duygusuna sahip, olgun bir insan olarak davranması gerekiyordu.

Salondaki sessizlik uzadıkça Dizzy'nin sinirleri geriliyordu. Zachariah Bennett derin düşüncelere dalmış gibiydi. Sonunda, ceket cebinden yavaşça piposunu çıkarıp yaktı. Elini sallayarak parmaklarının ucuyla tuttuğu kibriti söndürürken, «Evet,» diye mırıldandı. «Haklısın. Böyle durumlarda öncelikle yapılması gereken şey, sorunu çözmektir. Evin reisini haberdar etmek ikinci planda kalabilir. Ayrıca yapılması gereken her şeyi yaptığınıza da inanıyorum. Kate'i az önce mutfakta gördüm. Halinden hoşnut olduğu ilk bakışta görülüyordu. Hatta oldukça mutluydu, evet mutluydu.» Zachariah bunları söyledikten sonra bakışlarını tavana çevirdi.

Christi rahatlamıştı. «Beni anlayacağını biliyordum, Zach Amca,» dedi gülümseyerek.

«Şimdi mutfak meselesine gelelim,» dedi Zach, Christi'ye dönerek. «Mrs. Scott'a bu gece için izin verdim, Kate'le ilgilenmesi için. Bu nedenle küçük bir sorunumuz var. Mrs. Scott'un bizim için hazırladığı yemeğin servisini kim yapacak? Siz ikiniz bunu yapabilirsiniz, sanıyorum.»

Bunu öyle ciddi bir tavırla ve önemseyerek söylemişti ki, Christi ve Dizzy gülmeye başladılar.

«Sen hiç merak etme,» dedi Christi. «Elimizden geleni yaparız.»

Genç adam kaşlarını kaldırarak baktı ona. «Size yardım etmem gerekiyor mu?»

«Hayır Amca, hiç gerek yok. Gel Dizzy, mutfağa gidip bir göz atalım.»

Mrs. Scott bütün gece izinliydi, ama yine de yemek hazırlamadan gitmek istememişti. Çorba, tavuk, salata ve tatlıdan oluşan akşam yemeği servise hazırdı. Christi'yle Dizzy'ye kalan, yemeği mutfaktaki servis masasının üzerine yerleştirmekten ibaretti. Gerisini Frederiks halledebilirdi.

«Bir ara avazın çıktığı kadar bağırmaya başlayacaksın diye ödüm koptu,» dedi Dizzy. «Kendine hâkim olmaya çalış.»

«Evet, bu adamın her hareketi asabımı bozuyor. Sana teşekkür borçluyum, Dizzy. Kate'in bebeği konusunda bana verdiğin pas tek kelimeyle muhteşemdi.»

Mutfak masasının yanındaki taburelerden birine çöktü. Yüzünde duygusal bir ifadeyle Dizzy'ye baktı. «Bu hareketin bana çok dokundu,» diye mırıldandı. «Hatta rahatsız oldum. Zaman zaman bütün bu olanlar nasıl canımı sıkıyor bilsen. Zach Amca garip bir yaratıktır. İnsan sözlerinden hareketle onun ne düşündüğünü anlayamaz çoğu kez. İki kişiliği mi vardır nedir? Zaman zaman gözüme bir canavar gibi görünmüyor. Ya da bazen ben onu öyle göremiyorum.»

«Evet, böyle küçük bir olay bile onu duygulandırabiliyor. Bize kızdı, sanırım.»

Christi gülümsedi. «Kızmadı,» dedi. «Servis yapıp yapamayacağımızı sorarken, yüzündeki ifadeden anladım.»

Bu arada Dizzy servis masasını hazırlamakla meşguldü. İşini bitirince kalktılar. Mutfaktan çıkarlarken Christi, «Ilginç bir şey keşfettim,» diye mırıldandı. «Sabahtan beri bunu düşünüyorum. Bebeği almaya giderken, sonra yolda, konuşurken. Senin buraya gelişin garip bir etki yarattı.

«Hangi konuda?»

Christi susmuş, mavi gözlerini arkadaşının yü-

züne çevirmişti. Dizzy merakla sordu. «Ne etkisi, Christi, açıklamayacak mısın?»

«Boş ver,» dedi arkadaşı. «Önemli değil, daha sonra konuşuruz. Zach Amca'yı bekletmeyelim istersen.»

Dizzy arkadaşının çok önemli bir şey söyleyeceğini hissetmiş, iyice meraklanmıştı. Onun kolunu tuttu. «Christi,» diye söze başladı.

«Merak etme, Frederiks servisi gerektiği gibi yapar.» Bunları söyledikten sonra kolunu kurtardı ve koridor boyunca hızlı hızlı yürüyerek uzaklaştı.

Dizzy yemek boyunca Christi'nin bakışlarını hep üzerinde hissetti. Yemeğin sonuna doğru tedirgin olmaya başladı. Sofradan kalktıklarında yatak odalarına kadar birlikte yürüdüler. Tam ayrılmak üzerelerken Dizzy arkadaşını durdurdu.

«Ne demek istediğini bana açıklamayacak mısın, Christi?»

«Bir şey demek istemedim ki.» Dizzy iri mavi gözlere dikkatle baktı. Numara yapıyordu.

«Lütfen, Christi.»

«Bak canım, hemen üstümüzdekileri değişip, mutfağa inmeliyiz. Mrs. Scott olmadığına göre bulaşıkları bizim yıkamamız gerekiyor. Zach Amca'nın tek başına o kadar bulaşığı yıkaması imkânsız.»

Mutfakta müthiş bir karışıklık vardı. Önlüklerini takıp bulaşıkları yıkamaya başladılar. Dizzy'nin kafası binlerce düşünceyle doluydu. Nedense Zachariah Bennett'i babasıyla karşılaştırıyordu. Onun yerinde babası olsaydı Mrs. Scott'a asla izin vermezdi. Hele evde siyasi bir toplantı ya da buna benzer bir şey varsa.

Bunu anlaması için Zach'ın bu tür incelikler yapması gerekmiyordu aslında. Babası çok uç bir

örnek oluşturuyordu. Aslında Zach da öyleydi. İkisi farklı kutuplardaydılar.

Dizzy'nin babası boşandıktan sonra yeniden evlenmemişti. Belki de karısı tarafından aldatılan bir erkek olmayı asla hazmedememiş ve kadınlara olan bütün güvenini kaybetmişti. Bu yüzden hayatında bir başka kadına yer vermek istememiş olabilirdi. Dizzy'nin onu çok iyi tanımadığı açıktı. Bu konuda en ufak bir çaba da harcamamıştı aslında. Annesine gelince, ayrılmalarından kısa bir süre sonra gazeteler onun hakkında bazı şeyler yazmışlardı. Bulduğu her yeni sevgili bir öncekinden daha gençti. Bu tür haberler daha sonra kesilmişti. Belki de Dizzy'nin bunları görmemesi için çevresinde bazı önlemler alınmıştı.

İnsanlar artık mutlu evlilikler yapamıyorlardı. Dizzy'nin tanıdıkları arasında bile, kısa süreli mutlulukları daima büyük düşkırıklıkları izliyordu.

Zachariah Bennett gibi bir adama rahatlıkla âşık olabileceğini hissediyordu. Büyük bir tehlikeydi bu. Dizzy korkuyordu. Oradan bir an önce gücünün yettiği kadar hızla kaçarak uzaklaşsa iyi ederdi. Christi olmasa bunu yapmakta duraksamazdı.

Yan gözle arkadaşına baktı. Christi de oldukça düşünceli görünüyordu. «Kafandan ne şeytanlıklar geçiyor, bakalım,» dedi. «Bana söylemeyecek misin?»

«Kafamda şeytanlık falan yok.»

«Ama bir şey düşünüyorsun.»

«Önemli değil.»

«Önemli olmasa da bilmek istiyorum.»

Christi bulaşığı bırakıp ona döndü. «Madem istiyorsun, peki,» dedi. Ellerini önündeki önlüğe kuruladı. «Sana söyleyeceğim şey oldukça önem-

li. Ama buna karşı herhangi bir şey yapacağımı ya da bir plan hazırlayacağımı sanmıyorum. Bununla birlikte, bu yeni gelişme bana zarar verebilir. Şu ana kadar yapmaya çalıştığım her şeyi bir anda mahvedebilir.»

Dizzy iyice meraklanmıştı.

«Ne demek istiyorsun sen?» diye mırıldandı, bakışlarını arkadaşının gözlerinden ayırmadan.

Christi'nin yüzü hafifçe pembeleşmişti. Bakışlarında heyecan okunuyordu.

«Sen ve Zach Amca birbirinizin farkındasınız,» dedi. Ardından derin bir sessizlik oldu. «Bu gece yemek sırasında neler olup bittiğini anlamak için bütün dikkatimi topladım... Ve kuşkum kalmadı.»

Dizzy bir anda kıpkırmızı olduğunu hissetti. «Ne saçma bir şey bu,» diye bağırdı. «Nereden çıkardın bu saçmalığı!»

Aslında Christi'nin söyledikleri hiç de saçma değildi ve Dizzy bunu gayet iyi biliyordu.

«Onun ilgisini çekiyorsun, senden hoşlanıyor.»

«Hayalinde uyduruyorsun bunları, Christi. Rüya görüyorsun sen. Bir tarih profesörü ve ben. Olacak şey mi bu?» Anlamsız bir şey işitmiş gibi başını iki yana sallayarak gülümsedi.

Christi gözlerini ayırmadan arkadaşının yüzünü inceliyor, bu sözleri söylerken içten olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

«Ne zamandan beri onu bu şekilde küçümsüyorsun, Dizzy?»

Küçümsemek mi? Onu nasıl küçümseyebilirdi? O gölden çıkarken, onu gördüğü an... Hayır böyle düşünmemeliydi. Ayrıca Christi'nin mavi gözleri bir çift projektör gibi izliyordu onu.

«Pekâlâ,» dedi Christi. «Yanıt vermek zorunda değilsin. Seni sıkıştırmak istemiyorum, Dizzy. Ama sakın aklından çıkarma, Zach Amca'dan ko-

ca olmaz. Bir aile kuramaz o. Lütfen vazgeç Dizzy.»

«Olayı büyütüyorsun. Yakışıklı bir adam olduğu apaçık ortada. Doğal olarak biraz ilgimi çekiyor. Etkileyici bir tip. Bu kadar abartmaya gerek yok.»

«Sen aşkı ne sanıyorsun, Dizzy? Aşk gelip insanın burnunu ısırarak kendini belli eden bir şey değildir.»

«Ya, demek böyle düşünüyorsun.»

«Aranızda bir elektriklenme var. Bunu hep hissettim ve bu gece yemek yerken iyice emin oldum.»

«Bak sana bir şey söyleyeyim mi, canım. Mutlu sonla biten şu aşk romanlarını fazla okuma. Gerçek hayat bütün bunlardan farklıdır.»

Christi sakin bir tavırla, «Olabilir,» diye mırıldandı.

«Benim için olamaz,» diye bağırdı Dizzy. Öfkeyle üzerindeki önlüğü çıkarıp mutfak masasının üzerine fırlattı, kapıya doğru yürüdü.

«Lütfen bu çöpçatan tavırlarını yalnız kendine sakla.»

«Pekâlâ, şimdilik sesimi kesiyorum.»

«Amcanla aramda bir ilişki olduğunu düşünüyorsan ve ikide bir bu konuda bir sürü saçma sapan şey söylemeye devam edeceksen, ne yaparım biliyor musun? Derhal çeker giderim. Ve durumu açıklamakta zorlanırsın.»

«Bir başka açıdan da düşünülebilir,» diye mırıldandı, Christi. «Çok uygun bir çift olabilirdiniz... Yani farklı koşullarda karşılaşmış olsaydınız.»

«Şimdi de çöpçatanlığa mı başladın, Christi?»

«Tamam, susuyorum. Ama bu aşk konusunda önemli bir fırsat olabilir senin için. İlerde beni suçlamanı istemem.»

Odasına girdiğinde Dizzy'nin hiçbir yeri tutmuyordu. Hiç istemediği bir şey sonunda başına gelmişti. Doğrusu Christi'nin bu kadar keskin gözlem yapabileceğini hiç beklememişti. Onu suçlayamayacağını biliyordu, çünkü haklıydı. Gerçeği görmüştü. Gerçekten aralarında gözle görülebilecek kadar şiddetli bir elektriklenme var mıydı?

Uyuyamayacağını hissediyor, odanın içinde sinirli sinirli bir aşağı bir yukarı dolaşıp duruyordu. Şehre indiklerinde birkaç kutu sardalya alıp buzdolabına koymuştu. Süt de vardı. Ama bir şeyler yiyip içmek için aşağı inmekten korkuyordu. Dün geceki gibi olabilirdi ve buna hiç hazır değildi. Zach gürültüyü duyup gelirse... Hayır, bu tehlikeyi göze alamazdı.

Pencerenin yanına oturdu, dışarıyı, dağları ve gölü seyretmeye başladı. Ay ışığı altında manzara insanı büyülüyordu. Çevreyi seyrederek sakinleşmeliydi. Ama bu mümkün müydü? Göle her bakışında Zachariah Bennett'i görür gibi oluyordu. Dolunayın beyaz aydınlığı gölün cam gibi parlak yüzeyine vuruyordu.

Kapı hafifçe vurulduğunda derin bir rüyadan uyanır gibi irkildi. Kim olabilirdi bu saatte? Bir şey mi olmuştu acaba? İzinli olduğuna göre Mrs. Scott olamazdı. Christi ise şu sırada derin bir uykuya dalmış olmalıydı. Belki o da uyuyamamıştı.

Yerinden kalkıp kapıyı açtı ve Zachariah Bennett'i karşısında görünce ne yapacağını şaşırdı. Christi'ye göre hazırlamıştı kendini. Profesörün üzerinde dün gece mutfağa geldiği sırada giydikleri vardı. Elinde küçük bir tepsi tutuyordu.

Dizzy dehşetle tepsinin içindekilere baktı. Bir bardak süt ve birkaç bisküvi.

«Kusura bakma,» dedi Zach. «Sardalya kutusunu açamadım. Beceremedim bir türlü.»

«Şey... sizi hiç beklemiyordum. Böyle birden karşımda görünce çok şaşırdım da...» Yavaşça kapının ağzından çekildi. Zachariah Bennett elinde tepsi, ağır adımlarla içeri girdi.

«Aslında gelmeye niyetim yoktu,» dedi Zach. «Bu saatte seni rahatsız etmek istemezdim. Ama kapının altında ışık görünce, dayanamadım. Dün geceki gibi uykunun kaçmış olabileceğini düşündüm.»

Böyle bir şey Dizzy'nin başına ilk kez geliyordu. Arkadaşları böyle durumlarda onu asla rahatsız etmezlerdi. Çünkü tanıdığı herkes onun bazen yalnız kalmak istediğini ve böyle anlarda rahatsız edilmekten nefret ettiğini bilirlerdi. Ayrıca hayatında ilk kez birisi geceyarısı ona bisküvi ve süt getirmek gibi bir incelikte bulunuyordu. Ne annesi, ne babası, ne de yakın dostlarından biri... Birden gözlerine yaşlar dolduğunu hissederek paniğe kapıldı.

Dizzy'nin gözyaşlarını gören genç adamın yüzündeki tebessüm yerini hayret dolu bir ifadeye bıraktı.

«Eğer gerçekten sardalya istiyorsan, hemen gidip getireyim.»

«Hayır,» dedi Dizzy, gülümsemeye çalışarak. «Sardalya istemiyorum, çok teşekkür ederim. Ben şey istiyorum, sadece...»

Genç adam elindeki tepsiyi yavaşça yatağın başucundaki küçük komodinin üzerine bıraktı. Dizzy'ye yaklaştı ve onu kollarının arasına alarak kendine doğru çekti.

«Tanrım,» dedi boğuk bir sesle. «Seni öyle istiyorum ki.»

Dizzy rüyada gibiydi. Odanın sessizliğinde kalpleri birlikte çarpıyordu. Farkında bile olmadan ona sarıldı.

Onun güçlü kaslarını hissediyordu. Kollarının arasında korunmaya muhtaç narin bir kelebek gibiydi.

Genç adam parmak uçlarıyla onun çenesini hafifçe tutup yüzünü kendine doğru çevirdi. Bir an göz göze geldiler ve Dizzy o derin ela gözlerin sevgiyle dolu olduğunu görerek ürperdi. Dudakları yavaşça birbirini buldu.

Dizzy hayatında ilk kez bir erkekle öpüşüyordu. Erkeklerle çıkmamış değildi, ama onları kız arkadaşlarından farksız görmüştü. Erkekler için de 'bizim çocuklar'dan biri olmuştu hep. Arada bir romantik ilişkileri olmuştu, kuşkusuz. Ama nedense bunlar ona hep gülünç gelmişti. Ve en önemlisi birkaç küçük ve önemsiz deneme dışında hiçbir erkek tarafından öpülmemişti.

Ve şu anda ne yaptığını bilen, yetişkin bir erkeğin kollarındaydı ve onunla öpüşüyordu. Genç adamın dudakları bütün vücudunda zevk titreşimleri uyandırıyordu.

Uzun uzun öpüştüler. Zach'ın dudakları yanağına, oradan boynuna doğru kaydığında Dizzy başının müthiş biçimde dönmekte olduğunu hissetti. Zach'ın elleri sırtında ürpermeler yaratıyor, dudaklarının her dokunuşu Dizzy'yi biraz daha kendinden geçiriyordu.

«Dizzy, ben...»

Tam o sırada aşağıdan bir çığlık yükseldi. İkisi de şaşırdı. Ses boş salonlarda yankılanarak yukarı geliyordu.

«Kate bu,» dedi Dizzy. Zach'ın kollarından sıyrıldı, kapıya doğru birkaç adım attı. «Kâbus görüyor galiba. Hemen gidip bakmalıyım.»

Zach'ın yüzündeki ifade değişmişti. Bu beklenmedik olay canını sıkmıştı besbelli. Kaşlarını biraz çatarak Dizzy'ye baktı.

«Evet,» diye mırıldandı. «Gidip bakmaktan başka çare yok. Ben de seninle geleyim bari.»

«Hayır!»

«Neden ama?»

«Şey bilmiyorum. Gecenin bu saatinde. Ama, eğer istiyorsanız gelebilirsiniz, tabii.»

Dizzy kapıya doğru yürüdü. Yavaşça açıp dışarı süzüldü. Bacaklarının vücudunu hâlâ taşıyabilmesi şaşırtıcı bir olaydı. Dizleri titriyordu çünkü. Endişe dolu bakışlarını Christi'nin yatak odasının kapısına çevirdi. Işık sızmıyordu. Kate'in çığlığını duyamayacak kadar derin bir uykuda olmalıydı. Merdivenlerden hızlı hızlı inerken Zach'ın sessiz adımlarla kendisini izlediğini fark etti.

Dizzy odaya girdiğinde Mrs. Scott, Kate'in yatağının kenarına oturmuş onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Dizzy'yi görünce yüzü aydınlandı. Ama tam o sırada patronu odaya giriverdi. Zavallı kadıncağız şaşkınlıktan az kalsın bayılacaktı. Hemen ayağa kalkarak geceliğinin önünü ilikledi.

«Dizzy,» diye bağırdı Kate. Hemen yerinden kalkıp onun kucağına atıldı.

«Annemi istiyorum!»

Dizzy onu kucağında sallayarak anlatmaya başladı. Annesi şimdi hastanedeydi, yakında çıkacak ve eve dönecekti. Babası ise yarın onu görmeye gelecekti. Hep birlikte oyunlar oynayacaklardı.

Bütün bunları söylerken Zach'ın bakışlarını üzerinde hissediyor ve müthiş bir tedirginlik duyuyordu. Genç adam kapının ağzında durmuş, içeri girmemişti. Orada fazlalık olduğunu düşünüyor gibi bir hali vardı.

Mrs. Scott odanın köşesine çekilmiş ve üzerine aldığı sabahlığa sıkı sıkı sarınmıştı. Patronuyla mümkün olduğu kadar göz göze gelmemeye ça-

lışıyor, yüzünde zoraki bir tebessümle Dizzy'yi izliyordu. Bir şeyler söyleme ihtiyacıyla yutkundu.

«Sizi uyandırdığı için çok üzgünüm,» dedi. «Bir türlü sakinleştiremedim onu.»

Dizzy birden bozuldu. Mrs. Scott geceyi aynı yatakta geçirdiklerini düşünmüştü besbelli.

«Bence çok doğal,» dedi Zach. «Yerini yadırgadı çocuk.»

Bu durumu düzeltmenin bir yolu olmalıydı. Dizzy durumu açıklamak için bir şeyler söylese işleri içinden çıkılamaz hale getireceğini hissediyordu. Öte yandan Mrs. Scott'un hakkında olumsuz şeyler düşünmesini istemiyordu. Daha önce onunla konuşurken, Mr. Bennett'in değil Christi'nin konuğu olduğunu özellikle vurgulamıştı. Oysa şimdi...

Kate'in çığlığıyla irkildi. Küçük kız kollarını sıkı sıkı onun boynuna dolamıştı. «Benimle kal,» diye bağırdı. «Beni bırakma burada.»

«Elbette kalırım, canım,» dedi ona gülümseyerek. «Seni hiç yalnız bırakır mıyım? Büyükannen ve ben, burada, seninle birlikte kalacağız.»

O anda yan gözle genç adama baktı. Onun yüz çizgilerinin birden gerildiğini fark etti. Bu işten hiç hoşlanmadığı her halinden belli oluyordu. Onun bir an önce gitmesini istiyordu, Dizzy.

«Lütfen rahatsız olmayın, Profesör,» dedi resmi bir tavırla. «Biz ona bakarız.»

Zachariah Bennett duraksadı. Bir şey söyleyecekmiş de söyleyemiyormuş gibi bir hali vardı. Sonunda, «Yarın sabah görüşürüz, Dizzy,» dedi. Sesinde resmiyetten eser yoktu.

«Nasıl isterseniz,» diye karşılık verdi Dizzy.

«Saat onda. Çalışma odamda.»

«Çalışma odanızda olmaz,» dedi Dizzy, kendisine bile yüksek gelen bir ses tonuyla. Zach ve Mrs. Scott birbirlerine baktılar. Genç adam kaşlarını

çattı. «O kitaplar bende dehşet duygusu uyandırıyor,» diye devam etti Dizzy. Sinirleri iyice bozulmuştu. «İsterseniz, yemek salonunun yanındaki odada görüşelim. Siz kahvenizi içerken.»

Bu sözler Zachariah Bennett üzerinde soğuk duş etkisi yapmıştı. Birden ciddileşti. Christi onları tanıştırdığı an da böyleydi. Tam bir tarih profesörü gibi bakıyordu şimdi.

«Nasıl isterseniz,» dedi buz gibi bir sesle. «İkinize de iyi geceler, bayanlar.» Mrs. Scott'u başıyla hafifçe selamlayarak Dizzy'nin yüzüne bakmadan çıkıp gitti.

O anda Dizzy yüreğinden bir kuş sürüsünün havalandığını hissetti. Geceyi Kate'le birlikte geçireceği anlaşılmıştı. Küçük kızı yavaşça yatağına yatırdı.

Mrs. Scott hâlâ dehşet içindeydi. Endişeyle Dizzy'ye bakarak, «Aman Tanrım,» dedi. «Profesör'ü kızdırdık galiba.»

«Hayır,» dedi Dizzy. «Kızmadı.» En azından Kate ağladığı için kızmadığı açıktı. Zachariah Bennett bir an için kendini kaybetmiş olmalıydı. Ve az önce de yanlış bir şey yaptığını fark etmişti besbelli. Durumu telafi etmek için yarın sabah Dizzy'ye uzun bir konferans çekeceği apaçık ortadaydı. İçinde pişmanlık ve yorgunluktan başka bir şey yoktu o an. Belki de aralarında geçen olayı Christi'nin bilmemesini isteyecekti. Endişelenecek bir şey yoktu bunda, çünkü Dizzy'nin arkadaşına bu olaydan söz etmeye hiç niyeti yoktu.

Dikkatle kendisine bakan Mrs. Scott'a dönerek, «Siz yatın isterseniz, Mrs. Scott,» dedi. «Dün gece de hiç uyumadınız. Ben biraz Kate'in yanında oturmak istiyorum.»

Mrs. Scott yatağa yaklaşarak Kate'in bir meleği andıran yüzüne sevgiyle baktı. «Bence hiç

gerek yok,» dedi. «Sabaha kadar uyuyacaktır, eminim.»

«Yine de onun yanında kalmak istiyorum, sizce bir sakıncası yoksa, tabii.»

«Ne sakıncası olabilir,» dedi yaşlı kadın gülümseyerek. «Çocuklara verilen söz tutulmalıdır, öyle değil mi?»

«İşte bu çok doğru. Merak etmeyin, uyanmayacağından emin olduğum zaman giderim. Siz lütfen rahatınıza bakın.»

Bir an önce yalnız kalmak ve düşünmek istiyordu. Yorgunluktan bitmiş görünen Mrs. Scott iyi geceler dileyip kendi bölmesine geçince rahat bir soluk aldı Dizzy. Yaşlı kadın haklıydı. İnsanlar, özellikle yetişkinler çocuklara verdikleri sözü mutlaka tutmalıydılar.

Odasına dönmek istemiyordu. Yarın sabah uyanınca Zach'ın kollarında geçirdiği o harikulade anların bir rüya olduğunu sanmaktan korkuyordu. Ne var ki, birkaç saat sonra odasına döndüğünde, yaşadığı o anın bir rüya sanılamayacağını bir kez daha anladı. Tepsi içindeki bisküviler ve süt, olduğu gibi duruyordu.

Birkaç saat sonra o küçük odada Zach'la yine bir araya gelecekti.

Bölüm Yedi

«İyi, ama seninle hangi konuda konuşacak?»

Christi bu işe akıl erdiremiyordu. Mutfakta oturmuş kahvaltı ediyorlardı. Dizzy, Profesör'le konuşacağını arkadaşına söylemek zorunda hissetmişti kendini.

Ona Kate'in geceyarısı nasıl çığlık çığlığa uyandığını ve Zach'la birlikte hemen aşağıya koştuklarını da anlattı. Tabii, o sırada Zach'la birlikte kendi yatak odasında olduklarını söylemedi. Arkadaşına Zach'ın kendisiyle bu konuda konuşmak isteyebileceğini hissettirdi.

«Belki bana bir süre kadar ev işlerinde yardımcı olmamı teklif edecek. Mrs. Scott'un ailesiyle uğraşmak için zamana ihtiyacı var.»

«Nasıl böyle düşüncesiz konuşuyorsun, anlamıyorum,» dedi Christi. «Yoksa rol mü yapıyorsun?»

«Benimle ne konuşacağını nasıl bilebilirim? Belki de burada daha fazla kalmamı isteyecektir.»

«İşte buna inanmam!»

Christi başını iki yana salladı. O sabah olduğundan daha da güzel görünüyordu. Üzerinde gözlerinin rengine çok iyi uyan açık mavi elbise vardı. Dizzy ise üzerindeki külüstür giysilerle kendisini çok kötü hissediyordu.

Kahvesinden büyükçe bir yudum aldı. «Sen ne kadarını biliyorsan ben de o kadarını biliyorum,» diye mırıldandı. Zach'la yatak odasında aralarında geçenleri hatırladıkça korkuya benzeyen bir tedirginlik duyuyordu içinde.

Christi derin düşüncelere dalmış gibiydi. Gözlerini hafifçe kısmış alt dudağını ısırıyordu. Birden aklına parlak bir fikir gelmiş gibi, «Onunla yoksa ben mi konuşsam?» dedi.

«Olmaz,» diye bağırdı Dizzy. Bu ani patlama Christi'yi şaşırtmıştı. Gözlerini kısarak dikkatle arkadaşının yüzünü inceledi.

«Önemli bir şey konuşacağını sanmıyorum,» dedi Dizzy, sakin bir sesle.

«Ne konuşursa konuşsun, söylediği her kelimeyi bana anlatmanı istiyorum.»

Az sonra Dizzy odanın kapısında duraksadı. Zach'ın içerde olduğunu ve o anda kendisini beklediğini biliyordu. Çünkü Mrs. Scott kahveleri az önce içeri götürmüştü. Kate'in babasını karşılamak için küçük kızı da yanına alarak havaalanına gidecekti.

Kapıyı açıp içeri girmeden derin bir soluk aldı. Zachariah Bennett koltukta oturuyordu. Dizzy'nin içeri girdiğini fark edince başını çevirip baktı. Güneş gözlükleri olmadığı için iri ela gözleri olduğu gibi görünüyordu. Dizzy bakışlarını kaçırarak ona doğru yürüdü.

Yakası açık bir gömleğin üzerine kahverengi balıksırtı bir ceket giymişti. Ayağında koyu kahverengi bir pantolon vardı. Tipik bir ev kıyafetiydi bu. Kusursuz değildi, ama ona entelektüel bir hava veriyordu.

Genç adam oturduğu yerde hafifçe doğruldu. «Merhaba, Dizzy,» dedi. «Şöyle otur istersen.» Hafifçe gülümsedi. «Korkuyor gibi bir halin var. Seni ısıracağımı mı düşünüyorsun, yoksa? Dün gece olanlar seni çok mu rahatsız etti?» Bakışları Dizzy'nin kulak memesinden boynuna doğru kaydı.

Bu bakış Dizzy'nin içini hafifçe ürpertti. Onun dudaklarını boynunda hisseder gibi olmuştu bir,

den. Böylesine küçük bir hareketin bu kadar büyük bir etki yaratması doğal mıydı?

«Kahven soğuyor, Dizzy.»

Dizzy yavaşça yaklaştı ona, önünden geçip tam karşısındaki koltuğa oturdu.

Zach ne söylemesi gerektiğini düşünüyor gibiydi. Kaşları hafifçe çatılmıştı.

«Bak, Dizzy...»

«Sizin kahveniz de soğuyor,» diye atıldı Dizzy. Başlangıcı mümkün olduğu kadar geciktirmek istemişti.

«Bu kadar gerilmene gerek yok,» diye mırıldandı genç adam.

Gerilmek mi? Bu sözcük durumu anlatmak için çok yetersizdi. Büyük bir sınava girmek üzereydi sanki ve pek şansı olmadığını biliyordu. Geriliminin belli olmadığını sanmakla yanılmıştı. Aslında bütün bu olup bitenleri basite indirgemeye çalışsa daha iyi ederdi. Dün gece alt tarafı odasına bir tepsi içinde bir bardak süt ve birkaç bisküvi getirmişti. Bunda o kadar yadırganacak ne vardı? Ama sonra? Odasına sadece onu kollarına alıp öpmek için gelmiş olabilir miydi?

«Dün gece olanlar için senden özür dilemek istiyorum, Dizzy.»

Bu da nereden çıkmıştı şimdi?

«Biliyorum,» diye devam etti genç adam. «Böyle durumlarda özür dilemek yeterli olmaz.»

Dizzy hayretle bakakaldı. Özür gerektiren bir şey yaptığını sanıyordu demek.

«Evimde misafir olarak bulunuyorsun. Bundan yararlanıyormuş gibi bir duruma düştüm, sanırım.»

Yararlanmak mı? Onu öpmekle ondan yararlanmış mı oluyordu?

«Söyleyecek bir şey bulamıyorsun, öyle değil mi, Dizzy? Evet, seni çok iyi anlıyorum. Aslında

haklısın.» Kahvesinden bir yudum alıp fincanı yavaşça yerine bıraktı. Gerçekten üzgün görünüyordu. «Şu anda kendimi pek iyi hissetmiyorum,» diye mırıldandı. «Senden tekrar özür diliyorum. Bir daha böyle bir şey olmayacak. Sana söz veriyorum.»

Dizzy ne diyeceğini bilemiyordu. Dili tutulmuş gibi kımıldamadan bakıyordu ona. Bunu hiç beklemiyordu. Aklına gelebilecek en son şeydi bu. Peki şimdi Christi'ye ne söyleyecekti.

«Sana bunu söyleyecektim,» dedi Zach, üzgün bir sesle. Yerinden kalkıp kapıya doğru yürüdü. «Lütfen inan bana, bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım.» Kapıya doğru yürüdü. Sanki onunla yalnız kalmak istemiyordu.

Dizzy şaşkın bakışlarla genç adamın hareketlerini izliyordu. Onu öptüğü için özür diliyordu. Dizzy'ye kızmamış, onun kendisine bunu yapması için cesaret verdiğini düşünmemişti. İnanılır gibi değildi. Öpüşmenin bütün sorumluluğunu tek başına üstlenmişti.

O anı olduğu gibi hatırlıyordu, Dizzy. 'Seni öyle istiyorum ki,' demişti.

Daha önce hiçbir erkek onu böyle öpmemişti. Yoksa Zach bir an kendini mi kaybetmişti? Onu bu kadar büyük bir şiddetle arzulamış olabilir miydi? Gerçek buysa... Ona âşık mıydı yoksa? Zach geçmişte büyük acılar çekmişti. Sevilen birinin kaybı ne demektir, biliyordu. Belki bu yüzden, kaybetme korkusu nedeniyle yeniden âşık olmaktan hep kaçınmıştı. Ve dün gece bir an kendini kaybetmişti. Şimdi de korkusu ağır bastığı için durumu düzeltmeye çalışıyordu. Bu durumda yeni bir girişimde bulunmayacağı açıktı. İkinci bir adım atılacaksa bunu tek başına Dizzy'nin yapması gerekecekti.

Bütün bunları odanın içinde tek başına düşü-

nüyordu, çünkü Zach çoktan çıkmış, kapıyı ardından yavaşça kapamıştı. Aynı kapı birden açılınca Dizzy umutlandı. Ama gelen Christi'den başkası değildi.

«Ne oldu? Zach Amca odadan çıktığından beri seni bekliyorum. Neler konuştuğunuzu gelip anlatasın diye.»

Öfkeli ve telaşlı görünüyordu. Hemen gelip Zach'ın az önce kalktığı koltuğa oturdu.

Dizzy arkadaşının gözlerinin içine bakarak gülümsedi. «Nereden biliyorsun? Koridorda bir yere gizlenip burayı mı gözlüyordun yoksa?»

«Elbette. Ne yapmamı bekliyordun. Yemek odasından burayı gözlüyordum.»

«Bu huyunu çok seviyorum, Christi. Hiç olmazsa açık sözlüsün.» Bunları söyledikten sonra hafifçe öksürdü. «Neler konuştuğumuza gelince. Amcan önemli bir şey söylemedi. Sadece Kate'le ilgili son gelişmeleri sordu. Kendisi gittikten sonra uyuyabilmiş mi, Mrs. Scott'un morali nasılmış... Bunun gibi şeyler.»

«Hepsi bu kadar mı?»

Christi'nin büyük bir düşkırıklığına uğradığı yüzünden belliydi. «En azından seni dışarda akşam yemeğine davet edeceğini sanıyordum.»

Dizzy ona sert bir bakış fırlattı. «Bunu da nereden çıkardın şimdi?»

Christi gülümsedi. «Bütün belirtiler böyle bir gelişmeyi haber veriyor, canım. Neden yalnız seni çağırdı? Kate ve Mrs. Scott'la ilgili bir meseleyi konuşurken benim olmamda ne gibi bir sakınca var? Seni akşam yemeğine davet etmesi için bahane de vardı.»

«Mrs. Scott'un dediğine göre, bir süre kadar yemek işlerini Frederiks düzenleyecek. Bu işlerle uğraşan bir şirketle anlaşma yapmış.»

«Yine de Zach Amca seni akşam yemeğine da-

vet edecektir. Belki ikimizi birlikte ister. Günün birinde evlenirseniz ona ne diyeceğim acaba? Zach Amca demek biraz tuhaf kaçmaz mı?»

Dün gece olanlardan sonra Dizzy'yi şaşırtacak bir şey olamazdı. Christi'nin sözlerini sakin bir tebessümle karşıladı.

«Gökyüzünün masmavi değil de yemyeşil olduğu bir gün Zach'la evlenirim belki.»

Christi bu sözlerden hiç etkilenmemiş gibi başını iki yana salladı. Onun Zach'la evleneceği fikrine yavaş yavaş alışıyor gibi bir hali vardı.

«En yakın arkadaşıma 'yenge' diye hitap etmem biraz garip kaçmayacak mı?»

«Senin akıllanman imkânsız, Christi.»

Christi yüzünde samimi bir ifadeyle arkadaşına bakıp gülümsedi. «Akıllanmaya da niyetim yok, zaten.»

«Bak canım, bu işe hiç karışmasan daha iyi olmaz mı?»

«Bu iş çok mu önemli, sence?»

«Hayır, sadece çok hassas.»

«Bunu ben de biliyorum.»

Dizzy sıkılmaya başlamıştı. Başını iki yana sallayarak, «Yanlış anlıyorsun,» dedi.

«Düğünde bir araya geleceğiniz ana kadar onun koluna ben girebilir miyim?» Bunları söylerken Christi'nin gözlerinin içi gülüyordu.

«Gerek yok sanıyorum. Bu işi ben yaparım. Aslında bunu babamın yapması ve Zach'ın değil benim koluma girmesi gerekiyordu.»

Christi güldü. Yavaşça yerinden kalkarken arkadaşına, «Onu düşünmek için biraz yalnız kalmak istersin herhalde,» dedi. «Unutmaman gereken çok önemli bir şey var, Dizzy. Arkadaşlarının hiçbiri senin dostluğunu kaybetmek istemez. Özellikle benim için geçerli bu.»

«Bu konuda kendi başına ve uygunsuz bir şey yapmazsın, umarım.»

«Merak etme. Bu öyküde dekoratif bir unsur olarak görüyorum kendimi.» Kapıya doğru yürürken arkasına döndü. «Çok beklemeyeceğiz, öyle değil mi?» dedi anlamlı bir tavırla.

Göl uyuyordu sanki. Dizzy uzun süredir odasında, pencerenin önündeydi ve bakışlarını gölün durgun yüzeyinden ayıramıyordu. Bulunduğu yerden Zach'ın göle girdiği kesimi tam olarak göremiyordu. Görüş açısını kesen şu alçak tepenin bir mucizeyle ortadan kalkmasını öyle çok istiyordu ki.

Zachariah Bennett'le ilişki kurmaya hazır mıydı? Daha önemlisi bunun gerçek bir aşk olduğunu söylemek mümkün müydü? Bunlar onun için yanıtlanması çok güç sorulardı.

Bir erkeğin onu bu şekilde etkileyebileceğini rüyasında görse inanmazdı. Bir zamanlar annesi de babası için buna benzer şeyler hissetmiş miydi? Dizzy duygusal konularda riske girmek istemediğini düşündü birden. Bu korku mutsuz bir aile ortamında büyümesinden kaynaklanıyordu.

Arabada Christi arkadaşının kulağına eğilerek, «Gördün mü,» dedi. «Bu konuda da haklı çıktım.»

Hep birlikte akşam yemeğine gidiyorlardı. Arabayı Zach kullanıyor, Dizzy onun yanında oturuyordu. Frederiks'in bulduğu yeni aşçı öğleden sonra şatoya gelmişti, fakat Christi ısrar ederek amcasını hep birlikte dışarda akşam yemeğine ikna etmişti.

Restorana girdiklerinde Zach, Dizzy'nin tam karşısına oturdu. Dizzy elinden geldiği kadar sakin görünmeye çalışıyordu. Buna rağmen genç adamın her hareketinin ve her bakışının farkındaydı. Genellikle çevre masalara bakıyor, ama ba-

kışlarının sürekli Zach'ın gözlerine çevrilmesini engelleyemiyordu. Bakışları bir ara genç adamın ellerine takıldı. Biçimli, uzun parmakları vardı. Buna rağmen güçlü ellerdi bunlar. Üst kısımlarındaki altın renkli ince tüyler belli oluyordu. Onda keşfettiği en küçük ayrıntılar bile kalbinin hızlı çarpmasına yol açıyordu.

Christi çöpçatanlık görevini benimsemeye başlamış gibiydi. Orada, ikisinin yanında oturuyor, fakat varlığını belli etmemek için elinden geleni yapıyordu. Bütün bu olup bitenleri çok ciddiye aldığı her halinden belliydi. Dizzy ona içinden sessizce teşekkür etti.

Çok güzel, romantik bir restorandı burası. Küçük yuvarlak masalar ayrı ayrı az ışıkla aydınlatılmıştı. Çevredeki çiftler romantik bir havada birbirlerinin gözlerine bakarak alçak sesle konuşuyor, içkilerini yudumluyorlardı. Kendi masaları genel görünüme biraz aykırıydı. İki genç ve güzel bayanla oturan orta yaşlı bir adam.

«Bir gören olsa senin hakkında kimbilir ne düşünecek Zach Amca?» dedi Christi. İçeri girdiklerinden beri ilk kez konuşmuştu. «İki genç ve güzel kadınla birliktesin.»

Zachariah Bennett'in yüzü geniş bir tebessümle aydınlandı. «Şöhretimin bu nedenle azalacağını hiç sanmam,» dedi. «Tam aksine, artacaktır.» Üzerindeki koyu kahverengi elbise ona çok yakışmıştı. Gelmeden önce salonda onunla karşılaştığında saçları yine ıslak gibiydi. Şimdi masa lambasının ışığında hoş parıltılar saçıyordu etrafa. Küçük bir bukle alnına düşmüştü. 'Tanrım,' diye içinden geçirdi Dizzy. 'Bu adama bitiyorum.' Ona baktıkça içinde bir heyecan uyanıyor ve bu duygu ona bir çeşit panik duygusu veriyordu.

«Haklısın galiba,» dedi Christi. «Böyle şeyler

bütün erkeklerin gururunu yüceltir. Ve kıskanırlar birbirlerini.»

«Yeğenimi ve onun arkadaşını akşam yemeğine götürmek bu çeşit bir duygu yaratmaz,» dedi genç adam. İçkisinden bir yudum alarak çevresine bakındı.

Christi'nin arkadaşı... Hayır, Zach'ın kendisi hakkında sadece bunu düşünmediğini gayet iyi biliyordu Dizzy. O gece çantasındaki sonuncu elbiseyi giymişti. Gözlerinin rengini vurgulayan açık yeşil bir elbiseydi bu. Ona saf ve aydınlık bir görünüm sağlıyordu. Zach'ın bakışları arada bir düşüncesini ele veriyor ve Dizzy onun tarafından tam bir kadın olarak görüldüğünü hissediyordu.

Saçlarını zarif bir topuzla ensesinde toplamıştı. Bunun ağırbaşlı ve olgun bir hava sağladığını gayet iyi biliyordu.

«Senin gibi yakışıklı bir adamla birlikte olmak beni gururlandırıyor,» dedi Christi. Sonra Dizzy'ye dönerek, «Sence de öyle değil mi?» diye sordu.

Dizzy kirpiklerinin arasından Zach'a baktı. Genç adam gülümsüyordu, ama biraz sıkılmış gibiydi. Yeğeninin kendisini zor duruma soktuğunu düşünüyordu belki. Aslında Christi'nin söylediği Dizzy için de geçerliydi. O restoranda Zachariah Bennett'ten daha yakışıklı bir erkek yoktu.

«Evet,» dedi Dizzy, sakin bir tebessümle. «Ben de sizi çok yakışıklı buluyorum.» Bunu genç adamın gözlerinin içine bakarak söylemişti. «Bu konuda tevazu göstermenize hiç gerek yok, Zach,» diye mırıldandı.

Bir an göz göze geldiler. Dizzy o bal rengi gözlerin içinde eridiğini hissetti. Her şey silinip yok olmuştu sanki. Restoranda kimseler yoktu. Sadece ikisi, iki âşık...

Dizzy zorlukla toparladı kendini. Christi'ye dö-

nerek, «Burası çok güzel bir yer,» dedi. Sonra genç adama bakarak, «Buraya sık sık gelir misiniz, Zach?» diye sordu.

Genç adam geniş omuzlarını yavaşça kaldırdı. «Ne yazık ki hayır,» dedi. «Ben de ilk kez geliyorum.»

Christi güldü. «Zach Amca sosyal hayattan pek hoşlanmaz,» dedi.

Dizzy arkadaşına ters bir bakış fırlattı. Şu Christi bir densizlik yapmasa olmazdı. Aslında Zach'ın uzun zamandır bir kadınla birlikte olmadığını hissetmişti.

«Ne kadar meşgul olduğumu biliyorsun, Christi,» diye yanıt verdi genç adam. «Korkarım münzevi bir tarih profesöründen başka bir şey değilim ben.»

«Dizzy tarihi çok sever,» diye atıldı Christi. «Bu konuda bir sürü kitap okumuştur. Okulda en başarılı olduğu ders, tarihti.»

«Okulda en sevdiğim dersin hangisi olduğunu hatırlaman çok garip,» dedi Dizzy. «Çok yakın bir ilişkimiz yoktu.»

Christi hafifçe kızardı. Çöpçatanlık yapayım derken kendi senaryosunu berbat ediyordu.

«Şey... bunu unutmam imkânsız. Çünkü okuldayken en sevmediğim ders tarihti.»

«Biraz daha kahve isteyen var mı?» diye sordu Dizzy, konuyu değiştirmek için. «Ben bir tane daha alacağım. Dün çok yorucu bir gece geçirdim.» Bunu söylerken Zach'la göz göze gelmemeye özen göstermişti.

«Ben gittikten sonra uzun süre Kate'in başucunda oturmuşsun,» dedi Zach.

«Ona yanında kalacağımı söylemiştim.»

«Ama uyuyormuş.»

«Birden uyanabilirdi ve sözümü tutmadığımı düşünebilirdi.»

Zach'ın dikkatli bakışlarını yüzünde hissediyordu. Sanki onu şaşırtan bir şey vardı. Garsona işaret etti. Hesap faturasını imzalarken, «Gerçekten çok yorgun olmalısın,» diye mırıldandı.

Zach hesabı öderken Dizzy'yle Christi tuvalete geçtiler. Christi hemen aynanın karşısında yerini alıp makyajını tazelemeye başladı. Sanki çok gerekliymiş gibi.

«Bakıyorum, elinden geleni yapıyorsun,» dedi Dizzy.

Christi hafifçe kızardı. «Sadece sizi doğru yöne itmeye çalışıyorum.» Birden kararlı bir tavırla doğrulup arkadaşının yüzüne baktı. «Sana bir şey söyleyeyim mi? Bu adam seninle çok kibar konuşuyor. Bir yabancıymışsın gibi. Öte yandan bakışlarıyla yiyor seni.»

«Saçmalama, lütfen. Şunun şurasında üç gün oldu. Zachariah gibi bir adam bu kadar kısa sürede karar vermez.»

«Bir rahibe gibi davranmaktan vazgeç artık. Yoksa o da aynı şekilde davranır ve sizi ancak bir manastır paklar.»

Dizzy gülümsedi. «Rahibe gibi davrandığım yok. Ayrıca Zach'ı bir keşiş olarak düşünemiyorum. Dün gece hiç de keşişe benzemiyordu.»

Christi'nin tek kaşı o anda havalandı.

«Ya, demek öyle.»

Dizzy bir sır vermiş gibi utandı.

«Dün gece başka şeyler oldu, öyle mi?»

«Artık yeter,» dedi Dizzy, eliyle sert bir hareket yaparak. «Artık bu konuda konuşulmasını istemiyorum.»

Aslında Christi'ye kızması imkânsızdı. Dizzy ve Zach birbirlerine âşık olurlarsa bütün planlarını hiçe sayacağı ve arkadaşının mutluluğu için hazırlanacağı apaçık ortadaydı. Christi böyleydi işte.

Şatoya dönerlerken hiç konuşmadılar. Christi arka koltukta sesini çıkarmadan hatta varlığını belli etmeden oturuyordu. Sanki Zach ile Dizzy akşam yemeğinden eve yalnız dönüyorlardı. Yalnız olsalardı genç adam arabayı durdurabilir ve Dizzy'yi kollarının arasına alabilirdi.

Dizzy derin bir iç çekti. Zach ona döndü birden.

«Neden iç çekiyorsun?»

«Dün geceyi hatırladım da...»

Genç adam hafifçe kaşlarını çatarak, «Kate'i mi?» diye sordu.

«Yo, şey... hayır, Kate'i değil, tabii.»

Tam o sırada yola bir tavşan fırladı. Zach hayvanı ezmemek için arabayı ustalıkla yana kaydırdı. Sonra bakışlarını tekrar Dizzy'ye çevirdi.

«Demek Kate'le ilgili değil.»

«Hayır. Ayrıca, bir şey söylemek zorunda değilsin. İnsan her şeyi düşünebilir.»

«Haklısın. Aklından geçenleri düşünmek için çok yaşlıyım biliyor musun? Bu sabah senden özür dilememin sebebi...»

Dizzy genç adamın kulağına eğilerek, «Christi arkada, biliyorsun,» diye fısıldadı. Onun uyumadığı kesindi.

«Anlıyorum,» dedi Zach. Yol boyunca bir daha konuşmadılar. Araba şatonun önünde durduğunda Dizzy arkadaşının gerçekten uyuduğunu fark etti. Ama buna aldanmamalıydı. Christi'nin aralarındaki konuşmayı işitecek kadar uyanık kaldığı kesindi.

Eve girince doğruca içki salonuna geçtiler. Zach onlara yatmadan önce birer içki teklif etmişti. Christi salona kadar geldi, ama amcasının uzattığı brendiyi kabul etmedi. «Galiba çok uykum var,» dedi. «Bir an önce gidip yatsam iyi olacak.

Sabah görüşürüz. İyi geceler.» Onlara el sallayarak salondan çıktı.

Bu ani gidiş Dizzy'yi altüst etmişti. Tedirgin edici bir sessizlik başladı. Arabadayken daha rahattı, çünkü hem içersi karanlıktı hem de Christi'nin arka koltukta olduğunu biliyordu. Oysa şimdi ışıl ışıl aydınlatılmış bir salonda ve onun karşısında kendisini çıplak gibi hissediyordu.

Zach ağır hareketlerle, cebinden çıkardığı piposunu yaktı. Bakışlarını duvarda, bazen tavanda gezdiriyor sanki düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu.

Birden bakışlarını Dizzy'ye çevirdi.

«Hep seni düşünüyorum, Dizzy.» Bakışlarını elindeki viski bardağına indirdi. «Düşünüyorum ve bir sonuca varamıyorum. Lanet olsun!»

Elindeki viski bardağını yere vurarak parçaladı. Bu öylesine beklenmedik bir hareketti ki, Dizzy ayağa fırlayarak küçük bir çığlık attı.

«Biliyorum, bunun bir daha olmayacağını sana söylemiştim, ama...»

Genç adam elini alnına götürerek sustu.

Dizzy hâlâ ayaktaydı. Ellerini yüzüne bastırmış titriyordu. Sonra birden ona koştu. Kollarını boynuna dolayarak vücudunu onunkine bastırdı. Dudakları sabırsızlıkla genç adamın dudaklarını aradı. Evet, bu adam bir Yunan Tanrısı'ydı, her şeyiyle!

Artık biliyordu. Kafasında tek bir soru bile kalmamıştı. Bu adamı istiyordu. Hayatında ilk kez bir erkeği istiyordu, hem de delicesine. Sabahki konuşma biraz kafasını karıştırmıştı. Ama şimdi kuşkuya yer yoktu. Aşktı bu, aşkın ta kendisi! Geri dönülmez biçimde ona bağlandığını hissediyordu. Ve bu adam onu asla incitmeyecekti, asla kırmayacaktı onu. Babası gibi biri değildi çünkü.

Bu düşünceler bütün benliğini kuşatmıştı. Onun gittikçe derinleşen öpüşlerine arzuyla yanıt veriyor, ona daha yakın olmak için can atıyordu.

Gittikçe daha ihtiraslı öpüşüyorlardı. Onu bütün varlığıyla en derinlerinde duyuyordu.

Onun ne kadar güçlü olduğunu o sabah gölün kıyısında uzaktan bakarak anlamıştı. Ama şimdi aynı gücü kendi vücuduyla hissediyordu. Bambaşka bir duyguydu bu. Zach'ın ensesinde parmaklarını kenetlemiş kendinden geçercesine dudaklarını öpüyordu. Birden ayaklarının yerden kesildiğini hissetti. Genç adam onu kollarının üzerinde kaldırmıştı. Bu arada dudakları birbirinden ayrılmadı. Zach kanepeye taşıdı onu.

Oturduklarında Dizzy hâlâ onun kollarındaydı. Dudakları tekrar tekrar birleşiyordu. Dizzy kanepeye uzanırken içinde bir şeylerin eridiğini hissetti. Ellerini onun ensesinden çekmemişti. Dudaklarının bir an bile ayrılmasına tahammülü yoktu. Hayatının en güçlü ve en zayıf anını yaşıyordu.

Genç adamın dudakları kulak arkasından boynuna doğru yavaşça kayarken gözlerini yumdu. Bu arada elleriyle onun bütün vücudunu okşuyordu. Çıldırtıcı bir zevk dalgası Dizzy'nin bütün vücudunu yavaşça kaplıyordu. Göğsünün hızlı hızlı inip kalktığını soluklarının iyice sıklaştığını fark etti.

Zach onun elbisesinin fermuarını sonuna kadar açtı. Dizzy irkilerek kirpiklerini araladı ve genç adamın bakışlarıyla karşılaştı. O iri ela gözlerde yakıcı bir ifade vardı. Zevk, gurur, hayranlık, tapınma, her şey vardı bu bakışlarda.

Üzerindeki elbisenin sıyrılıp aşağı doğru kaydığını hissettiğinde gözleri kapalıydı. Bir an kımıldamadan bekledi. Parmaklarıyla onun saçlarını sıkıca kavradı. Bu genç adamın vücudundan

yayılan sımsıcak ve büyüleyici hava inanılır gibi değildi.

Dizzy kendisini kanepeye iyice bırakmıştı. Genç adam onu kavramış boynunu öpüyordu. Hareketleri birden durdu. Dizzy şaşırarak gözlerini açtı. Zach'ın dudaklarından dökülen, «Aman Tanrım, ne yapıyorum ben?» sözlerini hayal meyal işitti. Onun doğrulduğunu fark edince iyiden iyiye şaşırdı. Dirseklerine yaslanarak başını kaldırdı. Zach'ın ceketi bile üzerindeydi. Yalnız gömleğinin düğmeleri tamamen çözülmüş ve çıplak, tüylü göğsü ortaya çıkmıştı. Kanepenin kenarında oturuyordu. Parmaklarını saçlarının içinden geçirdi. Dizzy'yle göz göze gelmemek için özel bir çaba harcıyor gibiydi.

Neden durmuştu?

Dizzy telaşla doğrulup oturdu. Yere düşen elbisesini giyerken, «Çok iyiydi, Zach,» dedi soluk soluğa.

Genç adam elini salladı. «Hayır,» dedi. «Doğru değil bu.» Dizzy fermuarını çekerek kapadı. Çıkan ses Zach'ın dikkatini çekmiş olmalıydı. Bakışlarını Dizzy'ye çevirdi.

«Evimde misafir olarak bulunuyorsun,» dedi Zach. «Doğru değil bu yaptığım!»

Gerçekten de çok pişman olmuş gibi bir hali vardı. Dizzy yavaşça onun koluna dokunarak, «Ama ben...» diye söze başladı.

«Hayır, böyle bir şey yapmamalıyım!»

Kısa bir sessizlikten sonra Zach yavaşça eğilip Dizzy'nin öpülmekten kabarmış dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu ve arkasına bile bakmadan salondan çıkıp gitti.

Bölüm Sekiz

Dizzy ertesi gün hâlâ Christi'ye ne söyleyeceğini düşünüyordu. Onun odadan çıkmasından sonra olanlar hakkında mutlaka bir şeyler söylemesi gerekliydi.

Zach'a âşık olduğunu biliyordu artık. Bu konuda en ufak bir kuşkusu bile kalmamıştı. Bunun, beraberinde bir sürü acı getireceğinin de farkındaydı. Öte yandan Zach dün gece olanları bir daha tekrarlamama konusunda bu kez iyice kararlıydı. Dizzy orada hâlâ misafir olarak bulunduğuna göre, sorunu çözmek için bir şeyler yapmak kendisine düşüyordu. Bir otele yerleşebilirdi. Böyle bir adım atsa bile daha sonra neler olacağını kestirmek güçtü. Bütün bunları arkadaşına anlattı.

«Ne düşünüyorsun?»

Christi'ydi bu. Tam karşısında oturmuş, soru dolu bakışlarını arkadaşının yüzüne çevirmişti.

«Ne dedin?»

«İkide bir dalıp gidiyorsun. Dikkatini şu konuşma üzerinde toplasana.»

«Evet, haklısın.»

«Dün gece olanlar aklını başından aldı galiba.»

Dizzy arkadaşına gülümsedi. «Özür dilerim,» dedi. «Gerçekten, çok dalgınım.»

Christi derin derin iç çekti. «Aranızda geçenleri bana tam olarak anlatmadığını hissediyorum. Oysa dün gece Zach Amca'yla yalnız kalmanı sağlayan ben oldum.»

Dizzy başını iki yana salladı. Aslında ne söyle-

yeceğini bilemiyordu. O Yunan Tanrısı'na ilk gördüğü anda âşık olduğunu arkadaşına zamanında söylememekle hata etmişti. Zach'ın anne ve babasına benzemediğini, içinden çıkıp geldiği aile ortamının üzerinde yarattığı bütün olumsuz etkileri silebileceğini de oldukça geç anlamıştı.

«Bizi kasten yalnız bıraktığını biliyorum,» diye mırıldandı.

«Ama yine de...»

«Bak canım, dün gece onunla neler konuştuğumu sana anlattım. Sabahtan beri onunla karşılaşmadım bile. Yoksa bugün de görüştüğümüzü mü sanıyorsun?»

Zach sabah erken bir saatte kalkmış ve günlük rutinine başlamış olmalıydı. Sabah yürüyüşü, ardından kahvaltı, öğleye kadar kesintisiz süren bir çalışma... Öğle yemeğinden sonra her zamanki gibi ortadan kaybolmuştu.

«Bence ikiniz de çok inatçısınız,» dedi Christi. «Bu durum, bir bakıma birbirinize çok uygun olduğunuzu gösteriyor.»

«Böyle mi düşünüyorsun, gerçekten?»

«Elbette.»

Christi yerinden kalkıp odanın içinde yürümeye başladı. Öğle yemeğinden beri bu odada oturuyorlardı. Uzun kesintilerle saatlerdir konuşuyorlardı.

Dizzy oturduğu koltuğun arkalığına yaslandı. Zach'ın neler düşündüğünü çıkarmaya çalışıyordu. Belki de önüne gelen her erkekle yatağını paylaşan bir kadınla birlikte olamayacağını düşünüyordu. Henry meselesinden hiç söz etmemişti, ama Christi sayesinde inandırıcılık kazanan bu saçma öyküyü unutmadığı da kesindi.

Sorunlar çoğalmadan Zach'a kendisi hakkındaki bütün gerçeğin anlatılması daha iyi olmaz mıydı? Zach ona ilgi duyabilirdi, ama anlamlı bir

beraberlik istemesi için başka şeyler gerekiyordu. Dizzy'nin yirmi bir yaşında bir bâkire olduğunu nereden bilecekti? Öyle karışık bir resim çizmişti ki, hiçbir erkek, özellikle Zach gibi biri, bu kadar karmaşık bir ilişkiye girmek istemezdi.

«Zach'la şimdilik konuşmanı istemiyorum,» dedi arkadaşına ani bir kararla. «Bu konuda plan falan hazırlamaya kalkma. Amcan bana gerçekten ilgi duyuyor olabilir. Ama bu ilgi onu şaşırtıyor olmalı. Önüne gelen herkesle yatan, başıboş birine nasıl böyle bir sempati duyduğunu düşünüyor olmalı.»

Christi elini alnına götürdü. «Nasıl bilebilirdim,» dedi. «Ah Tanrım, her şeyi karmakarışık ettim.»

«Böyle olacağını bilemezdin ki,» dedi Dizzy, arkadaşını teselli etmek için. «Biliyorsun hazırladığın senaryoyu kabul etmiştim.»

Christi kararlı bir tavırla ona döndü.

«Hemen şimdi gideceğim ve ona her şeyi anlatacağım.»

«Benim anlatmam daha doğru olmaz mı?»

Christi tam çıkmak üzereyken durdu. Yüzünde kararsız bir ifade belirmişti. «Ama benim anlatmam...»

«Lütfen izin ver,» dedi Dizzy, yumuşak bir sesle. «Ayrıca onunla tartışmak istediğim başka şeyler de var. Knollsley Hall'un ressamı ve çalışma odasındaki resim hakkında...»

Christi şaşırmıştı. Gözlerini iri iri açmış arkadaşının yüzünü inceliyor, anlamaya çalışıyordu. «Bunların hiçbiri senin hatan değil,» dedi birden. «Ailenle ilgili sorunların seni çok üzdüğünü biliyorum, Dizzy. Ama insanlar kendi ailelerini seçemiyorlar ki.»

«Haklısın,» dedi Dizzy, durgun bir tavırla. «Aileler de kendi çocuklarını seçemiyorlar.»

«Senin gibi bir kızları olduğu için gurur duymaları gerekirdi.»

Dizzy dudaklarında acı bir tebessümle arkadaşına baktı. «Normal insanlar için geçerli bu. Genellikle her aile çocuğuyla gururlanır. Benimkiler bu konuda bir istisna oluşturuyorlar.»

«Anlıyorum,» dedi Christi, öfkeyle. «Senin yerinde olsaydım...»

«Lütfen bu konuda enerji harcama. Ne kadar öfkelenirsen öfkelen, bir şeyi değiştiremezsin artık. İnsan böyle konularda öfkelenerek ancak kendini yorar. Kazanılacak bir şey yoktur.»

«Galiba haklısın,» dedi Christi. Derin bir soluk aldı. «Yıllardır ailenle ilgili gerçeği kendine bile itiraf etmekten çekindiğini biliyorum. Babanın Martin Ellington-James, annenin ise Valerie Sherman olduğunu benden başka kimse bilmiyor. Zach Amca'nın bu gerçeği bilmemesi belki daha iyi. Bilseydi seninle bu yüzden ilgilendiğini sanacaktın.»

«Haklısın,» dedi Dizzy. «Aradan o kadar uzun bir zaman geçti ki, bu öykü bana bile bazen inandırıcı gelmiyor. Zach'ın yıllar önce servetini kaybetmiş bir ailenin serseri kızı olduğumu düşünmesi belki daha iyi.»

«Sırlarımız gittikçe artıyor, farkında mısın?» diye söylendi Christi.

«Zach da dahil mi bu sırlarımıza?» diye sordu Dizzy. Arkadaşına gülümseyerek baktı.

«Elbette,» dedi Christi. «Bütün bu olup bitenleri başkalarına anlatacağımı mı sanıyorsun yoksa? Fakat bu sırlara bir son vermenin zamanı gelmedi mi sence?»

Dizzy omuzlarını silkti. «Parlamento üyesi Martin Ellington-James'in biricik kızının, ben, yani sefil bir hayat süren Dizzy James olduğuna inanmak Zach için çok güç olacak.»

«Zach Amca böyle şeyleri anlayabilecek kadar zekidir, inan bana. Ayrıca sana karşı büyük bir ilgi duyuyor. Bundan hiç kuşkum yok.»

Evet, Zach'ın ona yönelik bir şeyler hissettiği açıktı. Dün geceki tavrı bile bunu gösteriyordu. Sadece ahlaki kaygılarla hareket etmediği belli oluyordu. Nişanlısına hâlâ âşık mıydı acaba? Bu durumda Dizzy onun hayatında en çok sevilen ikinci kadın olacaktı. Bununla yetinebilir miydi?

«Göreceğiz bakalım,» diye mırıldandı. Arkadaşına gülümseyerek baktı.

«Ne zaman?»

Dizzy ilk anda arkadaşının sorusunu anlayamadı. «Ne, ne zaman?»

«Ona her şeyi ne zaman anlatacaksın?» Çok kararlı bir tavırla sormuştu. Dizzy birden paniğe kapılır gibi oldu.

«Şey... onu ilk gördüğüm zaman. Ne zaman karşılaşırsak o zaman.»

«Neden şimdi gidip konuşmuyorsun onunla? Çok uzakta değil şu an.»

Bunu Dizzy de biliyordu. Saatine bir göz attı. Şu sıralarda Zachariah Bennett gölde yüzüyor olmalıydı. Oraya gidip onu bulma fikri dayanılamayacak kadar cazipti.

Christi arkadaşının aklından geçenleri anlamış gibi, «Haydi, git,» dedi. «Gölün oralardadır şimdi. Kuşları seyrediyordur.»

Zavallı Christi amcasının her gün bu saatte göl kıyısına kuşları gözlemek için gittiğini sanıyordu. Onun çıplak yüzmek gibi garip bir alışkanlığı olduğunu nereden bilecekti? Aslında gözüyle görmüş olmasaydı kendisi de inanamazdı buna.

«Pekâlâ,» dedi Dizzy. «Madem öyle, gidiyorum. Ama onunla birlikte dönmezsem anla ki partiyi kaybettik.»

Christi çok heyecanlanmıştı. Arkadaşının kolu-

nu sıkı sıkı tutarak, «Sana iyi şanslar diliyorum, Dizzy,» dedi.

Dizzy hafif bir tebessümle baktı ona. «Fazla umutlanma, olur mu?» dedi. «Olaylar istediğin gibi gelişmeyebilir.»

«Dalga mı geçiyorsun?» dedi Christi, sakin görünmeye çalışarak. «Düğününüzde ne giyeceğimi bile kararlaştırdım. Şu işin bir an önce halledilmesini istiyorum. Zach Amca'ya senin hakkında söylediğim yalanlar vicdanımı rahatsız ediyor.»

«Hepsi yalan değildi.»

«Hepsi yalandı,» diye bağırdı Christi, inatçı bir tavırla ayağını yere vurarak. «Seninle ilgili bütün gerçekleri bilmesini istiyorum. Bu onu da rahatlatacaktır. Öyle rahatlayacak ki, kendisine yalan söylediğim için bana öfke duyamayacak.»

Dizzy dışarı çıktığında her şeyin ilk günkü gibi olduğunu düşündü. Üzerinde aynı giysiler vardı. Saçlarını serbest bırakmıştı.

Göle doğru ağır adımlarla yürümeye başladı. Acele etmemeliydi. Kendini kaderin ellerine bırakmıştı. Fazla umutlanmamaya bakmalıydı. Üzerindeki giysi biraz rahatsız ediyordu onu. Zach'ı zengin bir ailenin kızı olduğu konusunda ikna etmek oldukça güçtü.

Göle yaklaştığında yüzen birinin çıkardığı sesleri işiterek irkildi. Gölle arasında küçük bir tepe vardı şimdi. Onu da aşınca Zach'ı görebilecekti.

Tepeye çıktığında Zach'ın yüz metre kadar ötede kıyıya doğru yüzmekte olduğunu gördü. Düşmemeye çalışarak küçük adımlarla kıyıya indi. Zach onu görmüştü. Şimdi daha ağır kulaçlarla yüzüyordu. Hava oldukça serindi. Dizzy kıyıya bir göz attı. Zach'ın elbiseleri ve havlusu orada duruyordu. O yöne doğru yürüdü.

Genç adam şimdi iyice yaklaşmıştı. Dizzy'ye ba-

kıyordu. Suyun altında vücudunun çıplak olduğunu düşündü Dizzy. Ama dün geceki yakınlıktan sonra bunun fazla önemi kalmamıştı.

Zach kıyıya iyice yaklaşmıştı şimdi.

«Buraya bir kez daha geleceğini sanmıyordum, doğrusu,» diye seslendi genç adam.

Dizzy şaşırmıştı. Bir an ne diyeceğini bilemedi. «Daha önce geldiğimi nereden çıkarıyorsun?» diye sordu. Çevre tepelerle dolu olduğu ve göl biraz alçakta kaldığı için sesleri yankılanıyordu.

Genç adamın geniş omuzları suyun yüzeyinde görülüyordu şimdi. «İlk karşılaştığımız anı hatırlıyor musun?» diye seslendi. «Christi'nin bizi tanıştırdığı anı. İşte tam o sırada beni eve gelirken gördüğünü düşündüm. Gölden çıkarken.»

Dizzy kulaklarına kadar kızardığını hissetti. Ellerini pantolon ceplerine sokarak ona baktı. Yoksa o gün gözetlendiğini fark etmiş miydi? Zach'ın suyun içinde gülümsediğini gördü.

«Beni gördüğünde çok şaşırmıştın,» diye devam etti genç adam. «Her gün öğleden sonra kuş seyretmeye çıktığımı duyduğun zaman adeta şok geçirdin. Bunlar gözümden kaçmadı. Şatoya gelirken yolda beni gördüğünü anladım. Gölden çıkarken.» Zach bunları söyledikten sonra küçük bir kahkaha attı.

Dizzy başını öne eğmiş, ayakkabısının ucuyla yerdeki küçük taşları ileri doğru itiyordu. Kafasının içi boşalmış gibiydi.

«O gün gördüğünden hoşlandın mı, Dizzy?»

«Şey, evet... Senden saklayacak değilim. Hoşlandım, hem de çok. Ama inan ki seni gözetlemek gibi bir niyetim yoktu.» Ona bakmamak için özel bir çaba harcıyordu.

Genç adamın yavaş yavaş kıyıya doğru yaklaştığını fark edince gözleri irileşti. Su şimdi göğüs hizasına geliyordu. Zach gülümseyerek bakıyor.

du ona ve kıyıya doğru kendinden emin adımlarla yürümeye devam ediyordu. Su genç adamın karın hizasına gelince Dizzy arkasını döndü. Duyduğu sesler Zach'ın yürümeye devam ettiğini gösteriyordu.

«Dönebilirsin,» diye seslendi genç adam.

Dizzy döndü ve birden rahatladı. Zach'ın üzerinde siyah bir mayo vardı ve birkaç adım önünde durmuş gülüyordu. İlerleyerek yerde duran havluyu aldı ve kurulanmaya başladı.

«Ne bekliyordun, Dizzy. Çıplak yüzdüğümü sanıyordun, değil mi? O günden sonra suya hep mayoyla girdim. Doğrusunu istersen beni burada kimsenin görmeyeceğini sanıyordum. Günün bu saatinde yukardaki yoldan kimse geçmez.»

Dizzy gözlerini ondan ayıramıyordu. Vücudu ıslak olduğu için bütün adeleleri belli oluyordu. Üzerindeki siyah mayoya rağmen, gördükleri bir öncekinden farklı değildi.

«Christi beni gölde çıplak gördüğünü biliyor mu?»

«Hayır, ona bir şey söylemedim. Doğru olmaz diye düşündüm.»

Aslında bunu Christi'ye inandırıcılığını kaybetmemek için söylememişti. Zach'ı çıplak gören bir kadının ona büyük bir ilgi duymaması kesinlikle imkânsızdı çünkü. Christi bu kadarını gayet iyi bilirdi.

Genç adam havlusunu boynuna asarak ona yaklaştı. Yerde duran güneş gözlüğünü takmadığı için iri ela gözleri olduğu gibi görünüyordu. Dizzy'ye gülümseyerek baktı. Bakışlarında değişik bir şeyler vardı.

«Christi'ye söylemediğin için sevindim,» dedi genç adam. Alnına düşen saçları geriye doğru itti.

«Zach, ben...»

«Evet, Dizzy?»

Söze bir yerden başlamak zorundaydı. Ama kafasının içi hâlâ bomboştu. Ayrıca Zach ona biraz farklı davranıyor gibiydi. Flört etmeye hazırlanıyordu sanki. Fikrini değiştirmiş olabilir miydi? Belki de dün gece odasına çekildikten sonra düşünmüş ve Dizzy'nin onunla sevişmeye can attığını anlamış ve fikrini değiştirmişti.

«Christi, bütün bu olanların ne kadarını biliyor? Yeğenimin seni ne kadar tanıdığını merak ediyorum, doğrusu.»

Dizzy gözlerini kırpıştırarak genç adamın yüzüne baktı. Her şeyi anlamış olması mümkün müydü? Gerçeği biliyormuş gibi konuşuyordu.

«Dizzy.»

Genç adam aralarındaki mesafeyi birkaç adımla kapatıverdi. Yavaşça onun kollarını tuttu. Dizzy onunla göz göze gelmemeye çalışıyordu.

«Seni öptüğüm an erkeklerle ilişkinin tamamen platonik olduğunu anladım.»

Dizzy hayretle baktı ona. «Bunu da nereden çıkardın,» dedi telaşla. Sanki kendini savunmak istiyordu.

«Söyledim ya.» Parmak uçlarıyla onun çenesine dokunup yüzünü yavaşça yukarı kaldırdı ve gözlerinin içine uzun uzun baktıktan sonra dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. «Seni öperken anladım,» diye fısıldadı, yavaşça.

Dizzy içgüdüsel bir hareketle avuçlarını genç adamın göğsüne bastırdı. Dokunduğu şey hem çelik hem de ipekten yapılmıştı sanki. Ellerini yavaş yavaş onun boynuna doğru götürdü.

Zach onu kollarının arasına aldı. Kulağına «Haydi,» diye fısıldadı. «Dokun bana, Dizzy.»

Başdöndürücü bir duyguydu bu. Dizzy derin bir uçurumun kıyısında sallanıyordu sanki. Bütün gücünü ve iradesini toplayarak kendini geriye çekti.

«Konuşmamız lazım!»

«Bana söyleyeceklerin çok mu önemli?»

«Evet, ama evde konuşmayı tercih ederim.»

«Burası da ev sayılır. Şatonun arazisi içindeyiz. Kimse bizi rahatsız etmez burada. Ama önce biraz rahatlayalım, istersen.»

Birkaç adım ötedeki elbiselerine doğru yürüdü ve giyinmeye başladı. Dizzy rahatlamıştı. Çimenlerin üzerine oturup onu bekledi.

Profesör elbiselerini giymiş ve saçlarını taramış olarak onun yanına gelip oturdu. Cebinden çıkardığı piposunu özenle doldurdu ve Dizzy'ye doğru eğilerek yaktı. Kısa bir sessizlik oldu. Dizzy bakışlarını ondan ayıramıyor ve söze nasıl başlayacağını düşünüyordu.

Genç adam piposundan derin bir nefes çekerek ona döndü.

«Anlat bakalım,» dedi. «Önce şu Henry'den başlayalım istersen.»

Dizzy birden şaşırdı. İşte bunu hiç beklemiyordu. «Henry mi?» diye sordu gözlerini iri iri açarak.

«Evet, Henry. Bu adamın kim olduğunu öğrenmek istiyorum. Sevgilin olmadığı çok açık. Ya da aranızda garip bir ilişki var.»

«Ama ben...»

«Lütfen açık konuş benimle, Dizzy. Yoksa şu Henry, Christi'nin erkek arkadaşlarından biri mi? Benim böyle şeyleri bilmemi istemez.»

«Kesinlikle, değil.»

Zach içini çekti. «Bak canım,» dedi, «Benimle gerçekten konuşmak istiyorsan, bir şey saklamamalısın.»

«Christi'yle ilgili şeyleri ona sorsan daha iyi olmaz mı?»

Konuya yanlış yerden girilmişti. Dizzy yerdeki otları sinirli sinirli yolduğunu fark etti o an. Ba-

şını kaldırınca genç adamın bakışlarıyla karşılaştı.

«Konunun seninle yakından ilgili olduğunu hissediyorum,» diye mırıldandı Zach. «Christi ve sen pek çok bakımdan birbirinize benziyorsunuz. Çok iyi arkadaş olduğunuz, hatta uzun süredir birbirinizi tanıdığınız ortada. Çok eski bir okul arkadaşlığı söz konusu olamaz, en azından. Sadece kaş göz işaretleriyle bile gayet iyi anlaşabiliyorsunuz. Dolayısıyla bu eski okul arkadaşlığı hikâyesini tekrarlama, lütfen.»

Bu numaranın işlemeyeceğini Christi'ye defalarca söylemişti. Zach, Christi'nin sandığı gibi biri değildi en azından. Onun kitaplarına gömülmüş, çevresini gözleme yeteneğinden tamamen yoksun biri olduğunu düşünmek büyük hataydı.

«İnsanları hep yargılıyorsun,» dedi Dizzy. «Eğer böyle olmasaydın Christi olgun bir insan olduğu ve kendi parasını çekip çevirebileceği konusunda seni ikna etmeye çalışmazdı.»

Bu ani saldırı Zach'ı şaşırtmıştı. Gözlerini kısarak Dizzy'nin yüzünü dikkatle inceledi. «Yani,» dedi, «Senin buraya gelişin bu meseleyle ilgili mi? Bunu mu demek istiyorsun?»

Dizzy sakin görünmeye çalışarak omuzlarını kaldırdı. «Beni tanıyınca bir sorumsuzluk örneğiyle karşı karşıya olduğunu düşünecektin.»

«Sorumsuz biri olduğunu sanmıyorum,» diye mırıldandı Zach. Piposunun ucunu dişlerinin arasında sıkarak, «Sen kimsin?» diye sordu.

«Dizzy James.»

«Onu biliyorum. Gerçekte kim olduğunu sordum.»

«Christi'nin arkadaşıyım.»

«Bunu da biliyorum. Sorumun yanıtı değil.»

Öfkeli bir hali vardı. Aslında hiç de haksız sayılmazdı. Christi'yle birlikte oynamaya çalıştıkla-

rı aptalca oyun açığa çıkıyordu. Bu budalalığı çok pahalıya ödeyebilirlerdi.

Dizzy güçlükle yutkundu. Gerçeği söylemenin zamanı gelmişti. «Babamın adı Martin Ellington-James,» dedi. «Bu yanıt kimliğimi öğrenmen için yeterli mi, bilemiyorum.»

Zach iyice şaşırmıştı. Kaşlarını çatarak dikkatle baktı ona.

«Martin Ellington-James'in yeniden evlendiğini bilmiyordum.»

«Evlenmedi ki. Gayrimeşru bir çocuk olduğumu düşünüyorsan, yanılıyorsun.»

«Yoksa annen... Valerie Sherman mı?» Bunu yavaşça, çok derinlerden gelen bir sesle sormuştu.

«Evet, Profesör.»

Derin bir sessizlik oldu. Zach elini alnına doğru götürdü. «Yani,» dedi. «Bu durumda, Knollsley Hall senin evindi, öyle mi?»

Knollsley Hall asla Dizzy'nin evi olmamıştı. Onun hapisanesiydi orası. Annesi tarafından terk edildiğinde daha dört yaşındaydı. O zamana kadar o evi severdi .Hayal meyal hatırlıyordu bunu. Fakat annesi gittikten sonra her şey çekilmez olmuştu. Bunu bilen veya anlayan çok az insan vardı. O evde yaşadıklarını Zach'ın anlaması kesinlikle imkânsızdı. Artık her şeyi anlatması gerekecekti ve bu ona dayanılmaz bir sıkıntı veriyordu.

«Knollsley Hall babamın eviydi,» dedi.

«Boşanmışlardı o zamanlar. Daha sonra annenle birlikte yaşadın herhalde.»

Dizzy derin bir iç çekti.

«Çocukluğumu geçirdiğim yerin bu konuşmayla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum,» dedi buz gibi bir sesle.

«Bana açıklamak zorundasın. En azından şu anki durumunu. Bir insan için düşünülecek en

mükemmel koşullarda dünyaya geldiğin anlaşılıyor. Baban ülkenin en zengin parlamento üyesi olarak ün kazanmış biri. Annen ise çok zengin ve tanınmış bir sanatçı. Çok imtiyazlı bir durum. Bütün bunların şu anda yaptığımız konuşmayla hiçbir ilgisi olmadığını söyleyemezsin.»

İmtiyazlı durum! Dört yaşına kadar babası tarafından ihmal edilmek ve sonra annesi tarafından terk edilmek ve babanın bütün öfke ve tepkilerinin biricik hedefi olarak yaşamaya çalışmak! İmtiyaz dediği işte böyle bir şeydi. Sonra, sekiz yaşında bir yatılı okula gönderilmek... Babası onunla karşılaşmaktan özellikle kaçınıyordu, çünkü Dizzy annesine inanılmayacak kadar benzerdi. Tam bir yıl boyunca yatılı okuldan dışarı adımını atamamıştı ve sonunda tatil için eve dönmesine izin verilmişti. İşte o sırada babasının kendisinden nefret ettiğini sezgisel olarak fark etmişti. Ona ne zaman baksa kendisini insafsızca terk eden eski karısının yüz hatlarını görüyordu. Babasının tavrı öylesine kesin olmuştu ki Dizzy bir daha tatillerde, hatta Noel günlerinde bile eve çağrılmaz olmuştu. İşte o günlerde Christi'nin anne ve babasının yanına gidip gelmeye, onlarla birlikte kalmaya başlamıştı.

Kendi kendine gülerek başını iki yana salladı. İmtiyaz ha! Buna nasıl imtiyaz denebilirdi?

Gözyaşlarını durdurmak ister gibi elleriyle yüzünü kapadı.

«Yirmi bir yaşındayım,» dedi. «Bugüne kadar ne annem ne de babam benim sorumluluğumu taşıdı. Gördüğün gibi ben hep tek başıma yaşadım. Anne ve babamın kim oldukları önemli mi bu durumda? Benim durumumdaki biri için fark etmez. Oysa Christi...»

«Christi'yi bırak şimdi,» dedi Zach, sert bir sesle. «Her şeyi anladım. Buradaki varlığın artık

gerekli değil. Benim üzerimde bir çeşit sahte izlenim bırakmak için geldin ve başından beri rol yaptın. Beni dünyadan uzak yaşayan budala bir tarih profesörü sanıyorsunuz galiba.»

«Hayır, yanılıyorsun!» diye bağırdı Dizzy. «Sana gerçeği söyledim, sadece gerçeği!»

Genç adamın dudaklarında küçümseyici bir ifade belirdi. «Utanç verici,» diye söylendi. «Neyse ki bu mesele kapandı. Arkadaşın için daha fazla zahmete girmen gerekmeyecek artık. Kendini feda etmene gerek yok.»

«Fedakârlık değil bu yaptığım.»

Genç adam ona öfkeyle baktı. Sinirlerine hâkim olmak için özel bir çaba harcadığı her halinden belli oluyordu.

«Eminim Henry seni özlemle bekliyordur şu anda. Ona da aynı masum rolünü oynamış olmalısın. Benden daha çok inanmıştır herhalde.»

Dizzy ne yapacağını bilemiyordu o anda. Birbiri ardına darbeler geliyordu üzerine ve her biri bir öncekinden çok daha ağırdı. Her defasında aralarının biraz daha açıldığını hissediyordu. Zach duygularıyla oynandığını düşünüyor olmalıydı. Dizzy'nin oynadığı rolü Christi'ye yardım etmek için kabul ettiğini anlamıştı ve artık ikisini de bağışlaması çok güçtü.

Olaya onun açısından bakmaya çalıştı Christi. Neden bu kadar kızmıştı? Başlangıçta ona yalan söylediği ve rol yaptığı doğruydu. Ama bu Dizzy'nin gerçekten masum olmadığı anlamına gelmezdi ki. Neden Dizzy'nin bu konuda da rol yaptığını düşünmüştü? Bir an bunu sormak istediyse de hemen vazgeçti. Artık gereği yoktu.

Yerinden kalktı. Her şey bitmişti. Uzaklaşmadan önce son kez şansını denemeye karar verdi.

«Sanırım şatoyu hemen terk etmemi istiyorsunuz.»

«O kadar acele etmene gerek yok.»

«Ayrılmadan önce son bir kez görüşebilecek miyiz?»

Derin bir sessizlik oldu. «Bunu düşüneceğim,» dedi genç adam Dudaklarında acı bir tebessüm belirmişti. «Boşuna uğraştınız,» diye mırıldandı.

Ne demek istemişti acaba? Dizzy soru dolu bakışlarını genç adamın gözlerinden ayıramıyordu.

«Christi'yi buraya neden çağırdım sanıyorsun,» dedi Zach. «Onu biraz daha yakından tanımak için. Bunun bir dostluğun başlangıcı olacağını düşünmüştüm. Yoksa niyetim ona gardiyanlık etmek değildi.» Arkasına dönüp uzaklaşmadan önce Dizzy'ye döndü.

«Şunu iyice bilmeni isterim ki, Christi'ye kalan parayı ona vermemek gibi bir düşüncem asla olmadı.»

Bölüm Dokuz

«Lütfen elini Jim'in göğsünün sol tarafına koyar mısın, Heather?» dedi Dizzy. Karşısındaki çift hemen istediği pozu alıverdi.

Çalışırken Dizzy'nin dudaklarında acı bir tebessüm belirdi. Zach onu bu durumda görseydi ne derdi acaba?

Böyle bir şeyin imkânsız olduğunu biliyordu. Londra'ya dün gelmişti. Zach ve Christi çok uzaklardaydı artık. Şatoya döndüğünde Zach'ın çalışma odasında konuşuyorlardı. Dizzy sessizce odasına çıkmış ve çantasını toplayarak orayı terk etmişti. Ama yine de Christi'nin Londra'ya dönünce kendisini arayacağını biliyordu.

Her şeye rağmen içinde tedirgin bir bekleyiş, gittikçe derinleşen bir huzursuzluk vardı. Dün gece saatlerce Zach'ı düşünmüş, bir türlü uyuyamamıştı. Bugün biraz olsun rahatlamak için Heather'la Jim'i çağırmıştı. Onlarla birlikte çalışınca mutlu oluyordu.

Babası Dizzy'nin sanat yeteneği bakımından annesine çekeceğini asla düşünmemişti. Küçükken yaptığı resimlere hep 'Dizzy'nin karalamaları' derdi.

Gittiği okul bu tür becerileri geliştirebilecek bir eğitim programından yoksundu. Sanattan çok klasik akademik konulara ağırlık veriliyordu. O zamanlar çizdiği karikatürlerin çok başarılı olduğunu Dizzy yıllar sonra fark etmişti.

Bütün öğrencilik yılları boyunca Valerie Sherman'ın kızı olduğunu ona unutturabilmek için

çevresindeki bütün insanlar adeta el ele vermişlerdi. Dizzy annesiyle ilgili gerçeği, hatta onun yüzünü bile tamamen bilinçaltına itmişti. Sergilerde onun resimlerini gördüğü zaman kayıtsız kalmayı öğrenmişti zamanla. O tanınmış ressam öz annesi değilmiş gibi davranabiliyordu artık.

Okulu bitirdikten sonra Dizzy çocuk kitaplarına resimler çizmeye başladı. Çocuk yıllıklarını, öykü kitaplarını önce okuyor sonra uygun desenlerle süslüyordu. Bunun için bir çocuk yuvasında çalışıyor, çocuklarla yakın ilişki kuruyor ve çizdiği desenlerde onlardan esinleniyordu. Altı çocuğun bulunduğu küçük bir yuvaydı burası. Yine tam bu sıralarda büyükçe bir yayınevinin sahibiyle tanıştı. Klasik romanlar basan bu yayınevinin kitap kapaklarının resimlerini yapmaya başladı. Zamanla bu alanda çok iyi işler çıkarmaya ve tanınmaya başladı. Artık Claudia Laurence gibi yazarlar bile kitap kapaklarının resimlenmesi için onu arar olmuşlardı.

Dizzy'nin stüdyosu büyük bir eşya deposunun üstündeki ayrı bir katın içindeydi. Çok iyi ışık alan oldukça geniş bir yerdi. Buraya ev denemezdi, ama yapılan işe uygun döşenmişti.

O gün bir tarih kitabının kapağı üzerinde çalışıyordu. Heather yerlere kadar uzanan pembe bir elbise giymişti. Jim ise bir aristokrat görünümündeydi. Kapak ressamlarının çoğu bu şekilde, canlı modellerle çalışmıyorlardı. Ama Dizzy için yaptığı işin önemi büyüktü. Severek çalışıyor ve yarattığı ürünler ona büyük bir mutluluk veriyordu.

Ama o gün bir türlü çalışma havasına giremiyordu. Zach'ı kafasından atamıyordu. Çünkü karşısında duran modellere baktıkça onun kollarında olduğu anı hatırlıyordu.

Christi arkadaşının büyük bir üzüntü içinde

olduğunu biliyordu kuşkusuz. Zach'la ne konuşmuştu acaba? Christi'nin ne yapacağı belli olmazdı. Zach'ın öfkesini yatıştırmaya çalışmıştı kuşkusuz.

Dizzy genç adamın o derece öfkelenmesine başlangıçta anlam verememişti. Ama zaman geçtikçe onu daha iyi anlıyor ve hak veriyordu. Christi'yle ona bir oyun oynamışlardı. Christi'nin ailesinden kalan paraya kavuşması için yapmışlardı bunu.

Bütün bunlarda insanın komiğine giden bir yan vardı. Dizzy için para hiçbir zaman önemli olmamıştı. Yaşayabilecek kadar parayı her zaman yeterli görmüştü. Yağmurlu günler için bir kenara para ayırmak gibi tutumlara ise hiç girmemişti. Hayat çok kısaydı ve umutları geleceğe ertelemenin anlamı yoktu. Babası kızının bu kadar çok para kazandığını bilseydi çok şaşırırdı. Onun uğraştığı işi ise küçümserdi kesinlikle. Karısının sanatla uğraşmasını asla hazmedememişti. Kızının bu işlerle uğraşmasından da hoşlanmayacağı açıktı. Kitapların cazip görünmesi için kapaklarını resimlemek! Babası için bundan daha anlamsız bir iş olabilir miydi?

Zach'ın bu konuda ne düşüneceğini ise kestiremiyordu. Ama onun gibi bir tarih profesörünün de böyle bir işi küçümsemesi mümkündü.

Ayrıca bütün bunların ne önemi vardı artık? Zach'ın hayatında değildi ki Dizzy. Apayrı iki insandılar.

«Dizzy iyi misin?»

Başını kaldırıp tam karşıya baktı. Heather endişeyle onu gözlüyordu. O anda Dizzy yaklaşık on dakikadır başı önüne eğik, kımıldamadan durduğunu fark etti.

Gülümsemeye çalıştı. «Kusura bakmayın çocuklar,» dedi. «Bugün bir türlü konsantre olamıyorum. İsterseniz bırakalım artık.»

«Sen nasıl istersen,» dedi Jim. Az önce verdikleri pozu bıraktılar. Ikisi de tiyatro sanatçısıydı. Boş zamanlarında para kazanmak için modellik yapıyorlardı.

«İyi olduğuna emin misin, Dizzy?» diye sordu Jim. «Bugün kendinden memnun değilsin galiba?»

Onlara anlatamazdı ki. Çok kısa süreli, ama başdöndürücü bir aşk yaşamıştı. Aşk Dizzy için çok yeni bir şeydi. O güzel duyguyu bir an yakalamış ve hemen kaybetmişti.

«Tatil bana yaramadı galiba,» dedi. Yüzünde zoraki bir tebessümle onlara yaklaştı. «Yarın gelebilir misiniz?»

«Yarın mı?» dedi Heather. «Yarın Carla'ya söz vermiştim ama...»

Tam o sırada kapı zili çaldı. Dizzy'nin yüreği ağzına gelmişti. Christi olabilir miydi bu? Evet mutlaka oydu.

Sakin görünmeye çalışarak, «Ben kapıya bakarken siz üstünüzdekileri değişin isterseniz, çocuklar,» dedi. «Yarın sabah görüşürüz.»

Christi'nin yüzünden bir şey belli olmuyordu. Her zamanki gibi güzel, şık ve sakindi. Ağır adımlarla stüdyonun içine doğru yürüdü.

«Hemen buraya kapanıp çalışmaya başlayacağını biliyordum,» dedi, üzerindeki ceketi çıkarırken.

«Berbat bir yirmi dört saat geçirdim. Senin kaçmanı engelleyemediğim için kendimle didişip durdum.» Parmaklarıyla şakaklarını ovuşturuyordu.

Dizzy onu kolundan tutup stüdyonun oturma odasına götürdü.

«Neden kaçtın?» diye sordu Christi, odaya girer girmez.

«Gitmemi istedi.»

«Elbette gitmeni isteyecekti. Üzerinde onu bu-

zağa düşürmeye çalıştığımız izlenimini yaratmışsın. Sonra da ona hakkım olan parayı bana vermesini söylemişsin.»

«Asla böyle bir şey söylemedim. Konuşmanın akışı içinde kendisi anladı.»

«Reddedebilirdin. Durumu düzeltmek için bir şeyler yapabilirdin.»

«Fırsat vermedi ki. Annemin Valerie Sherman babamın ise Martin Ellington-James olduğunu söylediğim andan itibaren bana olan tavrı değişti. Ona yalan söylediğimizi, rol yaptığımızı anladı. Imtiyazlı bir geçmişim olduğunu söyledi. Beni tam bir sahtekâr gibi gördü o anda, anlıyor musun?»

Christi elleriyle yüzünü kapayarak, «Oh Dizzy, çok üzgünüm,» diye mırıldandı.

«Lütfen bana merhamet göstermeye kalkma şimdi. Bir de seni teselli etmek zorunda kalmayayım. Benim derdim bana yetiyor zaten. Milyon parçaya bölünemem ki.»

«Onu seviyorsun ama,» dedi Christi ağlamaklı bir sesle.

«Olabilir. Sen beni merak etme. Böyle şeylerin üstesinden gelmeye alışığım.»

«Gelemezsin. Sen aşkın ne olduğunu bilmiyorsun.»

Kapıda Heather'la Jim belirmişti. Christi onlara bakarak gülümsedi.

«Selam çocuklar. Nasılsınız bakalım?» Onları uzun süredir tanıyordu. Jim'e dönerek, «Bugün neler yaptın?» dedi. «Bir avukat mı yoksa Viking savaşçısı mıydın?»

Jim bütün yüzünü aydınlatan geniş bir tebessümle baktı ona. «Hiçbiri değil,» dedi. «Kibirinden çatlamak üzere olan bir soylu.»

«Anladım. Şu meşhur aristokratlardan biri.

Bu durumda sen de sürekli sırıtan bir leydiyi oynamış olmalısın, Heather.»

Heather uzun kızıl saçlarını geriye doğru itti. «Dizzy'nin çizdiği kadın kahramanların hiçbiri sırıtmaz,» dedi. «Sadece esrarengiz bir havayla tebessüm ederler. Dizzy büyük bir sanatçıdır.»

Dizzy güldü. «Işe alındın, Heather,» dedi.

Hep birlikte güldüler. Jim ve Heather çıkınca Dizzy telaşla arkadaşına döndü.

«Söyle bana, Zach hâlâ öfkeli miydi, seninle konuşurken? Şu para meselesinden bahsetti mi?» Biraz durup derin bir soluk aldı. «Büyük bir hata yaptın Christi. Sana paranı vermemek gibi bir düşüncesi yokmuş.»

«Öfkeli mi? Hayır, çok daha başka bir şey vardı onda. Seninle konuşup şatoya döndükten sonra onu gördüğüm an, yüzünde öyle bir ifade vardı ki, sana deliler gibi...»

«Christi, lütfen saçmalama,» diye bağırdı Dizz[illegible]

«Özür dilerim.» Christi arkadaşını h[illegible] dar gergin görmemişti. «Şey, bence...[illegible] tamamlayamadı, çünkü telefon çalmaya[illegible]tı.

Dizzy yerinden kalkıp telefona doğru [illegible] «Bugün burası Piccadilly Sirki'nden fa[illegible]ye söylendi. Ahizeyi kaldırdı. Arayan [illegible]by'di. Dick, Dizzy'nin hem arkadaşı he[illegible]naceriydi.

«Claudia Laurence yeni kitabının ka[illegible]zırlayıp hazırlayamayacağını soruyor.» [illegible]

Dizzy bir an ne söyleyeceğini bileme[illegible] bu kadar şaşırmıştı? Yoksa telefonda [illegible] sesle karşılaşacağını mı ummuştu. '[illegible]rum, kendime gelmeliyim,' diye geçir[illegible] Zach'ı ebediyen kaybetmişti ve Claud[illegible]ce'in yeni kitabının kapağını kazanmış[illegible]

«Dizzy, neden bir şey söylemiyorsun[illegible]

lefondaki ses. Genç kız nedense konuşamıyordu. Christi'nin yanına yaklaştığını ahizeyi yavaşça elinden aldığını ve Dick'le konuşmaya başladığını fark etti.

Ağır adımlarla oradan uzaklaştı Dizzy. Birden tutuluvermişti sanki. Oysa Laurence'le sürekli çalışmak, onun bütün kitap kapaklarını hazırlamak çok önemliydi.

Christi'nin sesi çok uzaklardan geliyordu sanki. Dick Crosby'le eskiden beri tanışırlardı. Bir ara kulak kabarttı. Christi işin şartlarını kendisini aratmayacak bir maharetle konuşuyordu.

O anda Dizzy bir şeyler kaybettiğini anladı. Belki bundan sonra yaptığı iş dahil hiçbir şey ona eskisi kadar zevk vermeyecekti. Yeteneğini zamanla kaybedecek ve insanlardan hızla uzaklaşacaktı. Telefonda birden dilinin tutulması, yediği darbenin etkisini yavaş yavaş göstermeye başladığı anlamına geliyordu. Hayatında ilk kez gerçek aşkı bulmuş ve hemen kaybetmişti. Evet, Zach'ı kaybetmişti ve bundan sonra bütün hayatı koyu bir yalnızlık içinde geçecekti. Asla mutlu olmamıştı ve bundan sonra da asla mutlu olmayacaktı.

O gölün kıyısında Zach'la geçen münakaşanın hemen ardından hayatının değiştiğini şimdi daha iyi anlıyordu. Bir dönemi kapatmıştı.

Bundan sonra nasıl yaşayacaktı? Hiçbir şeyi sevmeden, işine dört elle sarılmadan hayatını nasıl sürdürecekti? Katlanmak zorunda olduğu acılar zamanla onu iyice yıpratacak belki genç yaşta ihtiyarlamasına yol açacaktı. Zach onu basit bir sahtekâr, bir yalancı gibi görmüştü.

Umutsuzluk dedikleri bu muydu? Evet, umutsuzluk ve çaresizlik, durumuna uyuyordu. Bundan sonra ne yapacaktı? Mutluluğu nerede arayacaktı? Hayır, aklına hiçbir şey gelmiyordu. İçi

boşalmıştı sanki. Bu yıkıcı duygunun yerini zamanla bir çeşit uyuşukluğun, tam bir kayıtsızlığın alacağını hissediyordu. Claudia Laurence'in bir önceki kitabının kapağını yaparken kendinden geçercesine çalışmıştı. Mutlaka onun tarafından beğenilmek istiyordu. Ama bu bile onu mutlu etmeye yetmemişti.

Bu arada Christi telefon konuşmasına devam ediyordu.

«Orada olacak, merak etme.»

Dizzy bu sözleri işitince kaşlarını çattı. «Ne oluyor?» dedi. «Benim adıma söz mü veriyorsun?»

Christi birkaç kelime daha söyleyip telefonu kapadı. Yüzünde heyecan dolu bir ifade vardı.

«Elbette,» dedi.

«Nerede olacakmışım, öğrenebilir miyim?»

«Bugün öğleden sonra saat tam 14.00'de Empire Yayınevi'nde.»

Dizzy bozulmuştu. «Bugün öğleden sonra orada olup olamayacağımı bana sorabilirdin?» dedi. «Saat ikide öyle mi?» Duvardaki saate bir göz attı. «Yani neredeyse bir saat sonra.»

Christi başını salladı. «Neden hemen hazırlanıp yola çıkmıyorsun? Pantolon giymeyeceksin herhalde, öyle değil mi?»

«Christi, hiç canım istemiyor. Bugün gidip bir yayıncıyla görüşme yapmam imkânsız.»

«Yayımcı değil.» Christi bunu söyledikten sonra doğruca Dizzy'nin yatak odasına gidip gardırobu açtı. Çenesini tutarak bir adım öteden giysileri incelemeye başladı. Dizzy meraklanmıştı. Arkadaşına yaklaştı.

«Yayımcı görüşme sırasında orada olabilir, tabii,» dedi.

«Kiminle görüşeceğimi söyler misin, lütfen?»

«Yazarın kendisiyle görüşeceksin, canım.»

Uzanıp açık yeşil bir elbiseyi askıyla birlikte çıkardı. Dizzy'nin üzerine tutup inceledi. «Evet,» dedi. «Bence çok uygun.»

Dizzy şaşırmıştı. Laurence'in kendisiyle bizzat görüşmek isteyeceğini hiç ummamıştı doğrusu.

«Bu elbise seni on altı yaşında gibi gösterebilir,» diye devam etti Christi. «Ama bence bunun hiçbir sakıncası yok.»

Bir süre düşündü. «Aslında üzerimdeki etek ile ceketi sana ödünç verebilirim. Sadece bu görüşme için, tabii. Ama bu durumda korkarım maksi etek giymiş gibi olacaksın.»

«Böyle anlarda dalga geçmeyi nasıl becerebiliyorsun, anlayamıyorum. Doğrusu hayran olunacak bir özellik.»

Bu arada Christi arkadaşının vücudunu inceliyordu.

«Sözümü geri alıyorum,» dedi gülümseyerek. «Ne giyersen giy kimse senin on altı yaşında olduğunu düşünmez. Sende bu vücut oldukça.» Dizzy'nin dolgun göğüslerini, uzun bacaklarını ve ince belini hayranlıkla süzdü.

«Christi, lütfen...»

Arkadaşının saçlarını arkada toplamasını önlemek için onun elini tuttu. «Lütfen anlayış göster. Yardımına ihtiyacım var. Bugün hiç havam yok. Kimseyle görüşemeyeceğim.»

«Ama görüşeceğin kişi sıradan bir yazar değil ki. Claudia Laurence'in ta kendisi!»

Dizzy derin bir iç çekti. «Kim olursa olsun, görüşemeyeceğim.»

Christi saklamaya çalışmadığı endişe dolu bir ifadeyle baktı ona. «Şey... bu elbiseye uygun ayakkabıların vardır, umarım.»

«Israr etme lütfen. Gerçekten gitmek istemiyorum.»

Christi, inatçı bir tavırla, «Gideceksin,» dedi.

«Claudia Laurence seninle bizzat görüşmek istiyor, anlamıyor musun?»

«Anlıyorum ama bugün olmaz.»

«Bugün olmazsa başka gün hiç olmaz. Miss Laurence Londra'da tek bir gün kalacak ve öğleden sonra geç saatlerde evine dönecek.»

«Ya, bak bunu bilmiyordum. Yani sence ertelemek imkânsız, öyle mi? Kalabalıktan hoşlanmadığını duymuştum. Yine de Londra'da birkaç gün kalır, diye düşünüyordum.»

«Dick'e kalırsa senin için çok imtiyazlı bir durum. İlk kez bir kapak ressamıyla tanışmak istiyor. Oh, haydi, Dizzy, lütfen kabul et.» Arkadaşının duraksadığını görmüştü ve onu ikna etmek için son bir çaba gösteriyordu. «Ayrıca burada oturup ne yapacaksın? Ne işin var bugün?»

Evet, ne işi vardı gerçekten de. Yanıtlarını bir türlü bulamadığı bir takım sorularla uğraşmaktan başka.

«Pekâlâ,» dedi sonunda. «Uygun ayakkabılar gardırobun altında.»

Christi hemen eğilip ayakkabıların bulunduğu gözü çekti ve araştırmaya başladı. Arkadaşının ısrarlarından kurtulmak Dizzy'yi rahatlatmıştı.

«Aman Tanrım,» dedi Christi. «Burada muazzam bir karışıklık var. Ne çok ayakkabın varmış böyle.»

Dizzy gülmeye başladı. Arkadaşı gerçekten dehşete kapılmış gibiydi. Ona yardım etti. Bu kadar çok ayakkabıyı neden aldığını kendisi de bilmiyordu. Çoğunu bir iki kez giymiş, sonra tamamen unutmuştu. Nasıl olsa evin içinde sandaletlerle dolaşıyordu. Dışarı çıkarken de bir çift ayakkabı yetiyordu.

Az sonra giyinmişti. Birlikte çıktılar. Christi ağzını açmıyordu. Nedense endişeli bir hali vardı. Empire Yayınevi'ne kadar birlikte taksiyle gitti-

ler. Dizzy arkadaşının ısrarlarına rağmen saçlarını omuzlarına serbestçe bırakmıştı. David Kendrick'i özel olarak etkilemek gibi bir niyeti yoktu. Bu genç ve dinamik yayıncıyla daha önce pek çok kez karşılaşmıştı. Her defasında da üzerinde basit bir gömlek veya kazak, altında da bir pantolon olurdu. Onu daha önce tanıdığını Christi'ye söylememişti. Hemen bir takım anlamlar çıkartacaktı çünkü.

Christi böyleydi işte. Dizzy'yi bir erkekle konuşurken görse hemen kafasında senaryolar oluşturur ve romantik aşk öyküleri uydurmaya başlardı. Böyle durumlarda Dizzy onun elinden kurtulmak için ne yapacağını bilemezdi.

Aslında bu kez durum biraz farklıydı. Christi'nin arkadaşını bir erkekle birlikte görmesi endişelerini azaltabilir ve onu her zamanki gibi pembe hayallere sürükleyebilirdi. Böylece Dizzy'nin nihayet bir sevgili bulduğunu, Zach'ı kısa sürede unutup çılgınlar gibi mutlu olacağını düşünebilirdi.

Dizzy arkadaşı akşam stüdyoya gelince ona mutlu görünmeye karar verdi. Christi'nin bütün olanlardan kendini sorumlu ve suçlu görmesini istemiyordu. Yan gözle baktı. Christi sıkıntılı görünüyordu.

Empire Yayınevi'nin tam önünde durdular. Dizzy arabadan inerken arkadaşına gülümsedi.

«Saat sekiz civarında stüdyoda olacağım,» dedi Christi. Onu cesaretlendirmek ister gibi el salladı.

Dizzy binaya girip asansöre bindi. Bu fırsatı uzun zamandır bekliyordu. Empire Yayınevi'yle uzun vadeli bir sözleşme yapabilirdi. Fırsatı iyi kullanmalıydı. Kalbi kırıldı diye böyle büyük bir şansı reddedecek değildi ya. Ama yine de haya-

tında böyle büyük bir acı yaşadığını hatırlamıyordu.

Dizzy içeri girdiğinde David'in sekreteri gülümseyerek yerinden kalktı. «Buyurun, içeri girin,» dedi. «Sizi bekliyor.»

David Empire Yayınevi'ni tam on yıl önce kurmuştu. O zamanlar pek parlak bir durumda sayılmazdı. Ama şimdi ülkenin en önde gelen yayınevi durumundaydı. Bu büyük başarının ardında, kuşkusuz, David Kendrick'in sarsılmaz iradesi ve tükenmez enerjisi yatıyordu. İşe çok genç yaşta başlamış ve uzun bir çabanın sonunda istediği her şeye sahip olmuştu. Çevresindeki çalışanlara da aynı coşkuyu yaymayı çok iyi bilirdi David. Beş yıl kadar önce Claudia Laurence kitaplarını David'e bastırmaya başladığında Dizzy hiç şaşırmamıştı.

Şimdi o da aynı ekibe katılıyordu. Bu büyülü dünya onu içine alıp eritmeli, beynini Zach'ın hayalinden kurtarmalıydı. David'in odasına koridorun sonundaki kapıdan giriliyordu. Dizzy adımlarını sıklaştırdı. Her adımda geçmişten, o şatoda olup biten olaylardan ve Zachariah Bennett'in hayalinden biraz daha uzaklaşıyordu sanki.

Tam elini kapının koluna uzattığında kolun hareket ettiğini fark etti. Kendisi dokunmadan kapı yavaşça açıldı ve Dizzy'nin yüzündeki tebessüm yavaşça soldu. Irileşmiş gözlerinde dehşet dolu bir ifadeyle karşısındaki adama baktı. Bu, Zachariah Bennett'ten başkası değildi. Tam pencerenin yanında duruyordu. İçeri dökülen güneş ışığında saçları parlıyordu. Dizzy içeri girdi. Kapıyı açan görevli yavaşça çıktı. Kapının kapandığını işitti.

Göz göze gelmişlerdi. Ikisi de kımıldamadan duruyordu. Dizzy boğazının hızla kuruduğunu, kalbinin içinde bir şeylerin titrediğini hissetti.

Gözlerini yumdu. Hayal gördüğünü düşünüyordu. Açtığında onu yine karşısında gördü. Zachariah'ın üzerinde çok şık gri bir elbise vardı. Saçlarını mı kestirmişti yoksa? Hayır, kestirmemişti, çünkü alnına düşen o küçük perçem olduğu gibi duruyordu. Bakışlarını o bal rengi gözlerden ayıramıyordu bir türlü.

Burada ne işi vardı? Dizzy için çok kötü bir raslantıydı bu. Tam onu unutmaya çalışırken...

Birden çok garip bir şey dikkatini çekti, odada Zach ve kendisinden başka kimse yoktu. David Kendrick neredeydi? Burası onun bürosuydu? Ayrıca dışardaki sekreter, 'Sizi bekliyor,' dememiş miydi?

Bütün bunlar bir yana, Zach hiç de şaşırmışa benzemiyordu. Odaya girdiğinden beri yerinden kımıldamamıştı. Sakin bakışlarını ona çevirmiş, adeta şaşkınlığının geçmesini bekliyordu.

«Özür dilerim,» diye söze başladı Dizzy. «Sanırım bir yanlışlık oldu.»

«Yanlışlık olmadı, Dizzy.»

Sesi çok derinden geliyordu. Odanın içinde çıt çıkmıyordu. Büro çok yüksekte olduğu için pencerelerden sadece gökyüzü görülüyordu. Sanki bir anda yeryüzünde ikisinden başka kimse kalmamıştı.

«Ben... şey, buraya David Kendrick'le görüşmek için gelmiştim,» diye mırıldandı.

«Biliyorum. Claudia Laurence'le görüşmek için buraya geleceğini bana söyledi.»

Dizzy bakışlarını genç adamın gözlerinden kaçırmaya çalışıyordu. Aksi halde her an o bal rengi gözlerin içinde eriyip yok olabilirdi.

Sonunda bütün cesaretini toplayarak, «Burada ne işin var, Zach?» diye sordu.

«Seninle konuşmak için geldim.»

«Ama neden? Stüdyoma gelebilirdin. Christi adresi biliyordu.»

Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. Öyle heyecanlanmıştı ki soluklarını kontrol edemiyordu.

«Bana söylemen gereken her şeyi söylediğini sanıyorum, ayrıca,» dedi. «Christi'ye ve özellikle sana yalan söylediğim için bana ne kadar kızdığını biliyorum. Yoksa buraya kadar beni rezil etmek için mi geldin? Bu yüzden mi beni burada bekliyordun? İçinde kendimi rahat hissedebildiğim tek dünya burası benim.»

Aklına öyle garip şeyler geliyordu ki o anda. Belki de Zach onun işlerini bozmaya karar vermişti. Belki de az önce Claudia Laurence'e bütün olup bitenleri anlatmıştı. Ve bunun üzerine Claudia Laurence...

«David Kendrick benim eski arkadaşımdır, Dizzy.»

Bu derinlerden gelen ses Dizzy'yi kendine getirdi. Gözlerini iri iri açarak dikkatle genç adamın yüzüne baktı. «Ayrıca sana kızgın da değilim,» diye devam etti Zach. «Kendinle ilgili gerçekleri bana anlattığın zaman sana duyduğum tek şey öfke değildi.»

«Ben gittikten sonra Christi sana ne anlattı?»

«Christi bana bir şey anlatmadı.»

«Hayır, sana inanmıyorum. Buna inanmamı bekleyemezsin.»

Zach derin bir iç çekti. «Haklısın. Christi bana bazı şeyler anlattı. Ama söylediklerinin sadece biri önemliydi. Anne ve babanın kimliklerinin bilinmemesini istediğini söyledi bana. Yıllardır gerçek kimliğini sakladığını anlattı. Bunun sebeplerinden biraz söz etti.»

«Hayır, inanmıyorum sana. Christi telaşlanınca aklına gelen her şeyi söyleyen bir tiptir.»

«Christi sana çok bağlı, Dizzy. Bunu özellikle bilmeni isterim. Şimdi, bana karşı hazırladığınız o küçük komployu çok fazla ciddiye aldığımı düşünüyorum. Şu anki aklım olsa sana başka türlü davranırdım. Örneğin seni dizlerime yatırıp popona birkaç kez vurabilirdim ya da buna benzer bir şey.» Sempatik bir tavırla gülümsedi. Konuşurken son derece dikkatli olmaya çalışıyordu. Dizzy'nin o anki ruh halini fark etmişti.

Dizzy'nin gözleri bir anda yaşlarla doldu. «Bir çocuğu cezalandırmanın çok daha şiddetli yolları vardır,» dedi boğuk bir sesle.

Genç adamın kaşları hafifçe titredi. «Bütün bunları bana anlatmanı isterdim,» dedi. «Bütün duygularını, yaşadıklarını. Ama öncelikle sana kendi hakkımda birkaç şey söylemek istiyorum. Belki bana daha fazla güven duymanı sağlar.»

Dizzy konuşma uzadıkça geriliyordu. Kendini savunmak ister gibi. «Beni etkileyecek bir şeyler söyleyebileceğini sanmıyorum artık,» dedi.

«Seni çok kırdığımı biliyorum, Dizzy. Christi'yle konuşmadan önce...»

«Biliyordum! Sana benim hakkımda neler anlattı kim bilir?»

«Lütfen sakin ol. Bana sadece hepimizin bazı sırları olabileceğini hatırlattı. İnsan kendi ailesiyle veya geçmişiyle ilgili sırları başkalarına kolay kolay anlatamaz. Bilinçaltına ittiğimiz bir sürü şey vardır, kuşkusuz.»

«Senin için geçerli değil böyle şeyler.»

«Yanılıyorsun, Dizzy. Özellikle benim için geçerli.» Bunları söyledikten sonra başını ona doğru eğip hafifçe gülümsedi.

Dizzy'nin yüz ifadesi biraz gevşedi.

«Christi bana nişanlından söz etti,» dedi birdenbire. «On bir yıl önce ölmüş.»

«Evet,» diye mırıldandı Zach. «Ama ben Julie

hakkında rahatlıkla konuşabilirim. Bu benim için asla bir sorun olmadı.» Kısa bir sessizlik oldu. Zach içini çekti. «Evet, tam on bir yıl oldu. Onu çok sevmiştim, ama artık geri dönmesi imkânsız. Hayat devam ediyor, Dizzy. Bu arada insanlar değişiyorlar. On bir yıl önceki Julie'yle bugün karşılaşsaydım, ondan belki de hiç hoşlanmazdım. Seninle daha çok ortak yanımız var.»

Bu son sözler Dizzy'yi biraz şaşırtmıştı. Ortak yanları var mıydı gerçekten? Hiç sanmıyordu. Bir şatoda yaşayan bir tarih profesörü ile ne gibi bir ortak yanı olabilirdi? Ne demek istemişti acaba?

Genç adam ellerini pantolonunun ceplerine sokarak, «Bak, Dizzy,» diye söze başladı. «Belki çok şaşıracaksın ama sana söylemek zorundayım. Claudia Laurence benim.»

Bölüm On

Dizzy ilk anda anlayamadı. Gözlerini kırpıştırarak hayretle baktı ona. Zach, yüzünde özür diler gibi bir ifadeyle oracıkta, tam karşısında duruyordu.

Dizzy yutkundu. «Yani sen...»

«Evet, karşında duran adam Claudia Laurence'in ta kendisi.» Dizzy'yi yavaşça kolundan tutup odanın köşesindeki divana götürdü. «Otur istersen,» diye mırıldandı. «Bayılacakmış gibi bir halin var.»

«David gelecek mi?» diye sordu Dizzy. Genç adam onun yanına oturup elini avcunun içine aldı. Gülümseyerek baktı ona.

«Aramızdaki sorunu çözecek kadar vakit bırakacak, sanıyorum.»

«Aramızdaki sorun mu? Ne sorunu.»

Genç adam öteki elinin tersiyle Dizzy'nin yanağını hafifçe okşadı. Bir an göz göze geldiler.

«Seni seviyorum, Dizzy-James.»

Dizzy kalbinin birden sıçradığını ve hızlı hızlı çarpmaya başladığını hissetti.

«Ellington-James,» diye düzeltti, yutkunarak. Zach onun başını yavaşça omzuna doğru çekti. Ceketinin üzerine yayılan ipeksi saçları okşadı. «Ailenle ilgili sorun için bir çözüm yolu buldum. Eğer sen razı olursan, tabii.»

Dizzy şiddetli bir gerilime kapılmak üzereydi.

Zach gözlerini biraz kısarak başını yukarı doğru kaldırdı. Bir şey düşünüyormuş gibiydi. «Soyadından kolayca vazgeçebilirsin,» diye mırıldan-

dı. «Dizzy Bennett ismine ne dersin? Kulağa hoş geliyor, değil mi?»

Dizzy oturduğu yerde sıçradı. Başını çevirip genç adamın yüzüne dikkatle baktı. Dalga mı geçiyordu, yoksa gerçekten evlenme mi teklif ediyordu? Gerçi Christi bu konuda şakalar yapmıştı ama, kendisi bunu hiçbir zaman ciddi olarak düşünmemişti.

«Şey... bu fikir sana dehşet verici geldi galiba?»

«Hayır, dehşet verici değil, ama çok, çok ani oldu.» Dizzy bakışlarını kaçırarak yutkundu. «Ayrıca,» dedi. «Hakkımda çok az şey biliyorsun.»

«Kısa zamanda pek çok özelliğini öğrenme fırsatı buldum. Örneğin, çocuklara karşı çok şefkatlisin. Hiç tanımadığın bir çocuğa karşı bile...»

«Kate'i mi kastediyorsun?»

«Evet. Ani gidişin en çok Mrs. Scott'u üzdü. Yardımlarından ötürü sana teşekkür edemediği için çok kederlendi.»

Dizzy gülümsedi. «Bunun pek önemi yok,» diye mırıldandı. «Kate'i benden önce Christi görmüş olsaydı, o da aynı şeyi yapardı.»

«Evet, olabilir. Ama Kate'i ilk gören o değildi. Onun bütün sorunlarını bir bakışta anladın ve o küçük kızı mutlu etmek için çırpındın.»

Bu konuşma Dizzy'nin canını sıkmaya başlamıştı. «Benim yerimde kim olsaydı aynı şeyi yapardı,» dedi kararlı bir tavırla.

«Çok mütevazisin. Kişiliğinin bir diğer özelliği de bu.»

«Hakkımda bildiklerin bunlardan ibaret galiba.»

«Yetmez mi?»

«Yeter, tabii. Ama evlenmek için bu kadarı yeter mi, bilemiyorum.» Kaşlarını çatarak ona baktı. «Yeni kitabının Dizzy James tarafından resim-

lenmesini istiyor musun hâlâ?»

«Bunu tamamen unutmuştum,» dedi genç adam. «Kocan olarak...»

«Hayır,» dedi Dizzy. Ciddiye almıyormuş gibi gülümsedi.

«Peki, sevgilin olarak?»

Dizzy gülümsemeye devam ediyordu. Başını iki yana sallayarak, «Hayır,» diye tekrarladı. Yine de Zach'ın kendisine âşık olduğunu hissediyordu. Aşkının karşılıksız kalmaması gurur ve mutluluk veren bir şeydi.

«Peki, hem kocan hem de âşığın olarak?»

«Şey... benimle evlenmek zorunda olduğunu sanmıyorum, eğer...»

«Zorunluluk söz konusu değil. Ama eğer çocuklarımız olacaksa aşk ilişkisi yeterli değil. Sen de böyle düşünmüyor musun?»

Dizzy kulaklarına kadar kızardığını hissetti. Konuyu değiştirmek için, «Christi bütün bunları biliyor mu?» diye sordu.

«Tam değil.»

«Aranızdaki sorunu hallettiniz mi? Ona parasını verecek misin?»

Genç adamın yüzünden bir bulut geçer gibi oldu. «Bu konuda neden hâlâ kuşku duyduğunu anlayamıyorum,» diye mırıldandı. «Sana geçen gün de söyledim. Mirası Christi'ye vermemek gibi bir düşüncem asla olmadı. Onu evime çağırmamın nedeni de bu değildi. Ayrıca Michael ve Diana benim kızlarıyla yakın ilişki içinde olmamı istemişlerdir hep. Onu sınavdan geçirmek gibi bir niyetim yoktu. Tutucu bir amca rolü bana uygun değil.»

«Christi'ye bütün bunları anlatmışsındır, umarım.»

«Evet hepsini anlattım. Sanırım beni anladı.

Ayrıca onu senden söz ettim. Uzun uzun konuştuk.»

«Ona ne dedin?»

«Bazı kuşkularımdan söz ettim. Bir kere senin için çok yaşlı olduğumu söyledim. Benim gibi birini bir baba sembolü olarak görebilirdin. Biliyorsun aramızda oldukça büyük bir yaş farkı var. Kendi babanla ilişkilerin hiç iyi olmamış. Bunun zamanla bana bakışını da etkileyebileceğini söyledim.»

«Ne? Nasıl olur da...»

«Lütfen sakin ol, Dizzy. Christi bana bu konuda neler düşündüğünü ve hissettiğini uzun uzun anlattı.»

«Umarım öyledir.»

«Söylediklerimi sakın abartma. Beni bir baba sembolü olarak gördüğüne gerçekten inansaydım, seni öpmeye cesaret eder miydim? Seni gördüğüm andan beri böyle bir şey aklımın ucundan bile geçmedi. Saçının telinden üzerine giydiğin elbiseye kadar her şeyine hayran oldum.»

«Anlıyorum,» dedi Dizzy. «Aynı şey benim için de geçerli. İnsan hiç baba figürü olarak gördüğü biri hakkında böyle şeyler hisseder mi? O gün seni gölde gördüğümde neredeyse kendimi kaybediyordum. Seni bir Yunan Tanrısı'na benzettim.»

«Beni şımartıyorsun,» diye mırıldandı genç adam. «Yani benimle evlenmeyi kabul ediyor musun?»

Dizzy yutkundu. Müthiş bir heyecan içindeydi. «Senin için uygun bir eş olabileceğimi...»

«Seni her bakımdan mükemmel buluyorum, Dizzy,» dedi genç adam, kararlı bir tavırla. Onu biraz sakinleştirmek ister gibi, «Ayrıca unutma» dedi. «Bundan sonra Claudia Laurence kitaplarının kapakları tamamen sana ait olacak.»

Dizzy inanmıyormuş gibi baktı ona. «Claudia Laurence gerçekten sen misin?» Dünyaca tanınmış o tarih kitaplarının yazarı karşısında duruyordu. Herkesin bir kadın olarak tanıdığı o yazar.

Zach araştırıcı bakışlarla onu süzüyordu. «Konuyu değiştirmeye çalışıyorsun galiba,» diye mırıldandı. «Soruma hâlâ yanıt vermedin.»

«Henüz alışamadım,» dedi Dizzy, kırık bir sesle. «Bu fikre alışmak çok güç.»

Genç adam onun elini dudaklarına doğru kaldırdı. Bakışlarını Dizzy'nin gözlerinden ayırmadan avcunun içini öptü.

«Seni hep sevdim, Dizzy. Bir erkeğin hayatında ancak bir kez karşılaşabileceği bir kadınsın sen. Eşsiz bir kadınsın. Seni gördüğüm an anladım bunu.»

Dizzy titredi. Bu sözlerin büyük bir içtenlikle söylendiğini fark ediyordu. Gerçek aşk işte buydu. O güne kadar tanık olduğu bütün kadın erkek ilişkilerinden farklı, büyüleyici bir şeyler vardı aralarında.

«Acelem yok,» diye devam etti genç adam. «Ancak bir şartım var. Kesin kararımı verinceye kadar yanımdan ayrılmayacaksın.»

Dizzy, «Peki,» dedi. Hafifçe gülümsedi.

«O halde mesele yok. Şimdi az önceki soruna gelelim. Evet, Claudia Laurence benim.»

«Christi bunu biliyor mu?»

Zach güldü. «Evet,» dedi. «Biliyor.» Bir gün kapıyı çalmadan çalışma odama girdi ve o sırada çalışmakta olduğum kitabın notlarını gördü. Ayrıca annemin adının Claudia, babamınkinin ise Laurence olduğunu biliyordu.» Gülerek Dizzy'nin gözlerinin içine baktı. «Ayrıca, bu kadar kusursuz ve derin bir bilgi gerektiren tarih romanlarını benden başka kim yazabilir?»

«Haklısın,» dedi Dizzy. «Şimdi bana çok mantıklı geliyor.»

«Bu işe başlarken paraya çok ihtiyacım vardı. Fark etmişsindir, şatonun giderleri oldukça fazla.»

«Evet, Christi'yle ben bu konuda konuşmuştuk.»

«Christi, elime geçen paranın büyük bir kısmının Claudia Laurence tarafından kazanıldığını bilmiyordu. Bu durumda herhalde benim banka falan soyduğumu düşündünüz.»

«Yo, o kadar da değil.»

«Benim gibi antika bir profesörün böyle şeyler yapması heyecan verici olmaz mıydı?»

«Seni asla antika bir profesör olarak düşünmedim.»

Zach tam bir şey söyleyecekti ki Dizzy parmağını onun dudaklarına değdirerek, «Karşılaştığımız andan beri hakkında tek bir şey düşündüm,» dedi. «Son derece heyecan verici biri olduğunu.»

Genç adamın gözleri parladı. «Bu kadar uzun süre düşünmek yeterli, bence.»

O anda Dizzy bir oyun oynamakta olduklarını düşündü. Sonunda alacakları kararı her ikisi de biliyordu aslında. Kararını açıkça söylemek Dizzy için çok zordu. Az önce hayatının en büyük sürpriziyle karşılaşmış ve uğradığı şoku henüz üzerinden atamamıştı.

«Yeterli olduğunu söyleyemem,» dedi, kısa bir duraksamadan sonra. «Christi'nin buraya gelmem için neden o kadar çok ısrar ettiğini şimdi anlıyorum. Beni neredeyse merdivenlerden yuvarlayacaktı ve çok telaşlı bir hali vardı. Kuşkusuz, burada kiminle karşılaşacağımı çok iyi biliyordu. Yayımcım telefon ettiğinde stüdyoda benimle birlikteydi.» Zach biraz şaşırmış gibiydi şimdi. Dizzy devam etti. «Onunla uzun uzun konuştu.

Oradan ayrılırken çok büyük bir sarsıntı geçirdiğimi biliyordu, sanırım. Aramızda geçen son konuşma beni çok üzmüştü, biliyor musun?»

«Biliyorum sevgilim, ama inan ki...»

«Artık unuttum,» diye atıldı Dizzy. O mutsuzluk anını hatırlamak bile istemiyordu artık.

«Yemin ederim, bir daha asla böyle bir şey olmayacak. Sana olan güvenim asla sarsılmayacak.»

Dizzy az önceki gerilimden kurtulmuştu. Gülerek baktı ona. «Bana soracağın soruların bazılarına vereceğim yanıtlara inanman güç olabilir.»

«Şimdiden bana söyleyeceğin her şeye inanacağıma söz veriyorum.»

«Bu kadar aceleci olma. Christi'nin sık sık söylediği gibi illegal kumar oynayan birini benimsemek zordur.»

«Kumar mı? Şu yasadışı kumarhanelerden birinde mi?»

«Seni uyarmıştım,» dedi Dizzy, gülümseyerek.

«Evet, ama...» Genç adam derin bir soluk aldı. Sözcükleri dikkatle seçmek için kafasını zorladığı belli oluyordu. «Ama yine de mantığa uygun bir açıklama yapabilirsin sanıyorum. Bu durumda sana inanırım.»

«Mantığa uygun açıklama yapacağımı kim söyledi?»

Dizzy başını iki yana salladı. Gözleri bir çift zümrüt gibi parlıyordu.

Zach gözlerini kapayıp bir süre düşündü. Gözlerini açtığında kendini tam bir kontrol altına aldığı yüz ifadesinden belli oluyordu.

«Bu mesele benim için o kadar önemli değil,» dedi. «Sana güven duymamamı sağlayacak daha sağlam noktalar bulmalısın.»

«Henry'ye ne dersin? Onunla aramızdaki ilişkiyi açıklamamı ister misin?» Gözlerini kısarak

genç adamın yüzüne dikkatle baktı. «Yoksa Christi ondan söz etti mi?»

«Christi bana tek bir şey söyledi aslında. Hayatımdan çıkıp gitmene izin verdiğim için iflah olmaz bir budala olduğumu söyledi. Bunu söylerken öyle ikna ediciydi ki, anlatamam.»

«Peki, sana söylediği yalanları ya da yarı gerçekleri açıkladı mı?»

Genç adam omuzlarını kaldırdı. «Annen ve babandan söz etti. Ve daha çok senin kişiliğinden. Eve ona yardım etmek için geldiğini anlattı.»

«Parayı elinde tutmaya niyetli olmadığını öğrendiğinde çok bozulmuş olmalı.»

«Evet, bu konuda onu inandırmak pek kolay olmadı. Antika bir tarih profesörü olan amcasının o parayı kendisine emanet edemeyeceğine inanmış bir kere. Kendisini sınamak için oraya çağırdığımı düşünmüş.» Genç adamın bakışlarındaki ifade yavaşça değişti. Dizzy'ye biraz yaklaşarak, «Christi bütün bu saçmalıkları düşünmeseydi seni tanıyamayacaktım,» diye fısıldadı.

Dizzy vücudunu onun kollarına nasıl bıraktığını bile anlayamadı. Uzun uzun öpüştüler.

Kapı açılıp da bir adam içeri girdiğinde Dizzy hâlâ Zach'ın kollarındaydı. David Kendrick hafifçe öksürdü.

«Özür dilerim,» dedi. «Büromu istediğiniz kadar kullanabileceğinizi söylemiştim gerçi, ama biliyorsunuz ben bir yayınevi sahibiyim ve işleri buradan yürütmem gerekiyor.»

Karşısındaki şaşkın çifte gülümseyerek baktı. O anda Dizzy saatlerdir onun bürosunda olduklarını tamamen unutmuş olduğunu düşündü. Zamanın nasıl geçtiğini anlayamamıştı.

Yan gözle Zach'a baktı. Genç adamın kıravatı kaymış, gömlek düğmelerinin bir kısmı çözülmüştü. Yüzüne hoş bir kırmızılık yayılmıştı ve

saçları darmadağınıktı. Kendi durumunun da ondan farksız olduğu açıktı.

Zach hiç bozuntuya vermemeye çalışarak gömlek düğmelerini ilikledi, kıravatını düzeltti. «Teşekkürler, David,» diye mırıldandı yerinden kalkarken. «Zamanı unutmuşum. Ne yazık ki teklifime hâlâ bir yanıt alamadım.» Gülümseyerek Dizzy'ye baktı.

Genç adam onları hayretle süzdü. «Çok garip,» diye mırıldandı. «Teklifine olumlu yanıt almış gibi bir halin var.»

«Öyle mi?» dedi Zach.

«Evet,» diye karşılık verdi Dizzy, gülümseyerek.

David çalışma masasının başına geçip oturdu. «İşlerin yolunda gittiğine sevindim.»

Dizzy, Zach'a dönerek, «Christi düğün hazırlığında bana seve seve yardım eder,» dedi. Bir rüyada gibiydi ve hayatında ilk kez kendini bu kadar mutlu hissediyordu.

Zach kolunu onun omzuna koydu yavaşça. David'e bakarak, «Sorun işte şimdi çözüldü,» diye mırıldandı.

«Henüz değil,» dedi Dizzy. «Daha Henry'nin kim olduğunu bile bilmiyorsun.»

«Stüdyoya gidelim istersen. Yolda anlatırsın. Nasıl çalıştığını çok merak ediyorum.» David'e döndü. «Sözleşmeyle ilgili ayrıntıları umarım unutmamışsındır.»

«Hiç unutur muyum?» diye karşılık verdi David. «Şatodaki ısınma sistemini değiştirmek istediğin için paranı mümkün olduğu kadar kısa sürede almak istiyorsun. En önemlisi sanırım bu. Çünkü yakında evleneceksin. Şimdi mümkünse beni yalnız bırakın, çünkü yapmam gereken bir sürü iş var.»

David'le vedalaşıp çıktılar. Asansöre doğru yü-

rürlerken genç adam kolunu Dizzy'nin omzuna koydu. Sekreterin merak dolu bakışlarının önünden geçip asansöre bindiler.

«Senin hakkında öğrendiğim bir şeyi hatırladım şu anda,» diye mırıldandı genç adam. Asansör kapısı kapandığında onu kollarının arasına aldı.

Dizzy gözlerini yumarak ona iyice sokuldu. İnanamıyordu. O muhteşem Yunan Tanrısı'nın kollarındaydı ve evlenme teklifi almıştı.

«Merak etmiyor musun?» diye fısıldadı Zach. Dizzy'nin kulak memesini hafifçe dişledi. «Seninle ilgili öyle bir şey keşfettim ki, aklıma geldikçe bana büyük bir heyecan veriyor. Seninle ne zaman birlikte olsam dayanılmaz bir sevişme arzusu bütün ruhumu kaplıyor. Öyle bir duygu ki bu, hayatımın geri kalan kısmında beni asla terk etmeyeceğini hissediyorum.»

Dizzy ayaklarının ucunda yükselerek kollarını genç adamın boynuna doladı. «Seni seviyorum,» diye fısıldadı. Bir duygu fırtınasına yakalanmak üzere olduğunu hissediyordu.

Asansör zemin katta durup kapıları açıldığında hâlâ birbirlerine sarılmış durumdaydılar. El ele tutuşarak dışarı çıktılar. Zach bir taksi çağırdı. Tam binerlerken Dizzy'nin kulağına eğilip, «Sana bir itirafta bulunmak istiyorum,» dedi. «Christi bana Henry'nin kim olduğunu söyledi.» Boş bulunan Dizzy küçük bir kahkaha attı. Arabanın arka koltuğuna, Dizzy'nin yanına oturan Zach kaşlarını çatarak baktı ona.

«Henry'nin kimliği zihnimi uzun süre meşgul etti,» diye mırıldandı, ciddi bir yüz ifadesiyle. «Hayatında böyle birine yer olup olmadığını uzun uzun düşündüm. Sonunda Christi gerçeği söyledi. Bunca zaman seni bir ev köpeğinden kıskan-

mış olmam çok garip doğrusu. Şu Christi'ye küçük bir ders vermemiz gerekiyor.»

Dizzy gülümseyerek baktı ona.

«Bu konuda tamamen aynı fikirdeyim.»

«Sence ne yapalım?»

«Hiçbir şey. Yani şimdilik.»

«Ben de bundan korkuyordum. Aranızdaki dostluk ve dayanışmayı zaman zaman kıskanıyorum.»

Dizzy onun elini sıkı sıkı tuttu. Araba hızla yol alıyordu. Zach'ın varlığını yanıbaşında bütün sıcaklığıyla hissediyordu.

«Yine de Christi'ye nasıl bir ders vereceğimizi düşünmelisin,» dedi Zach. «Önümüzde daha bir kaç ay boş vaktimiz olacak.»

Dizzy gözlerini iri iri açıp, masum bir ifadeyle genç adamın gözlerinin içine baktı. «Bu birkaç ay çok çalışmam lazım,» dedi. «Biliyorsun, Claudia Laurence'in yeni kitabı üzerinde çalışacağım.»

«Peki ya ben? Benimle meşgul olmayacak mısın?»

Bir an göz göze geldiler ve aynı anda gülmeye başladılar. Dizzy böyle bir yakınlığı hayatında hiç yaşamamıştı. Ne annesiyle babası ne de kendi arkadaşları arasında böyle bir yakınlığa tanık olmuştu.

Araba stüdyonun kapısında durdu. Zahc onun arabadan inmesine yardım etti. Dizzy öyle çok gülmüştü ki gözlerinden yaş gelmişti. Yüreğinde çok hoş ve o güne kadar hiç hissetmediği bir hafiflik vardı. Mutluluk buydu işte.

Zach'a güveniyordu. Bütün varlığıyla kendini ona bırakabileceğini, ona dayanabileceğini hissediyordu. Güven duygusu dedikleri, işte bu olmalıydı.

Birkaç saat sonra stüdyodaki dar yatağın üzerinde ona her şeyi, o güne kadar kimseye anlata-

madığı bütün sırlarını anlatıyordu. Anlattıkça rahatlıyordu. Aile ortamından ve bu ortam yüzünden çektiği acılardan söz ederken Zach'ın gerildiğini hissediyordu.

Christi'nin gelmemesi yalnız kalmalarını sağlamıştı. Dizzy, babasının onu asla istemediğini ve annesinin nasıl sessizce ortadan kayboluverdiğini uzun uzun anlattı. Konuşmaya salonda başlamışlardı. Sonra Zach onu kollarının üzerinde yatak odasına taşımıştı. Uzun uzun sevişmişler, sonra konuşmaya kaldıkları yerden devam etmişlerdi. Knollsley Hall tablosundaki kasvetli gölgelerden söz etti Zach. Sevgisiz ve itilmiş bir küçük kızın o korkunç evin bir odasında acı çektiğini kim bilebilirdi?

«İnanılır gibi değil,» diye mırıldandı Zach. «Bir baba nasıl bu kadar alçakça davranabilir, anlayamıyorum. Knollsley Hall tablosuna dalıp gittiğin an neden o kadar üzgün göründüğünü şimdi çok daha iyi anlıyorum. Sonra o kayıp kız tablosu. O kız sensin, değil mi? Oyuncaklarına sırtını dönmüş, birinin gelmesini bekleyen küçük kız...»

Dizzy başını salladı. «Annemin o resmi yaparken beni düşündüğünü hiç sanmıyorum,» diye fısıldadı, karanlığın içinde. «Onu yaparken kendisini düşündüğüne inanıyorum. Bir eve kapatılmış ve kocası tarafından ihmal edilmiş, çocuk ruhlu bir kadının resmi o. Saçlarına dikkat ettin mi? Saçları biçim olarak annemin saçlarına benziyor.»

Zach'ın vücudunu saran kollarının hafifçe gerildiğini hissetti.

«Saçlarını seviyorum,» diye fısıldadı genç adam.

«Annem benimle ilgilenmek istemedi,» diye fısıldadı Dizzy. «Beni görmek istese tekrar babamın eline düşeceğini düşünüyordu belki de. Karısı olarak birlikte yaşamaya tahammül edeme-

diği o canavarın elinde beni yapayalnız bırakarak çekip gitti. Sanırım Knollsley Hall onun belleğinde hep bir kâbus olarak kaldı. Onun hapishanesiydi o ev. Geniş ve çok gösterişli, ama zevksiz mobilyalarla döşenmiş o geniş odaları, karanlık koridorları hâlâ korkuyla hatırlıyorum. Ne pahasına olursa olsun o evden kaçmak, kurtulmak istedi.»

Çenesine doğru süzülen gözyaşlarının sıcaklığını duydu o an. Zach ona biraz daha sıkı sarıldı. O evde geçirdiği geceleri asla unutamayacaktı Dizzy. Annesinin gittiğini ve asla dönmeyeceğini biliyordu ve gecenin karanlığında yatağın içinde kımıldamadan yatıyor, uyumaya çalışıyordu. Geceler sessiz ve karanlıktı hep. Sonunda korkudan ve gerilimden bitkin düşüyor ve kâbuslarla dolu korkunç, rahatsız bir uykuya dalıyordu.

«Bundan sonra hep yanında olacağım,» diye fısıldadı Zach. «Annenle babanı bir daha düşünmeyeceksin. Sana onları tamamen unutturacağım, Dizzy, inan bana.»

Dizzy'nin hafifçe hıçkırdığını işitince ona biraz daha sokuldu. Dudaklarını yavaşça saçlarına bastırdı. «Artık bunları unut, Dizzy,» diye fısıldadı. «İlk karşılaştığımız an sana âşık oldum. Ve ölünceye kadar seni, yalnız seni seveceğim.»

Dizzy onun dudaklarını arayıp buldu. Karanlığın içinde ilkinden çok daha ateşli biçimde, bütün varlıklarıyla sevişmeye başladılar. Dizzy'nin kafasının içindeki hayaletler yavaş yavaş dağıldı.

Aylar sonra Dizzy şatonun yanındaki gölün kıyısında hasır bir koltukta oturmuş, hızlı kulaçlarla kıyıya doğru yüzen kocasını seyrediyordu. Hava çok güzeldi o gün. Göğün parlak mavisi gölün durgun yüzeyine yansıyordu. Kendi kendine gülümsedi. Zach'ın çıplak olduğunu biliyordu. Az

sonra o güzel vücudun sudan çıkışını seyretmeye hazırlanıyordu.

Evleneli tam üç ay olmuştu. Bu üç ay boyunca Dizzy'nin hayatı, hatta kişiliği değişmişti. Rahat ve güven dolu bir insandı artık. Mutluluğun ne olduğunu ilk kez anlıyordu.

Zach'ın her kulacında kollarından süzülen su damlacıkları güneşin altında elmas parçaları gibi kırılıyordu. Onun hareketlerini ezberlemişti artık. İşte kıyıya yaklaşıyor, suyun içinde yavaşça doğrulup ağır adımlarla Dizzy'nin oturmakta olduğu yere doğru yürüyordu. Yerdeki havluyu alıp kurulanıyor, sonra giyiniyordu.

Onun vücudunu eskisinden daha çok beğeniyordu Dizzy. Yerinden kalkıp ona yaklaştı.

Genç adamın gömleğinin düğmelerini iliklerken gözlerinin içine bakıp gülümsedi. Zach'ın göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu.

«Bu sabah gelmeyeceksin sanmıştım,» diye mırıldandı genç adam.

Dizzy yanıt olarak onu dudaklarından hafifçe öptü.

Bu gölü seviyordu. Issız ve güzel bir yerdi burası. Evlendiklerinden beri onların cenneti olmuştu. Artık birlikte çalışıyorlardı ve bu yüzden Zach daha çok boş vakit bulabiliyordu. Araştırma görevinin bir kısmını Dizzy üstlenmişti. Çalışma ve dinlenme saatlerini özgürce ayarlayabiliyorlardı.

Genç adamın gözlerinin içine bakarak gülümsedi. Sonra başını yavaşça uzatıp onun göğsündeki sarı tüylere dudaklarını değdirdi.

«Yeni haberler var.»

«Hımm. Neymiş?»

«Bir çocuğumuz olacak.»

Zach gülümsedi ona. Dizzy ayaklarının yerden kesildiğini hissetti. Genç adam onu kucağında ilerde çimenlerin üzerine yayılmış duran batta-

niyeye taşıdı. Yavaşça yere bıraktı. Dizzy kollarını onun boynundan çekmeden bir süre gözlerinin içine baktı.

«Şaşırmış görünmüyorsun,» dedi Dizzy, gülümseyerek. «Şaşırmaman çok doğal,» diye ekledi. Yüzünde muzip bir ifade belirmişti. «Son üç ayı nasıl yaşadığımız düşünülürse şaşılacak bir şey yok gerçekten.»

Zach yavaşça karısının üzerine eğildi. Ellerini onun karnına koydu. Yüzünde çok rahat, yumuşak, hatta uykulu bir ifade vardı. Başını yavaşça eğerek dudaklarını Dizzy'nin karnına bastırdı.

«Emin misin?» diye fısıldadı.

Dizzy güldü. Zach'ın bu haberi inanılmaz bulacağını biliyordu. Çocuk sahibi olmak için tam bir yıllık süre belirlemişlerdi. Ama bu kadar kısa sürede başaracaklarını ummuyordu doğrusu.

«Elbette eminim, Zach. Okulda bize biyoloji öğretmişlerdi ve buna göre...»

«Nasıl anladın?»

İnanmıyormuş gibi bir hali vardı şimdi. Ya da baba olma fikrine kendini alıştırmaya çalışıyordu. Dizzy'nin gözlerinin içine bakıyor, ellerini karnının üzerinde tutuyordu.

Öyle şaşkın bir hali vardı ki, Dizzy kendini tutamayıp güldü.

«Bu sabah,» dedi. «Bir kutu sardalya açtım ve hiç canım istemedi. Bunu diğer belirtilerle birleştirince bir çocuk sahibi olacağımızı anladım. Sonra bütün dikkatimi karnımda toplayıp onun varlığını hissetmeye çalıştım. Evet, orada duruyordu.»

«Aman Tanrım, sen hamilesin, Dizzy!»

Yüzünde mutlulukla hayret karışımı çok hoş bir ifade belirmişti şimdi. İnanamıyormuş gibi bakıyordu ona. Sonra birden elini alnına doğru götürdü. Endişeyle baktı ona.

«Peki ama, kendini nasıl hissediyorsun şu anda?» diye sordu. «İyi misin? Peki ya çocuk, çocuğumuz iyi mi? Bu nemli çimenlerin üzerinde yatman hiç de doğru değil, Dizzy. Bundan sonra çok dikkatli olmalıyız.» Battaniyenin uçlarıyla onun vücudunu örtmeye çalışıyordu.

«Çok iyiyim,» dedi Dizzy. «Her şey yolunda, merak edilecek bir şey yok.» Ellerini genç adamın omuzlarına koyarak gülümsedi.

«Çok iyiyim,» diye fısıldadı. «Bebek de çok iyi. Ayrıca çimenler nemli değil. Biliyorsun, haftalardır yağmur yağmadı. Bu mevsimde çimenler kuru olur. Eylül ayında değiliz ki.»

«Yine de burada üşütebilirsin. Bundan sonra seni bir saniye bile yalnız bırakmamalıyım. Ayrıca evin düzenini derhal değiştirmeliyiz. Her şeyi yeni baştan düşünmeliyiz. Kızıma muhteşem bir oda hazırlamalıyım.»

Dizzy gülmeye başladı. «Ama daha çok var,» dedi. «Hem sonra kız olacağını nereden biliyorsun? Oğlan da olabilir.»

Zach başını iki yana salladı. «Yanılıyorsun, canım,» dedi. «Kız olacak. Eminim bundan. Annen kadar güzel bir kızım olacak!»

«Kız olursa, benimki gibi anlamsız bir ismi almamalı.»

«Çok güzel bir isim bulmalıyız. Mesela, Delilah Kleopatra, nasıl?»

«Lütfen dalga geçme,» dedi Dizzy, kaşlarını çatarak.

«Dalga geçmiyorum. Çocuğumuzu bütün dünyaya tanıtacağım. Delilah Kleopatra'nın doğduğunu bütün dünya bilecek. Ne yapacağım biliyor musun? Ülkenin bütün yayın organlarına gönderilmek üzere bir basın bildirisi hazırlayacağım. Yoksa uluslararası düzeyde bir basın toplantısı mı yapsam?»

«Daha neler? Ciddi olamazsın!»

«Gayet ciddiyim.»

Karısının yüzünü yavaşça ellerinin arasına alıp gözlerinin içine uzun uzun baktı. Hafif bir rüzgâr saçlarının bir kısmını alnına düşürmüştü. Yavaşça eğilip onun yanağına küçük bir öpücük kondurdu.

«Kızdığın zaman daha da güzelleşiyorsun. Bunu biliyor muydun?»

«Bakınız, Zachariah Bennett, şunu bilmelisiniz ki...»

«Evet, sizi dinliyorum, Dizzy Bennett,» dedi genç adam, ciddi bir tavır takınarak.

Dizzy'nin yüz hatları yumuşadı. Yavaşça onun boynuna sarılarak, kulağına, «Seni seviyorum,» diye fısıldadı.

«Ben de seni seviyorum, canım. Gelecek çok ama çok daha güzel olacak.»

Gelecek...

Evet, geleceğin çok daha güzel olacağına Dizzy de inanıyordu. Tanıdığı ilk erkeğe âşık olduğu için şanslıydı.

Bir sorumsuzluk abidesi olmak zorundaydı Dizzy

Böylece Profesör Zachariah Bennett yeğeni Christi'nin, bu kendini dağıtmış kızın yanında bir melek olduğunu düşünecek ve onu hakkı olan mirastan daha fazla mahrum etmeyecekti. Dizzy, arkadaşı Christi ve amcasının kaldıkları şatonun yolunda ilerlerken, oynayacağı role iyice kaptırmıştı kendini. Ancak yakışıklı Zach Amca'yla tanışınca fena halde pişman olacaktı arkadaşının önerisini kabul ettiğine.